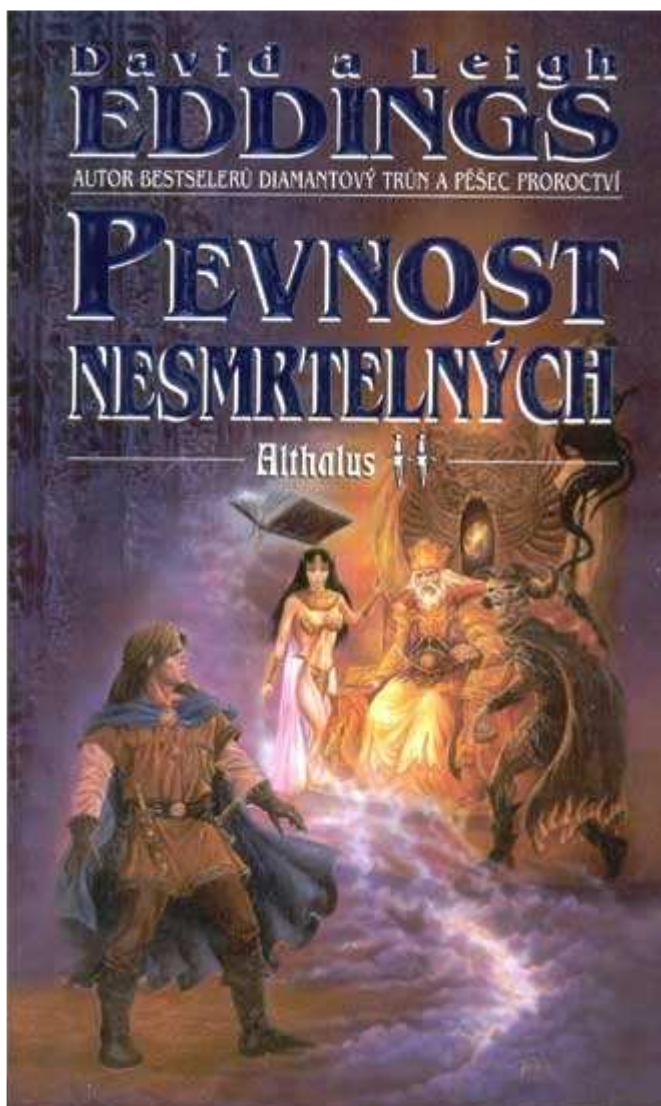

David a Leigh
EDDINGS

AUTOR BESTSELERŮ DIAMANTOVÝ TRŮN A PĚŠEC PROROCTVÍ

PEVNOST NESMRTELNÝCH

Althalus

THE REDEMPTION OF ALTHALUS

Copyright © 2000 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2001**

Copyright 2001 © for the Czech edition by **BANSHIES**

Cover Art © by **Jan Patrik Krásný**

ISBN: 80-86456-68-9

Distribuce - tel: (02) 83882490
e-mail: banshies@volny.cz

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.
EDDINGS – PEVNOST NESMRTELNÝCH

PEVNOST NESMRTELNÝCH

**ALTHALUS
Kniha druhá**

Kapitola JEDNA

„**Neuvěří ti, bratře Bheide,**“ řekl Eliar knězi. „My Arumové jsme cvičení nevěřit tomu, co nám říkají nížiňané. Nevěříme ve vaše války; nevěříme ve vaše zvyky; a nevěříme ve vaše Bohy.“

„Pak jsou vaše životy prázdné.“

„Tu prázdnotu víceméně naplňují peníze - alespoň tak nám to říkal seržant Khalor.“

„To musí být velmi zlý člověk.“

„Mýlíš se, Bheide,“ nesouhlasil Althalus. „Seržant Khalor je skvělý voják, který ví dost na to, aby nevěřil lidem, kteří hovoří o nebeských odměnách místo o platbě předem. Arumové pracují jen za plat, takže je pro ně všechno pěkně jednoduché.“

„Ale kde seženeme dost peněz, abychom najali všechny Arumy?“

„Mám takový malý, tajný zlatý důl, Bheide,“ odpověděl Althalus. „Mohu si koupit celý Arum a nejspíš i přilehlá království k tomu. Arumové jsou nejlepší vojáci na světě a vědí, jak vycvičit ostatní, aby byli také docela dobří. To je to, co potřebujeme. Armády zbytku světa mohou bojovat za svou víru - která se mění pomalu každý rok. Arumové bojují za zlato, a to se nemění nikdy. Četa Arumů dokáže vycvičit celou armádu a udělat z ní účinnou sílu do dvou měsíců. Mají velké znalosti ohledně strategie a taktiky. Tady Eliarovi je teprve patnáct let a už toho ví o taktice víc než většina nížiňanských generálů.“

Eliar se zatvářil kysele. „Když vyučuje seržant Khalor, učíš se - tak či onak - a první věc, kterou se naučíš, je dělat přesně to, co se ti řekne. Vyučování probíhá za pomoci pěstí.“

„To je kruté,“ řekla Andine.

„Není,“ nesouhlasil Eliar. „Vlastně je to jistá forma laskavosti. Náš seržant nás učil, jak zůstat naživu, a to je to nejlaskavější, co pro nás mohl udělat. Ve válce umírá spousta lidí. Khaalor mě naučil, abych nebyl jedním z nich.“

„Takže jde o určitý druh lásky?“

„Myslím, že až takhle daleko bych nezašel. Chtěl, abychom zůstali naživu, protože jen tak mu zůstane dostatek mužů na příští bitvu. Nejdůležitější součástí strategie je udržet své muže naživu. Pokud se velitel postará o své podřízené, oni se na oplátku postarají o něj.“

„Máme tu ještě něco na práci, Dweio?“ zeptal se Althalus.

„Prozatím ne.“

„Pak bychom si mohli jít promluvit s náčelníkem Albronem. Jeho klan sice není největší v celém Arumu, ale zná nás, takže si s ním budeme moci promluvit bez vzájemného představování.“

„Můj náčelník je ostatními klanovými náčelníky velice uznáván, Althale,“ oznámil Eliar.

„Jsem si jistý, že ano, a já s ním také docela dobře vycházím. Sice jsem mu trochu lhal ohledně Nože, ale myslím, že mu všechno bez potíží vysvětlím. Opravdu důležité je to, že jen klanový náčelník může svolat všeobecnou radu všech náčelníků Aramu, a my nemáme čas navštívit každý klan v celé zemi. Musíme si promluvit se všemi najednou a klíčem k tomu je Albron.“

„Nejlepší bude zbrojnice, Eliare,“ řekl Althalus mladému Arumovi toho večera při jídle. „Myslím, že by nebylo dobré, kdybychom se jen tak z ničeho nic objevili na ulici před hradem. Ghend má nejspíš oči všude. Myslíš, že bys to dokázal?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Eliar. „Sice jsem to zatím ještě nezkoušel, ale mám pocit, že bych nás dokázal vysadit dokonce i v libovolné části kterékoli místnosti.“

„Vadil by někomu malý návrh?“ zeptala se Leitha.

„Mně rozhodně ne,“ odpověděl Eliar a nabral si na talíř přídavek.

„Víš přece, že tě obsluhuji já, Eliare,“ pokárala ho Andine. „Teď to všechno vrať a dej mi svůj talíř.“

„Ano, madam,“ řekl omluvně.

„Nebudou lidé poněkud rozrušení, když se objevíme jen tak odnikud?“ zeptala se Leitha.

„Je snad nějaký způsob, jak to obejít?“ zeptal se jí Bheid.

„Proč prostě neprojit dveřmi? Tak jako tak jimi budeme muset projít a takhle to bude vypadat mnohem přirozeněji.“

„Myslíš jako zařídit to tak, aby jedna strana dveří byla tady a druhá tam?“ zeptal se Gher.

„Přesně řečeno, Ghere,“ složila Leitha chlapci poklonu.

„Díky.“ Gher posmutněle zavrtěl hlavou. „Ale možná bychom občas *mohli* jen tak vyskočit odnikud.“

„Proč bychom to dělali?“

„Protože je to tak mnohem zábavnější,“ řekl Gher s širokým úsměvem. „Strašně rád bych viděl, jak lidem lezou oči z důlků.“ Pak se podíval na Althala. „To by byl skvělý způsob, jak někoho okrást, nemyslíš, mistře Althale? Rozumíš - vynořit se, popadnout měšec a zase zmizet. Takhle bychom mohli ukrást všechny peníze na světě - a přitom bychom pořád byli doma.“

„No ne,“ řekl Althalus zasněným hlasem, „to rozhodně stojí za úvahu.“

„Ani náhodou,“ sdělila mu Dweia úsečně.

Andine před Eliara postavila plný talíř. „Sněz to, než to vystydne, Eliare,“ přikázala mu.

„Ano, Andine,“ odpověděl a zvedl lžici.

Na Andinině žhavém pohledu, kterým sledovala Eliara při jídle, bylo něco mírně znervózňujícího. Althalus se otřásl a sklopil zrak.

„Kdy ses vrátil domů, Eliare?“ zeptal se Rheud, rudovousý zbrojír v kiltu, když se všichni protlačili dveřmi jeho zbrojnice.

„Zrovna teď, Rheude,“ odpověděl Eliar.

Althalus cítil, jak se mu při překročení prahu lehce zatočila hlava a došlo mu, že to je zřejmě následek překonání obrovské vzdálenosti v jediném okamžiku.

„Jen se uvolni, Althale,“ zapředla kočka Smaragd, která byla usazená na svém obvyklém místě v kápi jeho pláště. Althalus si teprve

teď uvědomil, jak mu Smaragd v posledních několika týdnech chyběla.

„Nebyl jsem si jistý, že to skutečně bude fungovat. Dívat se skrze dveře na místo vzdálené stovky mil, je jedna věc, ale překonat tuhle vzdálenost jediným krokem je něco úplně jiného.“

„Tys mi nevěřil?“

„Samozřejmě, že ano, Smaragd - alespoň před ostatními.“

„Ale jak vidím, to bylo jen navenek.“

„Mluvit o něčem je jedna věc, Smaragd, skutečně to udělat je něco docela jiného.“

„Postupem času to bude čím dál tím jednodušší. Dávej pozor, Althale. Nedovol, aby Eliar prozradil nějaké naše tajemství.“

„Vidím, že jsi nakonec našeho chlapce našel, mistře Althale,“ řekl Rheud. „Měl ten nůž, který jsi hledal?“

„Ach ano,“ sdělil mu Althalus. „Bylo to trochu složité, ale teď je všechno tak, jak má být.“

„Vypadá to, že už necestuješ sám,“ poznamenal Rheud, prohrábl si rudý plnovous a prohlédl si Andine a Leithu.

„Pár starých přátel,“ odpověděl Althalus. „Je náčelník Albron v hlavní síni?“

„Měl by být,“ odpověděl Rheud. „Jeho snídaně se zpravidla protáhne. Po ránu je vždycky samá práce a říká, že než vstane od stolu, zvládne polovinu každodenních povinností. Měl jsi v nížině nějaké potíže s vrahy, které najal tvůj bratranec?“

„Ani ne,“ odpověděl Althalus. „Podařilo se mi jim uklouznout.“

„Za to můžeš poděkovat našemu náčelníkovi,“ sdělil mu Rheud. „Rozeslal zprávu, aby byl každý, kdo bude klást otázky o tobě - nebo o tom pěkném noži - zadržen. Zřejmě jsi náčelníku Albronovi padl do oka, mistře Althale.“

„Vycházíme spolu celkem dobře. Chytil hodně bratrancových zabijáků?“

„Pár jich bylo,“ odpověděl Rheud. „Byl tu jeden svalnatý chlapík, kterému úplně chybělo čelo, a který ani neuměl moc mluvit, jak jsem slyšel. Prý bylo třeba dvanácti mužů, aby ho přemohli.“

„Vážně?“

„Říkal, že se jmenuje Pegoyl - nebo tak nějak.“

„Nebyl to Pekhal?“

„To by mohlo být. Nakonec mu dali kolem krku železný obojek a zapřáhli do něj šest volů, aby ho přitáhli až sem - poté, co se zjistilo, že dva volové ho prostě neutáhnou.“

„Je pořád ještě tady, Rheude?“ zeptal se Eliar dychtivě.

„Ne, podařilo se mu uniknout - říká se, že se prokousal skrze dveře žaláře. Máš štěstí, že jsi na něj nenarazil, mistře Althale. Připomínal spíš zvíře než člověka.“

„Já vím,“ opáčil Althalus. „Setkal jsem se s ním. Rád jsem si s tebou zase popovídal, Rheude. Teď bych se měl jít podívat, jestli chytím tvého náčelníka dřív než dosnídá. Mám pro něj takovou menší obchodní nabídku.“

„Albron si vždycky rád popovídá o obchodu.“

Althalus odvedl ostatní pryč.

„Zajímavé,“ poznamenal Bheid. „Ghend z tebe musí být opravdu nervózní, Althale, když za tebou posílá své nejsilnější podřízené.“

„To není tak úplně jisté, Bheide. Pekhal mohl jednat na vlastní pěst. Když jsme se naposled setkali, nejednal jsem s ním zrovna v rukavičkách. Mohl si to vzít osobně.“

„Směla bych nést chvíli Smaragd?“ zeptala se Andine a její veliké temné oči byly plné dychtivosti.

Althalus pocítil náhlý záchvat iracionální žárlivosti. „Myslím, že bude lepší, když ji necháme, kde je,“ odpověděl. „Třeba mi bude chtít dát při hovoru s Eliarovým náčelníkem nějaké instrukce.“

„To je laciná výmluva,“ odsekla Andine.

„Prostě to nech být, Andine,“ odpověděl unaveně.

Když Althalus a ostatní vstoupili do hodovní síně, seděl náčelník Albron u stolu. „No ne, ať oslepu, jestli to není mistr Althalus!“ prohlásil mladý náčelník v kiltu a vstal.

„Je mi potěšením se s tebou znovu setkat, náčelníku Albrone,“ řekl Althalus a zdvořile se uklonil.

„Teď se možná konečně dozvíme, co se vlastně stalo v Osthosu,“ řekl Albron. „Vidím, že tě doprovází Eliar.“

„Ano, byl velmi užitečný. A když už o tom mluvíme, myslím, že ti dlužím za jeho služby.“

„O tom se můžeme domluvit později. Ale co pro všechno na světě děláte tady? Ti chlapci, které jsi poslal domů, žvanili nějaké nesmysly o tom, co se tam stalo.“

„Možná bude lepší, když si o tom promluvíme v soukromí, náčelníku Albrone,“ prohlásil Althalus opatrně. „Stalo se toho hodně, co bys měl vědět, ale bude lepší, když se to zatím nedozví nikdo jiný.“

„Eliare!“ vyštěkl rázný hlas z druhého konce stolu. „Zapomněl jsi na své vychování?“

Eliar zamrkal. „Omlouvám se, seržante Khalore,“ řekl rychle. „Nechtěl jsem vyrušovat.“

„To není žádná výmluva! Hlášení!“

„Ano, pane!“ Eliar se vypjal do pozoru a vystříhl náčelníku Albronovi předpisový pozdrav. „Vojín Eliar, na váš rozkaz!“ vyrazil ze sebe.

Albron mu pozdrav oplatil. „Vidím, že pořád rosteš, Eliare,“ poznamenal, „a že jsi nám pěkně zmohutněl.“

„Pohov, hochu,“ řekl Albron s úsměvem. „Tvá matka mi říkala, že jsi ji minulé léto navštívil. Proč jsi se tehdy nepřišel ohlásit,“

„Přikázal jsem mu, aby to nedělal, Albrone,“ vstoupil do hovoru Althalus. „Měli jsme tajné poslání a já jsem nechtěl, aby nás spatřily nepřátelské oči. To je jedna z věcí, o které si s tebou chci promluvit.“

„Rozhodně vzbuzuješ mou zvědavost, Althale. Proč tedy nejdemo do mé studovny, kde si můžeme v klidu promluvit? Cítím, že ve vzduchu visí dlouhý a zajímavý příběh - a už se nemohu dočkat, až mi představiš ty dvě překrásné mladé dámy, které jsou s tebou.“

„Dovoluji si navrhnout, aby s námi šel i seržant Khalor,“ řekl Althalus. „Myslím, že zanedlouho bude mít práci, tak ať si všechno poslechne od začátku.“

Albron zdvihl obočí.

„Chci si najmout tvé muže, náčelníku Albrone,“ prohlásil Althalus. „Máš zájem?“

„Vždycky si rád promluvíím o obchodu, Althale,“ odpověděl Albron a zamnul si ruce.

„Co se doopravdy stalo v Osthosu, Eliare?“ otázal se seržant Khalor, když následovali náčelníka Albrona dlouhou, pochodněmi

osvětlenou chodbou do zadní části kamenného hradu. „Tví přátelé byli velmi zmatení, když se konečně dostali domů.“

„Sám si nejsem úplně jistý, co se vlastně stalo, seržante Khalore,“ přiznal se Eliar. „Stala se spousta věcí, kterým nerozumím. Althalus mě a ostatní koupil od Andine. Řekl jí, že nás hodlá prodat jako otroky do solných dolů.“

„Jak si vzpomínám, chtěla ti Andine vysát krev z těla. Co ji přimělo změnit názor?“

„O to se postarala Smaragd.“

„Kdo je Smaragd?“

„Pracuje s Althalem. Asi bude lepší, když ti to vysvětlí on: kdybych to zkusil já, úplně bych to pomotal. Jde tu opravdu o spoustu věcí, kterým vůbec nerozumím.“

Místnost, které náčelník Albron říkal studovna, byla pohodlná komnata s velikým krbem s podlahou vysypanou rákosem. Na dlouhých policích byly řady knih a svitků. „Čteš hodně, Althale?“ zeptal se mladý náčelník.

„Nějakou dobu jsem studoval, Albrone - hlavně jednu dlouhou knihu. Vidím, že tu máš pěkných pár svazků.“

„Můj koníček. Poslední dobou jsem si oblíbil treboreanskou pezii.“

„A koho čteš nejraději?“ zeptala se Andine.

„Nejraději mám básně od Sendhriho, madam,“ odpověděl Albron, Jednoho z nejznámějších básníků a Kantonu.“

„Plýtváš časem, náčelníku Albrone,“ sdělila mu s přesvědčením. „Kantonská poezie nestojí ani za pergamen, na kterém je napsaná.“

„Naše drahá Arya oplývá řadou nezvratných přesvědčení, náčelníku Albrone,“ řekla Leitha s mírným úsměvem.

„Arya?“

„Promiňte, já zapomněl,“ řekl Althalus. „Náčelníku Albrone, ta mladá tmavovlasá dáma s hudebním hlasem je Arya Andine, vládyně Osthosu. Ta světlavá s hbitým jazykem je Leitha, čarodějnice z Kweronu.“

„Čarodějnice?“ Albron na ni velmi vyplašeně pohlédl.

„Tohle ti vrátím, Althale,“ zahrozila Leitha. „Ve skutečnosti se jednalo o nedorozumění, náčelníku Albrone. Náš místní kněz měl jisté

nekněžské chutě, a protože byl tak nevýslovně svatý, dospěl k závěru, že každá mladá dáma, která v něm ty chutě vzbuzuje, prostě *musí* být čarodějnice. Hodlal mě využít místo dříví na podpal, ale Althalus a Bheid ho přesvědčili, aby to nedělal.“

Náčelník Albron se uklonil. „Můj dům je poctěn, dámy,“ řekl formálně.

„Tady mladý Bheid je Deiwošův kněz z Awesu v Medyu,“ pokračoval Althalus, „a tenhle chlapec se jmenuje Gher. Pochází z Hule a já ho cvičím ve zlodějském řemesle.“

„Máš s sebou vskutku podivnou společnost, Althale. A mimochodem, našel jsi vůbec ten nůž, který jsi hledal?“

„Ach ano. Eliar ho má zastrčený za opaskem.“

„Myslel jsem, že ho odneseš svému strýci zpátky do Ansu.“

„No ve skutečnosti nebyla ta historka, kterou jsem ti naposled vyprávěl, tak pravdivá.“ Althalus se zatvářil zkroušeně. „Abych byl zcela upřímný, na místě jsem si ji celou vymyslel. Kdybych ti totiž řekl, proč Nůž potřebuji doopravdy, nechal bys mě zakovat do řetězů jako nebezpečného šílence. Nerad to přiznávám, ale pracuji pro Boha.“

„Myslel jsem, že jsi člověk s lepším smyslem pro realitu, Althale. Takže o tohle tu celou dobu jde?“

„Obávám se, že ano. Nebyl to vlastně můj nápad, ale má Bohyně zná způsoby, jak přimět ostatní, co jim řekne.“

„Bohyně?“

„Celé je to hrozně složité.“

Albron zavrtěl hlavou s výrazem naprosté nevíry. „Měl jsem o tobě lepší mínění. Obávám se, že tady v Arumu velké štěstí neuděláš. My nebojujeme v náboženských válkách. Jsou příliš zmatené, to je jedna věc, a navíc jsme raději, když se naši mladíci vracejí domů a nejsou přitom nakaženi nějakými náboženskými žvásty. Arumové bojují pro peníze, ne pro víru.“

„Já *platím* peníze, Albrone, a ten, kdo pro mě pracuje, nemusí v nic věřit.“ Althalus sáhl do tuniky a vytáhl dva zlaté pruty. „Získá si *tohle* tvou pozornost, náčelníku Albrone?“ Podal udivenému náčelníkovi oba pruty.

Albron je potěžkal. „No vida,“ řekl a na tváři se mu objevil široký úsměv. „Řekl bych, že teď konečně máme o čem mluvit.“

„Myslel jsem si, že se na to budeš dívat takhle. Nabízím zlato, Albrone, ne věčný život nebo čestné místo u božské hodovní tabule. Chystá se válka a já potřebuji vojáky, ne konvertity.“

„Pokud to bereš takhle, Althale, myslím, že ti každý klan v Arumu padne k nohám.“

Althalus si vzal zpátky své zlato. „No a teď,“ řekl, „když jsem ukázal svou finanční způsobilost, bychom se mohli dohodnout na platbě za Eliara. Kolik ti dlužím za jeho služby?“

„Jaké jsou současné ceny, seržante Khalore?“ zeptal se Albron svého důstojníka.

„No, myslím, že dva zlaté by to mohly spravit, náčelníku,“ odpověděl Khalor.

„Dva?“ protestoval Althalus. „Vždyť je to jen chlapec?“

„Má v sobě vůdcovský potenciál, Althale.“

„Nekupuji si potenciál, Khalore. Kupuji si to, čím je zrovna teď. A to stojí tak za stříbrnou penci. Možná se jednou stane generálem, ale to je hudba vzdálené budoucnosti.“

„Najal sis ho bez svolení náčelníka Albrona,“ poukázal Khalor. „Za to je pokuta.“

„Byl zajatec - a Andine se zrovna chystala rozsekat ho na malé kousky.“

„To je pravda,“ souhlasil Khalor, „a je také pravda, že jsi mu zachránil život. Proto jsem ochoten jít až na jeden jediný zlatý.“

„Půl zlatého. Ani o chlup víc.“

„Patnáct stříbrných pencí,“ pustil se Khalor do protiútoků.

„Dvanáct.“

„Jen tak mezi námi, protože jsme přátelé, proč se nedohodneme na třinácti?“

„Připomeň mi, abych s tebou nikdy nesmlouval o koních, seržante Khalore,“ řekl Althalus kysele. „Dobrá - takže třináct.“

„Myslím, že seržant Khalor je pomalu zralý na povýšení,“ přemýšlel náčelník Albron nahlas.

„Nemyslím, že bychom tu museli zabíhat do nějakých podrobností, náčelníku Albrone,“ řekl Althalus později. „Když se podíváme na podstatu věci, nebojujeme ani tak za naše náboženství, jako spíš proti náboženství těch druhých. Existuje muž jménem Ghend, který chce konvertovat celý svět k uctívání svého Boha. My tomu chceme zabránit. Ghend vytvořil malé tajné skupiny svých přísluhovačů ve většině zemí v nížině a tyto kulty vyvolávají nepokoje. Tamější armády mají převážně ceremoniální charakter. Jsou skvělí v leštění zbroje, ale v boji už tak neexcelují. Proto jsem tady. Arumové jsou skuteční vojáci a já si vás chci najmout, abyste nejen bojovali, ale také cvičili nížiňany ve válečném umění.“

„Chceš po mně, abych si sám vytvořil konkurenci, Althale?“ namítl Albron.

„Neboj se. Až rozdrtíme Ghendovy armády, všechno se vrátí k normálu. Vůdcové z nížiny budou pořád oplývat velikými ambicemi a budou přicházet do Arumu a najímat si tu profesionály. Je to otázka ekonomiky, Albrone. Vycvičit a vydržovat armádu je drahé. A armádu musíš živit i v dobách míru. Proto je z dlouhodobého hlediska levnější najmout Arumy.“

„Kolik máš peněz, Althale?“ zeptal se Albron.

„Řekl bych, že dostatek. Kdy myslíš, že bude možné, aby se sešla všeobecná rada všech klanových náčelníků? Rád bych si promluvil se všemi najednou.“

„Myslím, že nejdřív na jaře,“ odpověděl Albron. „Dokud jsou průsmyky zasypané sněhem, nikdo si netroufne cestovat.“

Althalus předstíral zamyšlený výraz. „Bude to včas, Smaragd?“ zeptal se v duchu.

„Víceméně ano, Althale,“ odvětila. „Znám Arumy dost dobře na to, abych si uvědomila, že jim zabere nějakou dobu, než se shromáždí. Ani Ghend ještě není úplně připraven, takže si myslím, že válka začne někdy uprostřed léta.“

„Dobrá, zařídím se podle toho,“ řekl jí.

Chladná, čistá řeka se valila kaňonem, vysoko na nebi se vznášeli orli a v lesích se kradli vlci.

Hory a lesy byly tiché, tiché. A pak zdáli zaznělo kvílení vyjadřující naprosté zoufalství. A s tím kvílením přišli ze západu lidé. Vládli hrubě opracovanými nástroji a odění byli ve špatně vydělaných kůžích zvířat. A jejich nástroje a zbraně byly rudé - vyrobené z nekvalitní mědi.

A mezi těmi lidmi kráčel Ghend, šeptal, šeptal a jeho oči plály rudým měděným plamenem.

A ti lidé byli vyděšení.

Ale Ghend je pobízel a tak vstoupili do řeky a pohleďte, v té řece bylo zlato a Ghend jim přikázal mocným hlasem: „Vyneste veškeré zlato, které poberete, a nabídněte je Daevovi, který je vaším Bohem, protože zlato je v Daevových očích krásné, a on vám za vaši oběť požehná.“

A lidé podstoupili veliké strasti, aby prozkoumali velikou řeku a vynesli žluté zlato a po celou tu dobu se od okolních hor odrážela ozvěna kvílení. A lidé, kteří s námahou vynášeli zlato, byli vyděšení, vyděšení.

„Hlučná noc, že ano?“ řekl Althalus roztřesenému a pobledlému náčelníku Albronovi příštího rána.

„Také jsi měl noční můry?“ zeptal se ho Albron.

„Ach ano - a myslím, že i všichni ostatní. Nic tak neobvyklého, řekl bych. Příliš dlouho uleželý kus masa dokáže v noci s člověkem udělat zvláštní věci. Tahle konkrétní noční můra však nemá původ ve zkaženém mase. Byl to dárek od Ghenda. Viděl jsi skupinu vyděšených lidí, oděných v kožešinách a třímajících měděné nástroje, je to tak?“

„Jak to, že to víš?“

„Měl jsem stejný sen, Albrone. A měl ho pravděpodobně každý tady na hradě. Ghend něco podobného udělal už předtím. Pokouší se změnit realitu. Právě o to jde v nadcházející válce. Ghend chce změnit některé věci a my chceme, aby zůstaly beze změny. Proto ho musíme zastavit.“

„Jak, pro všechno na světě, chceš zastavit někoho, kdo má *takovou* moc?“ Albron byl v obličeji bledý jako křída a ruce se mu třáslly.

„Tak nějak jsem myslel, že bych ho mohl tak trochu zabít,“ odpověděl Althalus. „Když někoho zabiješ, zpravidla se ti už nestaví na odpor.“

„Nechceš si na to půjčit můj meč?“ nabídl mu Albron. „Také jsi slyšel to děsivé kvílení?“ zeptal se a otrásl se.

„Ano,“ opáčil Althalus klidně. „Pokaždé, když ten zvuk uslyšíš, poznáš, že si Ghend zahrává s tvou myslí, a že to, co vidíš, je jeho verze reality.“

„Jak jsi na to všechno přišel?“

„Ty to vlastně nechceš vědět, Albrone, věř mi. Jsi přesvědčený skeptik, a kdybych ti řekl, odkud mám tyhle informace, myslel by sis, že se tě snažím konvertovat. Nejsem misionář. Nezahrávám si s vírou ostatních lidí. To není důvod, proč mě Dweia najala. Najala mě, protože jsem nejlepší zloděj, jaký kdy žil.“

„Ty za to dostáváš zaplacení?“

„Samozřejmě. Je velmi neprofesionální pracovat zadarmo. A když už o tom tak mluvíme, pár příštích dnů budu pryč. Myslím, že raději navštívím svůj zlatý důl - pokud ovšem ty a ostatní náčelníci Aramu nebudete ochotni přijmout můj dluhopis. S radostí bych ho podepsal, ale -“ odmlčel se a široce se usmál.

„Pokud je ti to jedno, příteli, raději bychom platbu v hotovosti,“ odpověděl Albron.

„Myslel jsem, že se na to budeš dívat takhle. Nejspíš za to může moje jméno. Nezní jedno z příkázání arumského náboženství, Nevěř nikomu jménem Althalus?“

„Tohle příkázání je na čestném prvním místě, příteli.“

„*Perquaine*?“ namítl Eliar dalšího rána, když se on, Althalus a Bheid vrátili do Domu. „V Perquainu není žádné zlato, Althale.“

„To záleží na tom, kde ho hledáš,“ odpověděl Althalus. „Nejde o přirozený zlatý důl, Eliare. Jde o pokladnici v ruinách starého domu.“

„Jak jsi to místo našel?“ zeptal se ho Bheid.

„Smaragd mě tam vzala, když jsme mířili do Osthosu. Jak přesný popis potřebuješ, Eliare, abys našel správné dveře?“

„Ani moc ne,“ odpověděl Eliar. „Než jsme se vydali do hradu mého náčelníka, Smaragd a já jsme trochu cvičili. Ty musíš vědět přesně, kam chceš jít, ale já ne.“

„To vůbec nedává smysl, Eliare,“ namítl Bheid.

„Já vím. Říkal jsem Smaragd to samé, ale ona mi ukázala, že se mýlím. Nějakou roli v tom hraje Nůž. Jestli má Althalus v mysli uložený obrázek toho místa, Nůž si ho nějak najde a řekne mi, které dveře mám otevřít. Řekl bych, že Nůž vlastně dělá to samé co Leitha. Sáhne ti do mysli a vybere si tu informaci, kterou potřebuje. Pak mi řekne, kam mám jít. Smaragd se nevyjadřovala zrovna jasně, když mi popisovala, jak to funguje. Víš přece, jaká je. Řekla mi, že pro mě není důležité vědět *jak* to funguje, ale *že* to funguje.“

„Ano, to je přesně naše Smaragd,“ souhlasil Bheid. „Myslím, že v tom Noži je mnohem víc, než nám řekla.“

„Jednoho dne bychom si o tom s ní měli promluvit,“ řekl Althalus. „Ale teď se každý chopíme své lopaty a půjdeme vykopat trochu zlata.“

Eliar je vedl chodbou v jižním křídle Domu a po nějaké době se zastavil u dveří, které vypadaly úplně stejně jako ty ostatní. „Tady to je,“ řekl a otevřel je.

Hned za dveřmi byla cesta a napravo Althalus spatřil známý kopec. „Ano, to je ono,“ sdělil svým přátelům. „Musíme ten kopec obejít a dostat se na jeho jižní stranu.“ Prošel dveřmi a na cestě udělal do prachu na zemi tlustou čáru.

„Pročpak to?“ zeptal se ho Eliar.

„Chci si označit místo, kde jsou dveře.“

„Já vím, kde jsou, Althale.“

„Jen tak pro jistotu. Kdybychom ztratili dveře, čekala by nás dlouhá cesta zpátky.“

Obešli kopec a dostali se na jeho jižní úpatí. Althalus je dovedl k místu, které minulé jaro tak pečlivě zakryl. Tam zarazil lopatu do země. „Jsme na místě, pánové. Začněte kopat. Musíme se dostat asi čtyři stopy hluboko. Neházejte hlínu moc daleko. Před odchodem budeme muset tu díru zase zasypat.“

„Proč?“ zeptal se Bheid zvědavě.

„Abychom ukryli zlato, které tu necháme.“

„Copak s sebou nevezmeme všechno?“

„Doufám, že ne. *Tolik* snad Arumové chtít nebudou.“

„Kolik je tu vlastně zlata?“

„Nejsem si úplně jistý. Když jsem tu byl naposledy, vzal jsem si asi sto liber. Zbytek je tu uložený, takže když budeme potřebovat víc, můžeme se sem vždycky vrátit. Pusťme se do práce, pánové.“

Trvalo jim asi čtvrt hodiny, než narazili na dlažební kostky a Althalus pak s pomocí dýky zjistil, která z nich je ta uvolněná. Vypáčil ji, sáhl dovnitř a vytáhl zaprášenou cihlu. Když z ní odfoukl prach, ukázala se bohatá, žlutá barva zlata.

„Dobrý Bože!“ vykřikl Bheid nábožně a zíral na zlatou cihlu v Althalových rukou.

„Pěkná, co?“ řekl Althalus. „Podrž ji a já zatím stvořím lucernu. Nevím, jak velký ten sklep vlastně je. Tam dole je úplná tma.“ Podal cihlu Bheidovi a stvořil lucernu. Zapálil ji a vsunul ji do díry. „Chyť mě za ruku, Eliare, nechci spadnout dolů a zlomit si nohu.“

S Eliarovou podporou seskočil dolů, vzal lucernu a rozhlédl se. Strop sklepa byl asi osm stop vysoko a úhledně srovnané hromady zlatých cihel se táhly všemi směry do dáli. Nebylo jim konce. „Neuvěřitelné,“ zamumlal Althalus tiše.

„Je tam dost zlata?“ zavolal Eliar zeshora.

„Myslím, že nám jen tak nedojde,“ odpověděl Althalus. „Připrav se, Eliare. Já budu podávat cihly Bheidovi a ty je budeš přebírat. Skládej je na hromadu, dostatečně daleko od díry, aby se nepropadl strop. Bheide, ty je počítej. Myslím, že dvě stě padesát cihel by nám mohlo stačit na výdaje.“

„Copak je jich tam *tolik*?“ zeptal se Bheid užasle.

„To, že odsud vytáhneme dvě stě padesát cihel, se na zdejších zásobách ani nepozná, bratře Bheide. Jsme opravdu bohatí, pánové. Pusťme se do práce. Chci mít zlato zpátky v Domě a díru zasypanou a pečlivě zakrytou dřív, než zapadne slunce.“

KAPITOLA DVĚ

„Proč to zlato nenecháme v prutech?“ zeptal se Eliar, když všichni tři seděli ve věži a zírali na pečlivě složené bohatství, které přinesli s sebou.

„Většina lidí nikdy zlatý prut neviděla,“ vysvětloval Bheid. „Ale mince pozná každý.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Eliar, „ale proč zrovna perquainské mince?“

Bheid pokrčil rameny. „Perquainské mince představují standard známý po celém světě. Slyšel jsem, že mají velice přesnou váhu a Perquaiňané je vyrábí z ryzího zlata.“

Eliar pohlédl na hromadu zlatých prutů. „To ale zabere docela dlouho, ne?“ zeptal se.

„Vůbec ne,“ řekl mu Althalus. „Když jsem to dělal naposledy, ukázala mi Smaragd zkratku.“

„Předtím, než jsem tě vykoupil od Andine.“ Althalus se zamyšleně poškrábal na bradě. „Ale nejdřív bych měl vyrobit nějaké bečky. Dvacet tisíc mincí je víc, než se mi vejde do měšce.“

„Máš teď nějakou práci, Albrone?“ zeptal se Althalus mladého klanového náčelníka příští ráno u snídaně.

„Ani ne. Proč?“

„Je tu něco, co bych ti rád ukázal.“

„Dobrá. Kde to je?“

„Ne příliš daleko,“ odpověděl Althalus vyhýbavě.

„Jenomže venku sněží.“

„To nás nemusí trápit. Půjdeme?“

Eliar a Bheid na ně čekali v chodbě před Rheudovou zbrojnicí a Eliar se při příchodu náčelníka napřímil a zasalutoval.

„O co ti jde, Althale?“ zeptal se Albron podezřívavě.

„Chci ti dokázat, že opravdu mám peníze na to, abych si najal všechny klany v Arumu.“

„A to si schováváš svoje peníze v mé zbrojnici?“

„Ne tak docela. Ale musíme projít zbrojnicí, abychom se dostali na místo, kde je mám. Proved' nás dveřmi, Eliare.“

„Projdeme tudy, náčelníku,“ řekl Eliar a otevřel dveře do zbrojnice. Pak je provedl přes práh přímo do věžní místnosti domu.

„Tohle není moje zbrojnice!“ vykřikl Albron a vyděšeně se rozhlédl kolem sebe.

„Ne, to skutečně není,“ odpověděl Althalus.

„Kde to jsme?“ zeptal se Albron a v očích se mu objevil divoký pohled.

„Úplně někde jinde, Albrone. Ale nemusíš se vzrušovat, jsi tu dokonale v bezpečí.“

„Abychom se sem dostali, použili jsme zkratku, náčelníku,“ řekl Eliar. „Nehrozí tu žádné nebezpečí. Tohle je možná to nejbezpečnější místo na celém světě.“

„Vzal jsem tě sem, aby sis prohlédl tohle, Albrone,“ řekl Althalus a ukázal na podsadité dřevěné bečky, seřazené u severní zdi. „Až se podíváš, co je v těch bečkách, můžeme se vrátit zpátky do hradu.“

Albron měl stále ještě vyděšený výraz a ruka mu spočívala na jílcí meče. „Co je to za -“ náhle zmlkl, protože Bheid otevřel jednu z beček, sáhl dovnitř a vytáhl plnou hrst zlatých mincí. Kněz zvedl ruku a pomalu propouštěl cinkající vodopád mezi prsty.

„Pěkné, že ano?“ zamumlal Althalus.

„To jsou všechny ty bečky plné -“ Albron se odmlčel, protože Bheid znovu nabral plnou hrst mincí a vzduchem se opět rozezněla libá melodie jejich cinkání.

„Proč se nepřesvědčíš sám, Albrone?“ vyzval ho Althalus. „Otevři každou bečku. Vysyp je na podlahu, jestli chceš. Proto jsi tady. Nezáleží na tom, jak jsi se sem dostal. To je jen drobnost, kterou se nemusíš zatěžovat. Hlavním smyslem dnešního ranního výletu je, aby ses přesvědčil, že se nesnažím ani tebe ani ostatní klanové

náčelníky podvádět. Mám zlato a jsem připraven je utratit. Klidně si mince pořádně prohlédni. Můžeš do nich kousat, t'ukat s nimi o zeď a dělat cokoli, aby ses ujistil, že jsou skutečně pravé. Dostal jsem příkaz, abych ti ukázal svá doporučení a myslel jsem, že tohle bude nejrychlejší způsob, jak to udělat.“

Albron si zamyšleně t'ukal jednou mincí o dlaň druhé ruky. „Má správnou váhu,“ přemýšlel nahlas.

Pak si minci zevrubně prohlédl. „Navíc vidím, že je nově ražená. Všechny ty mince jsou stejné?“

„Přesvědč se sám. Možná ti to bude chvíli trvat, ale času máme dostatek.“

Albron otevřel několik beček, pokaždé nabral oběma rukama plnou hrst mincí a nechal je v cinkavé kaskádě dopadnout zpět. „Tvá doporučení jsou velmi přesvědčivá, Althale,“ řekl. Pak se rozesmál. „Cítím se jako malý chlapec v obchodě s cukrovím,“ přiznal se. „Peníze, to je jen takové slovo. Ale skutečná přítomnost zlata, to je něco docela jiného.“ Zamilovaně zabořil ruce do jedné z beček. „*Miluju* tenhle pocit!“

„Přesvědčil jsem tě tedy, že mluvím pravdu?“ zeptal se Althalus.

„To tedy rozhodně ano.“ Pak Albron téměř váhavě vytáhl ruce z bečky a vyhlédl severním oknem na ledové hory za Koncem Světa. „My nejsme v Arumu, že ne?“ zeptal se s mazaným výrazem.

„Ne, to nejsme. Od Arumu jsme opravdu hodně daleko.“ Althalus se zasmál. „Zanech jakýchkoli nápadů, Albrone. Tenhle dům se ti nepodaří oblehnout, protože ho nikdy nedokážeš najít.“

„O tom jsem vůbec nepřemýšlel - no alespoň ne vážně. Není moudré ukazovat Arumovi tolik zlata shromážděného v jednu chvíli na jednom místě, Althale.“

„Chtěl by sis prohlédnout zbytek domu?“

„To bych moc rád. Podařilo se ti vzbudit mou zvědavost.“

„Dobrá. Poskytnu ti tedy prohlídku a cestou si spolu můžeme promluvit.“

„My zatím počkáme tady,“ řekl Bheid.

„Zrovna jsem vám to chtěl navrhnout,“ odpověděl Althalus a vedl Albrona pryč.

Oba dva se vydali dolů ze schodů a Althalus ukázal arumskému náčelníkovi jídelnu a ložnice. „Velmi luxusní,“ poznamenal Albron.

Althalus pokrčil rameny. „Místo, kde jíme a spíme,“ řekl lhostejně.

„Vypadá to, že máš dnes zvláštní náladu, příteli,“ poznamenal Albron.

„To je Domem,“ odpověděl Althalus a vedl Albrona dál dlouhou chodbou. „Když jsem tady, vždycky se cítím jinak.“

„Přicházíš sem často?“

„Teď jsem tu teprve potřetí, ale mé první dvě návštěvy se docela protáhly.“

„To je dost hádankovitá odpověď.“

„Já vím. Ale musí to tak být. Dům je v podstatě něco na způsob chrámu a mně bylo přikázáno, abych ti to podrobněji nevysvětloval.“

„Ty přijímáš rozkazy od toho mladého kněze?“

„Ne. On přijímá rozkazy ode mě. Já ty své dostávám trochu jiným způsobem. Ty jsi skeptik, Albrone, a já jsem dostal příkaz tě neměnit. Nepřivedl jsem tě sem, abych se pokoušel změnit tvé názory.“

Pokračovali v cestě chodbou, otevírali dveře a nahlíželi do prázdných místností. „Tohle je strašně zvláštní místo, Althale,“ řekl Albron. „Připadá mi, že se táhne do nekonečna, ale skoro všechny ty místnosti jsou prázdné.“

„Jenom když je nepotřebuji. Pokud bychom tu měli společnost, není problém je vybavit a zaplnit nábytkem.“

„Máte tu nějaké služebníky?“

„Ne. Není jich tu potřeba.“

„Z tebe dostat nějakou informaci, to je jako snažit se dostat vodu z kamene,“ obvinil ho Albron.

„Je mi líto. Musí to tak být - obchodní tajemství a tak dále, to jistě chápeš.“

Albron vypadal zadumaně. „Myslím, že bych z toho všeho měl být docela vyplašený, příteli, ale z nějakého důvodu nejsem. Nemám představu, kde jsem a jak jsem se sem dostal, ale kupodivu mě to ani v nejmenším neznepokojuje. Taky jsem dostal docela zvláštní nápad.“

„Vážně?“

„Zrovna mě napadlo, že ty bys *mohl* být *skutečný* Althalus.“

„On po světě pobíhá také nějaký falešný?“

„Hrozně zábavné,“ opáčil Albron suše. „Všechno to vtipkování o tvém jméně, když jsme se poprvé setkali, to vlastně nebyl vtip, že ne?“

„Něco z toho ano - ale zdaleka ne všechno.“

„Ty *jsi* skutečně ten Althalus, který okradl Gostiho Břicháče zhruba před třemi tisíci lety?“

„Ve skutečnosti je to jen dva a půl tisíce let. Nedělej to horší, než to je.“

„Jak se ti pro všechno na světě podařilo žít tak dlouho?“

„Byl jsem v podstatě přesvědčen, abych zůstal naživu,“ odvětil Althalus suše. „Jsi si opravdu jistý, že chceš slyšet, co se mi stalo?“

„Jen do toho a všechno mi pověz, Althale. Až potom se rozhodnu, kolika věcem z toho uvěřím.“

„Dobrá tedy. Býval jsem zloděj, Albrone. To bylo v dávné minulosti, ještě před tím, než se lidé naučili vyrábět ocel. V každém případě se ke mně štěstí tehdy obrátilo zády a já jsem zažíval strasti plné časy. Procházel jsem Arumem a doslechl jsem se, jaký je Gosti boháč, a tak jsem se vydal na jeho hradiště a po celou zimu jsem ho bavil historkami a vtipy. Když nastalo jaro a sníh roztál, okradl jsem ho - ale věř mi, že *takhle* jsem těch svých dvacet beček nezískal. Gosti byl tlustý žvanil, který chtěl, aby celý svět uvěřil, jaký je boháč. V pokladnici však neměl nic než měďáky.“

„Tahle část celé pověsti mi vždycky připadla dost nepravděpodobná,“ připustil Albron.

„Tak teď víš, jak to s tím jeho bohatstvím bylo. Poté, co se mi podařilo uniknout, jsem se setkal s mužem jménem Ghend a ten mě najal, abych pro něj ukradl Knihu. Kniha byla tady v Domě, a proto jsem se sem vydal. Tady na mě čekala Bohyně Dweia. Tehdy jsem ovšem nevěděl, že je to Bohyně, protože vypadala jako kočka.“

„Ta samá kočka, která se vozí v kapuci tvého pláště?“

„To je ona. Nazval jsem ji Smaragd, protože má zelené oči, a když na mě začala mluvit, byl jsem si úplně jistý, že jsem se zbláznil. Pak jsem se přes to ale přenesl a ona mě naučila číst. Většinu uplynulých let jsem strávil studiem Knihy, na jejíž krádež mě Ghend najal. Díky svému studiu teď dokážu spoustu věcí, které ostatní lidé

neumí. Abych to zkrátil, minulé jaro jsme Smaragd a já opustili Dům a začali hledat lidi, které potřebujeme: Eliara a ostatní. Když jsme je všechny našli, vrátili jsme se zpátky do Domu a začalo usilovné vzdělávání. Tehdy nám také Dweia sdělila, kým *doopravdy* je.“

„Nemůžu uvěřit, že tohle všechno poslouchám,“ řekl Albron a zavrtěl hlavou. „A co je ještě horší, skoro tomu věřím.“

Althalus na něj vrhl postranní pohled. „Já jsem mistr vypravěč, Albrone. Používám té schopnosti, když se chci vetřít do přízně bohatých. Chudáka starého tlustého Gostiho jsem bavit celou jednu zimu jen proto, abych ho mohl okrást.“ Pak se rozhlédl. Chodba *vypadala* prázdná. Althalus si však byl jistý, že ve skutečnosti není. „Tohle mě nejspíš dostane do potíží,“ řekl pak, „ale čistě ze zdvořilosti bych ti měl říct, že náš rozhovor byl skoro jistě zmanipulovaný.“

„Zmanipulovaný? Jak?“

„Nedokážu ti říct přesně jak, ale ty mi celou dobu kladeš ty správné otázky a já ti dávám správné odpovědi. Když mi Dweia nařídila, abych tě sem dnes ráno přivedl, myslel jsem si, že chce, abych ti ukázal všechny ty bečky se zlatem. Teď už si tím nejsem tak jistý. Možná, že zlato byla jen návnada, která tě sem měla přivést, aby ses pak mohl zúčastnit tohoto rozhovoru. Jsem si téměř jistý, že je někde poblíž, a že ti do úst vkládá otázky a mně odpovědi. Z nějakého důvodu chce, abys věděl, o co tu jde. Nechce tě přetáhnout na svou stranu, ale chce, abys měl určité informace.“

„Nejsi až přehnaně podezřívavý, Althale?“

„Použij hlavu, Albrone. Cožpak by kdokoli se zdravým rozumem uvěřil tak divoké historce, kterou jsem ti právě vyprávěl?“

Albron se nad tím zamyslel, a pak se s přihlouplým výrazem pousmál. „Teď, když ses o tom zmínil -“ nechal ta slova viset ve vzduchu.

„Althale! Okamžitě toho nech!“ zaprskal mu uvnitř hlavy Smaragdin hlas a Althalus se pobaveně rozchechtal.

„Co je tu tak zábavného?“ zeptal se Albron.

„Zrovna se mi podařilo potvrdit mé podezření,“ odpověděl Althalus. „Bylo mi sděleno, abych se v tom dále nešťoural.“

„Nic jsem neslyšel.“

„To jsi ani nemohl. Smaragd ke mně hovoří tady -“ Althalus si poklepal na čelo. „Minulé jaro přišla s nápadem, že opustíme Dům. Půl roku jsem strávil na cestách a v kapuci svého pláště jsem měl kočku, která mi říkala, co přesně mám dělat. Já ve skutečnosti všechny ty instrukce nepotřebuju. Dokážu vymyslet vlastní lži, ale Dweia má zřejmě neodolatelné nutkání do všeho strkat nos.“ Althalus pokrčil rameny. „Je to pochopitelně ženská a všechny ženské jsou úplně stejné. Přenést zodpovědnost na někoho jiného zřejmě ženám připadá hrozně nepřírozené. Nejdřív ti řeknou, abys něco udělal, a když se to tedy pokoušíš udělat, neustále do toho strkají nos a snaží se tě vést za ruku. Ale jediné, co se jim ve skutečnosti daří je, že se ti pletou pod nohy.“

„Když o ní takhle mluvíš, nepřivede tě to do potíží?“

„Co by mi mohla udělat? Až příliš mě potřebuje, než aby mě proměnila v žábu. Kromě toho ví, že ji miluju a láska je pro Dweiu mnohem důležitější než slepá poslušnost nebo otrocké uctívání. Ona a já se vlastně pořád hádáme, ale hádky, to je vlastně hra, a Dweia strávila tolik času v podobě kočky Smaragd, že hra je pro ni druhou přirozeností.“

„Myslím, že bych se s ní rád setkal.“

„Jestli si chceš zachovat svou duši, tak raději ne. Myslím, že důvodem tohoto hovoru bylo zajistit si tvou podporu při setkání klanových náčelníků. Nebudu tam mluvit o náboženství. Místo toho tam budu mluvit o politice, aby celá ta věc vypadala jako obyčejná válka. Budu muset ostatním náčelníkům lhát a potřebuji někoho, kdo moje lži potvrdí. To budeš ty. Nemusíš věřit ničemu z toho, co jsem ti právě teď řekl - vlastně by možná bylo lepší, když tomu věřit nebudeš - ale z nějakého podivného důvodu jsi se o tom měl dozvědět. Podívej se na to takhle, Albrone. Chystáme se spolu dopustit podvodu. Já to dělám z náboženských důvodů a ty to děláš pro peníze, ale pořád jsme partneři, takže je důležité, abychom si navzájem rozuměli.“

„Teď mi to konečně začíná dávat smysl, Althale,“ řekl Albron a široce se usmál. „Jestli jde o tohle, budeme spolu dobře vycházet.“ Napráhl ruku. „Takže partneři?“ navrhl.

„Partneři,“ souhlasil Althalus a oba muži si potřásli rukama.

Další dva týdny, které následovaly po návštěvě náčelníka Albrona v Domě, vytrvale sněžilo a celý Arum se pokryl sněhovou pokrývkou. Všechny průsmyky byly zasypané sněhem a Albronovi poslové, mířící k ostatním klanům, si museli doslova prohrabávat cestu.

„Je to víceméně tak, jak jsem očekával, Althale,“ řekl Albron jednoho zasněženého odpoledne, když oni dva seděli ve studovně. „Většina klanových náčelníků se na radu dostaví.“

„Většina?“

„Dohromady je v Arumu deset klanů, ale klany Deloso a Agus poslaly omluvy. Vlastně jsem ani neočekával jejich účast. Jejich země se nacházejí ve východním kraji Arumu a my ostatní je považujeme za poloviční Kagwheřany. Členové těchto klanů často uzavírají mezinárodní sňatky, takže ani v jednom z klanů už nekoluje čistá arumská krev. Tak jako tak jsou to malé klany a nejsou příliš dobrými válečníky. Nemyslím, že by nám nějak chyběly.“ Spokojeně pohlédl ke stropu. „Mně tedy určitě chybět nebudou. Nemám rád Deloso a *nesnáším* Agus.“

„Ale, ale?“

„Oba tyhle klany tráví většinu času lezením do zadku kagwherským vlastníkům dolů, protože právě odtamtud pocházejí všechny jejich peníze. Oba klany se nevěnují ničemu jinému než hlídání kagwherských dolů. Jejich válečníci nepochodují a nebojují. Prostě jenom stojí a hlídají. Jsou tlustí a líní a jsou ochotni pracovat za malou mzdu, protože jen tak někde postávat není příliš náročné.“

„Dobrá, myslím, že se bez nich obejdeme. Jsou nějaké zvláštnosti, o kterých bych měl vědět, i u ostatních klanů?“

„My jsme Arumové, Althale. My *všichni* jsme zvláštní. Nemáme žádnou vlastní kulturu a jen velmi málo zvyků. Žádný Arum nikdy nenapsal ani řádku poezie, nikdy mezi námi nebyl skladatel písní. Jsme čistí barbaři.“

„Myslím, že jsi na sebe trochu příliš tvrdý, Albrone.“

„Počkej až se setkáš s ostatními. Jsem si jistý, že si okamžitě všimneš, že my ostatní se klaníme Delurovi. Je to ovšem jen díky tomu, že jeho klan je v Arumu největší, protože jinak bychom mu nevěnovali ani ždibec pozornosti. Je mu asi osmdesát let a rád se považuje za náčelníka klanových náčelníků. Ten starý hlupák dokonce

nosí korunu. Jeho muži jsou ovšem skvělí válečníci, takže se s nimi snažíme dobře vycházet. Je to únavný, senilní, starý dědek, ale já se před ním budu plazit a podlézat mu, protože on je klíčem k tomu, co se snažíme dokázat. Jakmile získám Delura, ostatní se nejspíš okamžitě přidají. Vlastně nepotřebujeme jeho osobně, ale opravdu potřebujeme jeho vojáky.“

„Ty ho znáš, Albrone, takže to nechám na tobě.“

„Výborně. Tak si alespoň zasloužím svůj plat.“

„Plat?“

„Hodláš mi přece zaplatit odměnu za každého náčelníka, kterého získám na naši stranu, že ano, Althale?“

„O tom si můžeme promluvit později. Pověz mi o dalších náčelnících.“

„Gwetiho klan je téměř stejně velký jako Delurův, ale Gweti není příliš oblíbený. Je hrozně lakomý. Vyplácí svým mužům nejnižší mzdy v celém Arumu a dokonce je nutí, aby si kupovali zbraně z vlastních peněz. Jeho poddaní ho nesnášejí, ale drží s ním, protože je přece jen jejich náčelníkem. Je to vychrtlý chlapík s šednoucimi vlasy a pichlavýma očima. Většinu života tráví počítáním peněz a je cítit zatuchlinou.“

„Jak jsem pochopil, ani ty ho nemáš moc rád.“

„Jak jsi na něco takového přišel, Althale?“ odpověděl Albrone s předstíraným překvapením. „Jsem si jistý, že Gweti má i své dobré stránky. Jen to, že jsem žádnou z nich zatím neviděl, ještě neznamená, že žádnou nemá. Ach, málem bych zapomněl, musím tě varovat před Twengorem. Je veliký, hřmotný a agresivní. Při sebemenší zámince vyvolává boj, takže buď opatrný, co mu říkáš. Pije přes míru, a když normálně mluví, tak se ostatním zdá, že řve. Má obrovský černý plnovous a myslím, že už se nekoupal alespoň deset let. Jeho muži za ním ovšem půjdou třeba i do pekla. V boji má neuvěřitelné štěstí, a když pronajímá svůj klan, je to vždycky celý klan. Nepronajímá čtyři nebo bataliony. S Twengorem je to buď všechno nebo nic, a on své muže vede vždy osobně.“

„Takže nadšenec?“

„Rozhodně nadšenec a jeho synovec Laiwon je skoro stejný, takže už máme dva klany nadšenců.“

„Oni patří k různým klanům? Není to trochu neobvyklé? Vždycky jsem si myslel, že klan je taková velká rodina.“

„Tak tomu bylo před několika sty lety. Předtím to byl jeden klan s východní větví a západní větví - které spolu udržovaly styky. Pak ovšem průsmyky, kterými vedly cesty, zablokovala lavina kamení, takže obě větve spolu ztratily kontakt. No a netrvalo dlouho a měli jsme tu dva klany místo jednoho. Teď, když klanové války skončily, mohou členové obou tehdejších větví bezpečně cestovat přes území ostatních klanů a navzájem se navštěvovat. Mezi oběma klany dochází v současnosti k vzájemným sňatkům a já předpokládám, že až se Twengor upije k smrti nebo ho opustí válečné štěstí, Laiwon se pokusí oba klany znovu sjednotit - nejspíš tak, že proseká novou cestu skrze zavalený průsmyk.“

„Arumská politika je mnohem složitější než jsem si myslel.“

„Válkou se člověk může bavit jenom v létě, Althale. Politika ti jako zábava vydrží na celý rok. Jižní klany - Smeugor a Tauri - jsou celkem velké, ale nejsou to ti nejlepší vojáci na světě. Myslím, že žijí příliš blízko civilizaci. Nížiňané si je v každém případě nenajímají na opravdu důležité války. Oba klany se věnují hlavně stavbě pěkných paláců a dobrých cest, takže jejich lidé mají lepší kvalifikaci jako stavitelé než jako vojáci. Na nížiňany se snaží dělat dojem předstíráním, že jsou Arumové, a na nás ostatní se snaží dělat dojem předstíráním, že jsou nížiňané.“

„Takže ani ryba ani rak?“ navrhl Althalus.

„Přesně tak. Obávám se, že jejich slovům nelze věřit. Jejich náčelníci shrábnou tvé peníze tak rychle, že se budeš divit, ale může trvat pěkně dlouho, než se nějaký z jejich mužů ukáže na bojišti.“

„Budu si to pamatovat.“ Althalus provedl rychlý výpočet. „Takže to je devět klanů včetně tvého, Albrone. Kdo je náčelníkem posledního?“

Albron se zatvářil kysele. „Neigwal,“ odpověděl s jistou nechutí. „Nemohu to dokázat, ale vsadím se, že je nějakým levobočkem našeho milovaného Gostiho Břicháče. Bohové vědí, že už je přinejmenším tak tlustý, jako byl Gosti. Netěší se ovšem příliš dobrému zdraví, takže mezi námi zřejmě příliš dlouho nepobude.“

„A jak si s ním stojíme?“

„Těžko říct, ale není to až tak důležité. Neigwal se ujídá k smrti. Je už moc tlustý na to, aby prošel obyčejnými dveřmi a při sebemenší námaze hvízdá jako protřžený měch. On na radu určitě nepřijde a jako obvykle se místo něj dostaví jeho syn Koleika. Tak jako je jeho otec tlustý, je Koleika štíhlý. Má hranatou spodní čelist a skoro nikdy nic neříká. On je *skutečným* náčelníkem klanu, ale předstírá, že ke každému rozhodnutí potřebuje otcův souhlas. To mu dává možnost zjistit, odkud vítr vane, než se k čemukoliv rozhodne.“

„Vy Arumové nejste ani zdaleka tak jednoduší a prostí, jak každý věří, co?“

„Přesně tak, Althale. Tvá výhoda spočívá v těch dvaceti bečkách zlata, které máš uložené ve svém domě. Hraj na tuhle strunu co nejvíc. Ukazuj ostatním náčelníkům zlato při každé příležitosti. Pohazuj si s ním a cinkej s ním, když budeš mluvit a oni udělají téměř cokoli, co ti uvidí na očích. Jsi zábavný společník, partnere, ale tvé zlato jim bude připadat mnohem zajímavější. I ten největší pitomec na světě začne být neuvěřitelně okouzlující, když si z jedné dlaně do druhé přesypává zlaté mince.“

Zima se neuvěřitelně táhla a sněhové bouře následovaly jedna druhou s železnou pravidelností. Althalus si krátil čas tím, že vyučoval Ghera v jemném umění vybírání kapes. Chlapec byl rychlý a pohotový, o tom nebylo pochyb, ale jeho mysl se občas ubírala zvláštními směry. „Dávej pozor, Ghere,“ pokáral ho Althalus při jedné příležitosti. „Tvůj poslední pokus byl neuvěřitelně nápadný.“

„Omlouvám se, mistře Althale. Zrovna mě něco napadlo, takže jsem se přestal soustředit.“

„Ghend se pokouší změnit všechno na světě tím, že cestuje zpátky v čas a pohrává si s tím, co se opravdu stalo, je to tak?“

„Tak nám to říká Dweia.“

„Jestli to dokáže Ghend, nedokázali bychom to také?“

„Možná - pokud se Dweia rozhodne, že nám to dovolí.“

„V tom nevidím žádný problém. Ty dokážeš Dweiu přimět, aby udělala téměř cokoli, co budeš chtít. Začne příst pokaždé, když se jí dotkneš. Andine se chová stejně ohledně Eliara. Možná bys mi to jednoho dne měl vysvětlit. Nerozumím totiž úplně přesně tomu, o co

jde, když lidé začnou dospívat. V každém případě, pokud Ghend mění věci, které se odehrály v minulosti, ty bys ho mohl následovat a zase je měnit zpátky, ne?“

„S největší pravděpodobností ano.“

„A nebylo by nejjednodušší vydat se zpátky v čase a zabít Ghendova otce? Pak by přece Ghend vůbec neexistoval.“

Althlaus zamrkal.

„Není to nejjednodušší způsob, jak se někoho zbavit? Nemusíš zabít přímo *jeho*. Stačí se vrátit v čase a zabít jeho otce.“ Gher se zamračil. „Samozřejmě pak bys v první řadě ani neměl důvod chtít ho zabít. Chci říct, jaký má smysl vraždit někoho, kdo nikdy nežil? Ale to není to, co mě zajímá. Přemýšlel jsem o tom, jak Ghenda obejít. On kráčí v čase nazpět, ale nemohli bychom my jít místo toho kupředu?“ Chlapec se zamračil. „Teď to možná vykládám trochu zmateně. Chci říct, že pokud se *tohle* stane teď, způsobí to, že se *tamto* stane příští týden.“

„Tomu se říká příčina a důsledek, Ghere.“

„Asi ano,“ řekl Gher nepřítomně. „Řekněme, že na jednom místě zvedneš kámen a položíš ho na jiné místo, chápeš?“

„Když to říkáš.“

„Ale představ si, že bys pak přeskočil v čase kupředu a vrátil ten kámen přesně na místo, kde byl původně. Neznamenaloby to, že jsi s tím kamenem vůbec nepohnul? Připadá mi to celkem jako zajímavá úvaha. Takhle by se totiž dalo zajistit, že něco uděláš a současně to neuděláš.“

„Začíná mě z tebe bolet hlava, Ghere.“

„Jen mi dej nějaký čas, abych si to pořádně promyslel, mistře Althale. Jsem si jistý, že přijdu na nějaký způsob, jak to *skutečně* provést.“

„K čemu by to bylo dobré?“

Gher na něj užasle pohlédl. „Cožpak to není jasné, mistře Althale? Pokud bychom to provedli Ghendovi - způsobili, že něco udělá a současně to neudělá - tak způsobíme, že Ghend zamrzne na místě, jako by se náhle změnil v kámen. Pak ho budeš moci použít jako věšák na klobouky. Jde mi ale hlavně o to, že začínám mít čím dál tím silnější pocit, že čas není přímka. Spíš je to kruh a pokud

změníme cokoli, co se na tomhle kruhu času stane, změni se tím najednou i všechno ostatní. Není to nejzábavnější nápad, jaký jsi kdy slyšel? Můžeme změnit všechno, co se kdy stalo, kdykoliv si to budeme přát.“

„Proč já?“ zasténal Althalus a zabořil si tvář do dlaní.

Počátkem příštího jara dorazil do Albronova hradu zablácený Arum, který oznámil, že příští den přijede náčelník Delur.

„Je to dost brzy, ne?“ poznamenal Althalus. „Některé průsmuky musí být pořád ještě zasypané sněhem.“

„To Delurovi nijak zvlášť nevadí, příteli,“ odpověděl Albron. „Jeho klan je největší v celém Arumu a on nám v téhle skutečnosti s oblibou máchá čumáky, kdykoliv jen může. Nejspíš vyslal pár set mužů dopředu, aby mu udupávali sníh. Je příliš starý na jízdu na koni, takže většinou cestuje v nosítkách nebo na saních. Počasí ho většinou moc nezajímá. Víceméně věří, že je něco na způsob krále Arumu, takže tu chce být dřív než ostatní náčelníci, aby se ujal vedení.“

„Kolik pozornosti mu budou věnovat ostatní náčelníci?“

„Mnohem větší pozornost budou věnovat tvému zlatu, ale chceme Delura získat na svou stranu - kvůli množství mužů, které dokáže postavit do pole. Budu mu podlézat a vykazovat mu nesmírnou úctu. To mu zlepší náladu, takže nám půjde na ruku, a pak ho dorazíme tvým zlatem.“

„Výborně, Albrone. Za celý můj dlouhý život se jedna věc nezměnila. Zlato ti pomůže dosáhnout skoro čehokoliv.“

Náčelník Delur byl vysoký starý muž se sněhobílými vlasy a dlouhými bílými vousy. Když si dával pozor, držel se zpříma, jako by měl v zádech rovnou tyč. Když však jeho pozornost polevila, začal se hrbít, jak ho tíha let srážela k zemi. Byl oděn v luxusní kožešinový šat a Althalus si povšiml, jak starý náčelník s přemáháním vstal z nosítek, které čtyři jeho hřmotní poddaní postavili na hradní nádvoří. Delur měl na hlavě ocelovou přilbici, na níž měl nasazený široký zlatý kruh, hodně připomínající korunu.

„Rád tě vidím, můj synu Albrone!“ řekl stařec na uvítanou svému hostiteli hlasem, který však nebyl nijak zvlášť srdečný.

„Můj dům je poctěn tvou přítomností, veliký náčelníku,“ odpověděl Albron a zdvořile se poklonil. „Neočekávali jsme tvůj příjezd tak brzy.“

„Tvé poselství ve mně vzbudilo velikou zvědavost, synu,“ řekl starý muž. Pak vrhl na své podřízené škodolibý pohled. „Navíc jsem měl pocit, že muži z mého klanu potřebují pořádné tělesné cvičení a co je lepšího než cesta přes zasněžené hory? Něco takového člověku projasní mysl a posílí tělo a oni mi tak alespoň budou lépe sloužit - protože mě všichni pořád ujišťují, že sloužit mi je jediným smyslem jejich života.“

Tohle prohlášení Althalovi okamžitě ozřejmilo, že Albronův popis náčelníka Delura nebyl tak docela přesný. Delur zřejmě není tak senilní, jak si ostatní náčelníci myslí. Althalus se v duchu rozhodl, že bude starého muže pečlivě sledovat a udělá si na něj vlastní názor.

„Pojďme dovnitř, veliký náčelníku,“ pozval ho Albron. „Počasí je chladné a nevlídné a ohně v mé síni dychtí tě přivítat ve své blízkosti.“

KAPITOLA TŘI

Bylo těsně před půlnocí jednoho bouřlivého dne asi o týden později, když Smaragd probudila Althala z hlubokého spánku tak, že mu čumák přitiskla zezadu na krk. Její nos byl studený a mokrý, ostatně jako vždy, a on se tradičním způsobem odsunul. „Přál bych si, abys tohle nedělala,“ zavrčel.

„Proč bych s tím přestávala, když to funguje? Běž vzbudit ostatní, Althale. Musíme si o něčem promluvit - ale v Domě.“

Odhodil pokrývky, oblékl se a vydal se vzbudit své přátele.

„Děje se něco špatného?“ zeptal se Bheid tiše, když se shromáždili v chodbě.

„Nejsem si jistý. Nic mi neřekla, ale chce si s námi promluvit – v soukromí. Vezmi nás do Domu, Eliare.“

„Dobrá.“ Eliar je vedl do zbrojnice, otevřel dveře a společně vstoupili do známé místnosti ve věži.

„Máme nějaký problém, Smaragd?“ zeptal se Bheid Dwei poté, co přijala svou skutečnou podobu.

„Vlastně ne. Jen jsem si s vámi chtěla promluvit o tom, jak předložíme klanovým náčelníkům naši nabídku. Všechno bude mít hladší průběh, když jim předhodíme nějakou stravitelnou historku. Je jasné, že jim nemůžeme říct, co se *doopravdy* děje. Jestli má Albron pravdu, Arumové se neradi angažují v náboženských válkách, a proto musíme pro jejich pobavení vymyslet nějaké politické důvody.“

„Jestli hledáš válku, Dweio, s radostí ti půjčím tu tvoji,“ nabídla se Andine. „Hřeje mě představa, že by všechny arumské klany vypochoďovaly na město Kanton.“

„To je jednoduché řešení,“ souhlasil Bheid. „Arumové už vědí o neutuchající válce mezi Osthosem a Kantonem, takže nemusíme vymýšlet nějakou historku, abychom vysvětlili, proč potřebujeme mohutnou armádu.“

„Dokážu jim přednést strhující prosbu o pomoc. Myslím, že mi neodmítnou pomoci rozdrtit kantonské degeneráty?“ dodala Andine.

„To má něco do sebe, Dweio,“ přidal se Althalus. „Andine je Arya Osthosu, takže je jen logické, že má i dost peněz na zaplacení arumských vojáků. Tím vysvětlíme, kde jsme vzali zlato - čistě pro případ, že by na tom klanovým náčelníkům nějak záleželo.“

„Jak jsi na tom, když dojde na mluvení na veřejnosti, Andine?“ otázala se Leitha své štíhlé přítelkyně.

„To jsi posledních několik měsíců spala, Leitho?“ zeptala se Andine upjatě. „Já *vždycky* mluvím na veřejnosti. To sis *doopravdy* myslela, že můj dramatický způsob řeči je jen náhoda? Můj hlas je ten nejlépe vyladěný nástroj v celé Treborey. S jeho pomocí dokážu srážet ptáky z větví, a pokud bych opravdu chtěla, přinutím plakat i kameny. Vlastně ani nepotřebuji všechno to zlato. Dej mi půl hodiny a zmobilizuji celý Arum jen svým hlasem.“

„V tom má rozhodně pravdu,“ pronesl Eliar. „Když jsem byl připoutaný v jejím trůnním sále, slyšel jsem hodně jejích projevů, které se mě týkaly, a ona přesvědčila dokonce i *mě*, že tomu monstru Eliarovi by se mělo stát opravdu něco ošklivého.“

„To by nám víceméně mohlo vyhovovat, Dweio,“ usoudil Althalus. „Necháme Albrona, aby ji představil a Andine pak pronese strhující prosbu o pomoc. Pak se obrátí na mě a já je seznámím s podrobnostmi a učiním nabídku. Albron ví, o co jde *doopravdy*, a proto nám pomůže vyhladit případné nesrovnalosti.“ Pohodlně se opřel v křesle. „Jistá nesrovnalost tu však je hned od začátku. Není přece obvyklé, aby vládce přednášel podobnou prosbu osobně, nebo ano? Vždyť k tomu jsou přece diplomaté.“

„Co ti vnuklo představu, že já se chovám jako ostatní vládci?“ dožadovala se Andine. „Já se *nikdy* nechovám podle očekávání.“

A tohle bude podobné, Althale. Navzdory usilovným námitkám všech svých rádců jsem odhodila opatrnost a jen s malým doprovodem jsem se vydala do Arumu, abych vznesla prosbu o pomoc ve válce proti těm odporným Kantoňanům. Za cenu nesmírného osobního rizika a navzdory všem nebezpečím, která číhají na osamělou dívku v dnešním světě, jsem dorazila do Albranova hradu, abych svůj případ přednesla šlechtným klanovým náčelníkům. Jsem tak neuvěřitelně odvážná, že vy i ostatní budete mít co dělat, abyste se mnou vydrželi v jedné místnosti.“

„Není to trochu příliš melodramatické?“ namítl Bheid.

„Budu mluvit k Aramům, bratře Bheide,“ poukázala Andine. „S Perquainci nebo Equeřany bych zvolila odlišný přístup. Aramové jsou melodramatičtí lidé a já jim ukážu představem, na které do smrti nezapomenou. Prostě řekněte Albronovi, ať mě představí a zbytek nechte na mně. Za půl hodiny mi všichni ti náčelníci budou *patřit*.“

„Přehnanou skromností tedy rozhodně netrpíš,“ poznamenala Leitha.

„Nemám k tomu důvod, Leitho,“ odpověděla Andine. „Jsem nejlepší.“

„Mám poznámku,“ řekl Gher.

„Sem s ní, Ghere,“ řekl mu Althalus. „O co se s námi chceš podělit?“

„No nebude to vypadat až *příliš* jednoduše? Chci říct, uvěří Arumové tomu, že na dobytí *jediného* města je zapotřebí *tolika* vojáků?“

„To je pravda, Althale,“ souhlasil Eliar. „Seržant Khalor nás učil, že lakomí nížiňané se snaží vždycky najmout jen tak málo našich vojáků, kolik je jen možné. Myslím, že aby nám klanoví náčelníci uvěřili, budeme potřebovat větší válku.“

„Tohle je jediná válka, kterou momentálně máme,“ odpověděl Althalus.

„Ne tak docela,“ nesouhlasil Gher. „Je tu přece ještě ta mezi tebou a Ghendem.“

„To je náboženská válka, Ghere. Neslyšel jsi Albrona, když říkal, že Arumové se nikdy nemíchají do náboženských válek?“ Zavrtěl

hlavou. „Musíme se soustředit na politiku, a náboženství z toho úplně vynechat.“

„A proč jim neříct, že Kantoňané pracují pro Nekweros? Nebo třeba že jsou na stejné straně? Z toho, co říká Leitha, vyplývá, že o Nekweřanech toho vlastně nikdo moc neví - až na to, že jsou opravdu odporní. Nemohli bychom to postavit třeba tak, že v Nahgharaši je král, který chce dobýt celý svět a kterému se podařilo ukecat bláznivého vládce Kantonu, aby se k němu připojil? Vždyť to koneckonců bude i blízko tomu, co se doopravdy děje. Každá dobrá lež by v sobě měla obsahovat něco pravdy. Jestli budeme mluvit jen o válce mezi Andine a kantonským pitomcem, bude ta naše historka vypadat docela křečovitě. Bylo by v ní spousta věcí, které bychom nedokázali vysvětlit.“

„Myslím, že by sis měl pomalu začít hlídat záda, Althale,“ poznamenala Leitha. „Řekla bych, že ten chlapec už tě pomalu dotahuje.“

Té noci, kdy se Althalus a ostatní přátelé vrátili do hradu náčelníka Albrona, zavál v arumských horách teplý vítr, který projel zasněženými průsmyky jako nůž máslem. Tající sníh způsobil, že všechny horské bystřiny a řeky vystoupily z břehů a poté, co záplavy ustoupily, začali přijíždět ostatní klanoví náčelníci.

Koleika, jasný dědic tlustého náčelníka Neigwala, byl první, kdo dorazil do hradu náčelníka Albrona. Koleika byl štíhlý, s černými vlasy a vystouplou spodní čelistí. Byl to záдумčivý muž oděný v kůži a spíše než tradiční kilt nosil pohodlné kožené kalhoty. Mluvil jen zřídka a když už promluvil, měl podivný zvyk, že nenechal pohybovat svůj horní ret. Po příjezdu si krátce pohovořil s Albronem, a pak se uzavřel sám do sebe.

O pár dní později přijeli Smeugor a Tauri, náčelníci dvou jižních klanů. Smeugor byl podsaditý, se sytě rudou barvou ve tváři, která byla změtí rudých pupínků a hlubokých jizev. Choval se s nucenou zdvořilostí a žoviálností, ale jeho úzké oči byly tvrdé jako acháty. Tauri měl řídké světlé vlasy a ani stopy po vousech. Zjevně se považoval za světáka a lamače ženských srdcí. Měl na sobě elegantní nížiňanský oděv, který nebyl příliš čistý, a na každou ženu v

Albronově síni pohlížel s otevřenou laskávností. Stejně jako Koleika i Smeugor a Tauri se po příjezdu víceméně s nikým nebavili.

„Cítím ve vzduchu nějaké náznaky starého nepřátelství, Albrone,“ řekl Althalus svému hostiteli o něco později. „Děje se tu snad něco, co bych měl vědět?“

„Jde o výsledek starých klanových válek, Althale,“ připustil Albron. „Klanovní náčelníci si vlastně navzájem nevěří. Tahle sešlost, kterou jsem na tvou žádost uspořádal, je porušením tradice a ostatní jsou díky tomu plni podezření. Historie Arumu je smutným sledem podvodů, zrady a vražd. Vždycky se máme na pozoru, když vstoupíme na území jiného klanu. Kdybych svým poslům nezdůraznil, aby obšírně vyprávěli o tvém zlatě, nikdo z ostatních náčelníků by nejspíš nepřijel. Ale až přijede Twengor, mělo by dojít k oživení.“

Náčelník Twengor - obrovitý, hřmotný a úplně zarostlý - měl v době příjezdu do Albranova hradu uřvanou opici a náčelník Laiwon jel těsně vedle svého kymácejícího se strýce, aby ho uchránil pádu z koně. Twengor vyřvával pijácké písně, které se mu bohatě vracely ozvěnou od okolních kopců. Laiwon byl zakřiknutý mladík, který zřejmě stál ve stínu svého slavného strýce.

Jako poslední přijel náčelník Gweti a Althalus si okamžitě povšiml, že ostatní náčelníci dělají co mohou, aby se mu vyhnuli. Gweti měl obrovskou hlavu a v protikladu k ní jen velmi drobnou tvář. Jeho vyvalené rybí oči neustále nervózně těkaly z místa na místo a ve tváři měl tik. Když promluvil, připomínal jeho hlas mečení ovce.

„Myslela jsem si, že všichni budou víceméně jako Albron,“ řekla Andine svým přátelům s mírně ustaraným výrazem, „ale ve skutečnosti jsou to vyjící barbaři.“

„Máme snad nějaké pochybnosti o našich řečnických schopnostech, drahá?“ zeptala se Leitha své přítelkyně.

„To ani ne,“ odvětila Andine. „Jen si myslím, že budu muset změnit přístup. Albron je celkem civilizovaný, ale obávám se, že nikdo z ostatních nepochopí některé jemné náznaky. Abych získala jejich pozornost, budu je muset mlátit do hlav kyjem.“

„Už se nemohu dočkat tvého projevu, Andine.“

„Mám-li být upřímná, Leitho, tak ani já,“ odpověděla Andine a pořád vypadala ustaraně.

Ráno po Gwetiho příjezdu se arumští klanoví náčelníci v kiltech shromáždili i se svým doprovodem v Albronově síni ke snídani a v místnosti bylo teď hlučněji než obvykle. Albron při jídle dodržoval jisté společenské normy, ale někteří ostatní klanoví náčelníci byli v tomto směru více než neotesaní. Po snídani Albron navrhl, aby se náčelníci se svými poradci odebrali na nějaké tišší místo, kde budou moci probrat důvod, proč se sešla tato rada.

Poradní místnost, do které je zavedl, byla až v zadní části hradu, daleko od hluku hodovní síně. Komnata byla bezpečná, dobře strážená a *nenacházela* se v jedné z věží. Stará arumská lidová historka vyprávěla o hromadné vraždě, která se kdysi udála ve věži, takže bylo tradicí, že se všechna setkání náčelníků odehrávala v přízemí. V poradní místnosti stál uprostřed stůl, kolem kterého byla rozmístěna velká křesla pro náčelníky a menší židle hned za nimi pro rádce. Dvacet beček, které Althalus a Eliar přinesli z Domu, bylo nenápadně naskládáno v jednom rohu a na konci stolu stála křesla pro Althala a jeho přátele.

„O co tu vlastně jde, Albrone?“ dožadoval se Twengor hromovým hlasem. „Všeobecnou radu už nikdo nesvolal alespoň sto let.“

„Navštívil mě vládce jednoho z městských států v Treborey,“ odpověděl Albron. „Zdá se, pánové, že se nám naskytla příležitost si vydělat.“

„Ty ji s námi chceš sdílet?“ zeptal se Gweti pochybovačně. „To jsi se úplně zbláznil?“

„Vládce, o kterém mluvím, chce najmout víc vojáků, než mu já mohu poskytnout, Gweti,“ odpověděl Albron. „Když už o tom tak mluvíme, ani my všichni dohromady nemáme dost mužů. Je tu dost práce - a dost zlata - pro každého Aruma schopného nosit zbraň.“

„Já prostě miluju, když někdo hovoří o zlatě,“ řekl Gweti a v popelavém obličejí se mu objevil zasněný výraz.

„Mám to chápat tak, že tihle cizinci jsou vyslanci vládce, o kterém jsi mluvil?“ zeptal se Koleika a pohlédl na Althala.

„Zrovna jsem se k tomu dostával,“ odvětil Albron. „Nížiňané mají občas zvláštní zvyky. Ať už se nám to může zdát jakkoli podivné, tam dole není neobvyklé, když na trůn usedne žena.“

„To je *odporné!*“ vybuchl Twengor. „Vyslechnu si, o co jde, ale mé mínění o tobě pokleslo, Albrone.“ Obrátil své krví podlité oči k bečkám složeným v rohu. „Proč jednu nenačneme?“ navrhl. „Všechno bude stravitelnější, když to spláchneme trochou medoviny.“

„To nejsou soudky s medovinou, Twengore,“ řekl mu Albron s mírným úsměvem. „A přesto nám jejich obsah pomůže spolknout skutečnost, že osoba, která nás chce najmout, je žena.“

„Já odcházím,“ oznámil málomluvný Koleika a vstal.

„Velmi *bohatá* žena, Koleiko,“ dodal Albron. „Nechceš si její nabídku alespoň vyslechnout?“

„Jestli odmítneš zlato, staneš se mezi svými poddanými dost nepopulární, Koleiko,“ poukázal náčelník Laiwon. „A s nepopularitou bývají občas spojené rebelie.“

Koleika se poškrábal na bradě. „Dobrá,“ řekl a zase se posadil. „Vyslechnu si tu nabídku, ale nic neslibuji.“

„Mně nevadí pracovat pro ženskou,“ prohlásil náčelník Gweti, „alespoň pokud je bohatá. Pracoval bych i pro bohatou slepici, kdyby mi nabídla dost zlata.“

„*Slepici?*“ zaječela Andine.

Leitha se dotkla ruky své přítelkyně. „Později,“ zamumlala.

„Myslím, že to nás přivádí přímo k jádru věci,“ pokračoval Albron uhlazeně. „Ta mladá dáma, která se zřejmě každou chvíli vrhne na náčelníka Gwetiho a vyškrábe mu oči, je Arya Andine z Osthosu a ráda by nám něco řekla o svém zlatě.“

„Hodlám ti ubrat vítr z plachet, Althale,“ zamumlala Andine. „Možná by sis měl trochu upravit svou následující řeč.“ Pak vstala a její velké tmavé oči se blýskaly.

„Pěkná malá kost, co?“ poznamenal Tauri ke Smeugorovi. „Ta může nabídnout mnohem víc než jenom zlato.“

„Také jsem si všiml,“ zachechtal se Smeugor.

„Vypadám dostatečně slepicovitě, aby ti to vyhovovalo, náčelníku Gweti?“ zeptala se Andine.

„Asi jsem špatně volil slova,“ připustil Gweti. „Dokážeš ve svém srdci nalézt odpuštění pro nebohého starce?“

„Dnes asi ne, náčelníku Gweti,“ odpověděla Andine. „Myslím, že tě pošlu spát bez večeře a promluvíme si o tom zítra.“ Odmlčela se

a přejela shromážděné náčelníky pohledem svých zářících očí. „Nemá smysl plýtvat časem, pánové. Nejdřív vám něco ukážu, a pak si promluvíme.“ Otočila se stranou. „Eliare,“ řekla, „byl bys tak hodný a otevřel jednu z těch beček?“

„Samozřejmě, Andine,“ odvětil Eliar. Vstal, došel ke srovnaným bečkám a z jedné sundal víko.

„Vysyp ji na podlahu,“ přikázala.

„Na podlahu?“

„To je ta část místnosti, která je na spodu, Eliare. Stranám se říká zdi a vršku říkáme strop. Syp, Eliare, syp.“

„Jak si přeješ.“ Eliar vzal bečku, mírně ji naklonil a z jejího nitra se začala řinout kaskáda jasně žlutých mincí, které s libozvučným cinkotem dopadaly na podlahu.

„No řekněte, není to krásný pohled?“ zeptala se Andine užaslých náčelníků.

Neodpověděli. Althalus si všiml, že většina z nich dokonce ani nedýchá.

Eliar z bečky vysypal poslední mince. „Je prázdná, Andine,“ oznámil pak.

„Tak vysyp další.“

„Ano, madam.“ Přešel k další bečce.

O dvě bečky později Andine zdvihla ruku. „To by prozatím stačilo,“ řekla Eliarovi a pohlédla na hromadu mincí na podlaze. Pak se na shromážděné klanové náčelníky Aramu svůdně usmála. „Podařilo se mi získat vaši pozornost, pánové?“ zeptala se čtverácky.

„Nevím, jak ostatních, ale *mou* jsi získala určitě, princezno,“ zasípěl Gweti.

„Možná, že přece jen dnes dostaneš večeri, náčelníku Gweti,“ řekla svým bohatým, melodickým hlasem. „Podívejte, pánové, se mnou vlastně vůbec není těžké vyjít.“ Pak se tón jejího hlasu změnil a stal se téměř vyzývavý. „Celá věc se má tak, pánové, že najímám vojáky, a tahle malá ukázka vás o tom měla přesvědčit. Máte zájem?“

Starý náčelník Delur se nekontrolovatelně třásl. „Můj klan čeká na tvé rozkazy, císařská Aryo!“ prohlásil.

„Není to ten nejmilejší starý pán na světě?“ řekla Andine vesele.

„Koho pro tebe máme zabít, dítě?“ zeptal se Twengor dychtivě. „Řekni jméno a já ti přinesu jeho hlavu.“

„Úžasné!“ řekla Andine s hraným překvapením. „A to každý tvrdí, že dělat proslovy je těžké. Já s tím zatím nemám žádné potíže.“

„Každý projev zní mnohem lépe s hudebním doprovodem, Andine,“ poznamenala Leitha. „A Eliar hraje na bečky se zlatem jako světově uznávaný virtuos.“

„Je to ta nejkrásnější hudba, jakou jsem kdy slyšel,“ oznámil Koleika zaníceně. „Jsem rád, že jsem zůstal na koncert.“

„Já jsem jen hloupá malá dívka,“ řekla jim Andine, „takže vás teď můj Lord Nejvyšší Komoří seznámí s únavnými detaily. Teď, když jsem získala vaši lásku, jsem si jistá, že už se nemůžete dočkat, abyste mohli udělat to, oč vás požádám.“

„A co to bude, Vaše Výsosti?“ zeptal se Gweti.

„Ach, já nevím. Bylo by ‚Pálit! Bojovat! Zabíjet!‘ příliš troufalé?“

„S tím nemám žádný problém,“ řekl náčelník Laiwon. „Stačí říct, Aryo Andine, a uděláme pro tebe cokoliv.“

Althalus s trochu rozladěným výrazem vstal. „Má milovaná Andine pode mnou právě podtrhla židli,“ oznámil klanovým náčelníkům s žalostným výrazem. „Já jsem měl být ten, kdo vám měl ukázat všechno to krásné zlato.“

„Nikdy bys neměl zapomínat, že ženská využije každou příležitost, aby ukázala své přednosti,“ prohlásil Tauri s vědoucím úsměvem.

„V tom to nejspíš bude,“ souhlasil Althalus. „V každém případě jsem vám měl nejdříve popsat situaci a až *potom* vám ukázat zlato, abyste poznali, že naše Arya je solventní. Podařilo se jí ukrást mi hlavní téma hovoru.“

„Nicméně získala naši plnou pozornost, komoří Althale,“ prohlásil Albron uhlazeně. „Myslím, že mohu s klidem prohlásit, že už jsme byli najati. Na tobě teď je, abys nám ukázal ty nešťastníky, kteří vznešené Aryi zkrížili cestu.“

„Dobrá,“ řekl Althalus, „její prst momentálně ukazuje na Kanton, ale celá záležitost má poněkud větší hloubku. Aryo z Kantonu si myslí, že má právo stát se vládcem celé Treborey, ale myšlení není

jeho nejsilnější stránka. ‚Tupec‘ je nejspíš to nejmilejší, co o něm kdy kdo řekl.“

Náčelníci se rozesmáli.

„Kantoňané jsou ve skutečnosti spojenci Nekweřanů. Má milovaná vládkyně to ví. Nenechte se ošálit její na první pohled patrnou nevinností, pánové. Má mysl ostřejší než nůž a přesně ví, kdo je *skutečným* nepřítelem. Agenti Nahgharaše najímají potížísty po celé nížině a má Arya by vám byla vděčná, kdybyste ty potížísty tak trochu povraždili.“

„Není ‚povraždit‘ absolutní pojem, komoří Althale?“ zeptal se Albron. „Není mi moc jasné, jak chceš někoho zabít jen tak trochu. Ale jestli to správně chápu, poté, co se napijeme krve těch potížístů, Arya chce, abychom napadli Nekweros, je to tak?“

„Možná později,“ odpověděl Althalus. „Arya Andine si myslí, že nejlepší bude, když nejprve zničíme všechny nepřátelské síly v našem týle, a až potom můžeme pomýšlet na útok na Nahgharaš. Arya věří, že pořádek musí být.“

„To jistě ano,“ napůl zařval Twengor. „Ale to její ‚Pálit! Bojovat! Zabíjet!‘ se mi líbí mnohem víc. Nebylo by to pěkné heslo na bojovou zástavu?“ zařval opileckým smíchem.

„Začíná to být trochu komplikované, komoří Althale,“ poukázal Smeugor zamyšleně. „Můžeme se tu dohadovat jak chceme, ale skutečnost je taková, že si nás nechceš najmout jen na jediné obléhání nebo bitvu. Mluvíš tu o všeobecné válce, která bude zasahovat od Ansu až k Regwosu. My Arumové jsme nejlepší válečníci na světě, ale jsme na takovou válku připravení?“

„Smeugor má pravdu,“ připojil se Tauri rychle. „Zlato je skvělá věc, ale člověk musí žít dost dlouho na to, aby ho stihl utratit. Takováhle válka způsobí, že budeme muset rozdělit a rozdrobit naše síly, a jakou pak budeme mít šanci na vítězství?“

„Jestli se na to díváš takhle, Tauri, zůstaň doma!“ vybuchl Twengor. „Za celý život jsem neprohrál jedinou bitvu. Za spoustu peněz bych zaútočil klidně i na samotné slunce.“

Tahle hádka se protáhla na celý zbytek dne. Smeugor a Tauri přicházeli s dalšími a dalšími námitkami a neustále poukazovali na skutečnost, že Arumů není dost na to, aby mohli vést celosvětovou

válku. Twengor a ostatní nesouhlasili, ale oba jižní klanoví náčelníci se drželi svého.

„Připozdívá se, pánové,“ přerušil je náčelník Albron, když začalo zapadat slunce. „Pojďme se navečeřet. Celou záležitost si můžeme podrobně probrat zítra.“

„Náš hostitel má pravdu, synové moji,“ řekl zpěvavě starý náčelník Delur. „Pojďme k hodovní tabuli a pak do postele, protože se říká, že ráno je moudřejší večera.“

„Dobře řečeno,“ zamumlal Koleika bez náznaku úsměvu.

„Musíš se mýlit, Leitho,“ prohlásil Albron později toho večera, když zanechali ostatní klanové náčelníky v hodovní síni.

„Ne, náčelníku Albrone,“ odvětila bledá dívka pevně. „Smeugor a Tauri pracují pro Ghenda.“

„Tak to bychom je tedy měli zabít,“ prohlásil Gher.

„Měl bys toho chlapce držet víc zkrátka, Althale,“ navrhl Albron. „Nenapadá mě rychlejší způsob, jak začít klanovou válku, než zabít ty dva.“

„A také bychom si tím zabouchli dveře k něčemu, co by se později mohlo ukázat jako užitečné,“ přemýšlel Althalus. „Protože teď víme, že pracují pro Ghenda, můžeme mu s jejich pomocí předávat falešné informace. Využiju je k tomu, abych Ghenda vodil za nos.“

„Asi ne moc dlouho, Althale,“ poukázal Bheid. „Ghendovi to dříve nebo později dojde, a pak je oba nechá zabít.“

„Jaká škoda,“ povzdechl si Althalus s předstíranou lítostí. „Pochopitelně to bude znamenat, že klany obou náčelníků vyhlásí Ghendovu klanu krevní mstu. A není to víceméně to, co vlastně chceme? Jejich smrt nás všechny hrozně zarmoutí, ale jsem si jistý, že se přes náš žal dokážeme přenést. Koneckonců jsme přece stateční.“

* * *

Téměř okamžitě po snídani následujícího rána se klanoví náčelníci znovu shromáždili v místnosti zadní části Albronova hradu. „Kde je zlato?“ dožadoval se náčelník Gweti poplašeně.

„Odnесли jsme ho na bezpečné místo,“ odvětil Althalus. „Nechceme přece, aby ho nějaký zloděj ukradl.“

„Bohové nás před tím ochraňujte!“ vykřikl Gweti zaníceně.

„Mám ze spolehlivých zdrojů potvrzeno, že nás ochraňují,“ odpověděl Althalus. „Mám to tedy chápat tak, pánové, že jste se rozhodli pracovat pro mou milovanou Aryu?“

„Ano, ale ještě nás čeká smlouvání o ceně,“ řekl Twengor. Pohlédl na Andine. „Kolik nám budeš platit, mladá dámo - a jak dlouho?“

„Ke smlouvání jsem si najala pomoc jistého seržanta Khalora,“ odpověděla Andine. „Je to jeden z nejzkušenějších důstojníků náčelníka Albrona a ví o těch věcech mnohem víc, než kdy já budu znát. On se postará o to, abych na celém obchodu netratila. Vy, pánové, se musíte postarat o vlastní zájmy.“

„Slyšel jsem o něm,“ řekl Gweti se zjevným zklamáním. „Tak nějak jsem doufal -“

„Že mě budeš moci ošidit, náčelníku Gweti?“ zeptala se čtverácky. „Přece bys nezneužil toho, že jsem jen ubohá nevinná dívka.“ Zamávala na něj řasami.

Rezignovaně si povzdechl. „Ne, asi ne.“

„Není to drahoušek?“ zeptala se Andine. „Leitha a já vás teď opustíme, pánové, a necháme vás vaší zábavě. Jestli tomu dobře rozumím, smlouvání o ceně může být celkem emotivní a občas během něj zaznívají slova, která by nevinné dámy rozhodně neměly slyšet. Bavte se dobře, pánové - ale žádné rvačky.“ Pak vyplula z místnosti s Leithou v závěsu.

Seržant Khalor neochvějně trval na ‚standardním poplatku‘ jako základu pro vyjednávání a pevně čelil mnoha zuřivým námitkám. Obzvláště Gweti chtěl přejít na poněkud exotický ‚poplatek za služby‘. Náčelník Gweti zjevně provedl nějaké výpočty a uvědomil si, že ‚standardní poplatek‘ způsobí, že se velká část obsahu těch dvaceti beček octne mimo jeho dosah. To mu, jak se zdálo, způsobovalo doslova fyzickou bolest.

„Ve skutečnosti jsem, náčelníku Gweti, velmi velkorysý,“ poukázal Khalor. „Jsme ochotni najmout každého muže, kterého přivedeš. Dokáže-li se udržet na nohou, zaplatíme za něj. Nebudu

trvat na slevách za mrzáky, i když bych možná měl. Jsme přece čestní Arumové, vážení náčelníci. Co by si asi pomyslel zbytek světa, kdybychom podvedli nevinnou mladou dívku?“

„Kdo se stará o to, co si myslí zbytek světa?“ odsekl Gweti.

„Ty by ses o to měl starat, náčelníku Gweti,“ řekl mu Khalor. „Pokud se rozšíří pomluva, že jsi podvodník, nikdo už s tebou neuzavře obchod. Tví vojáci zůstanou doma a ty je budeš muset krmit. Než si znovu někdo najme tvé muže, budeš už starý a šedivý a až po uši budeš vězet v dlužích.“

„Tento dobrý seržant hovoří pravdivě, synu Gweti,“ zaintonoval náčelník Delur pompézně. „Na tom, jak se dnes zachováme, může záviset prosperita celého Arumu. Jak všichni vědí, arumští vojáci jsou nejlepší v celém širém světě, ale pokud se arumští náčelníci ukáží jako nečestní, kdy zase někdo přijde do našich nádherných hor, aby si koupil naše služby? Přijmeme méně, synové moji, a získáme tím více.“

Althalus pečlivě pozoroval Smeugora a Tauriho, kteří seděli stranou ostatních náčelníků a vedli mezi sebou šeptanou konverzaci. Zdálo se, že je něco trápí. Andinina ukázka zlata z předchozího dne je zjevně vyvedla z míry.

Althalus přejel pohledem po tvářích rádců obou náčelníků a spatřil v nich náznaky nespokojenosti. Jak se zdálo, Smeugor a Tauri nebyli mezi členy svých klanů příliš populární a jejich zjevné odmítnutí Andinina zlata jim na popularitě jistě nepřidá. Althalus si tuto informaci schoval pro pozdější použití. Prozatím mohou být Smeugor a Tauri velmi užiteční, ale až užiteční být přestanou, dobře připravená vzpoura by byla rychlým řešením tohoto problému.

Smlouvání pokračovalo celý den, protože každý klanový náčelník se ze všech sil snažil najít důvody, proč zvýšit svůj podíl na zlatě, ale seržant Khalor zůstal neoblomný a trval na své původní nabídce, založené jen na počtu hlav. Zatvrzele opakoval „tolik a tolik za hlavu“, skoro jako by kupoval stádo ovcí. Náčelníci menších klanů zuřivě protestovali, ale Khalor ignoroval jejich tvrzení o „lepší tréninku“, „větším nadšení“ a lepší výzbroji“ a soustředil se na počty. Nakonec to řekl jasně a věcně. „Tohle je má nabídka, pánové. Berte nebo nechte být. Pokud v Arumu nezískáme dostatek mužů, nejspíš

získáme další rekruty v Kweronu a Kagwheru. Jsem si jistý, že když jim zmíníme vyhlídku na válečnou kořist, nebudeme mít potíže najít dostatek vojáků, abychom doplnili stavy. Raději bych měl Arumy, ale nepohrdnu ani vojáky z jiných národů.“

V tom okamžiku se odpor ostatních náčelníků víceméně zhroutil.

„Ach, a ještě jedna věc,“ dodal Khalor. „Zaplatíme, až všichni vojáci dorazí. Neplatím za příslib. Měsíc otevřu teprve tehdy, až všechny vojáky uvidím přímo před sebou.“

„To přece není obvyklé!“ namítl Gweti. „V minulosti vždycky stačilo naše slovo!“

„Tentokrát ne, náčelníku Gweti,“ sdělil mu Khalor. „Kupuji si muže, ne sliby.“

Albron se naklonil blíž k Althalovi. „Říkal jsem ti, že Khalor je velmi dobrý,“ řekl mazaně. „Nemyslíš, že by si jeho služby zasloužily nějakou prémii?“

„Rozhodně ano, Albrone,“ souhlasil Althalus se škodolibým výrazem. „Řeknu ti, co ti dám jako prémii. Vlastním zlatý důl, takže si mohu koupit, cokoli si zamlužu, ale dávám ti své slovo, že se od tebe nepokusím Khalora přetáhnout. Jak se ti líbí tohle jako premie?“

Bylo už hodně po půlnoci, když Smaragd probudila Althala obvyklým způsobem. „Musíme se vrátit do Domu, Althale,“ řekla celkem naléhavě.

„Potíže?“ zeptal se.

„Ghend udělal první tah. Nejsme ještě úplně připraveni, ale musíme odpovědět.“

Althalus se oblékl a vydal se vzbudit své přátele. Společně pak dveřmi zbrojnice vstoupili do věžní místnosti Domu.

„Wekti je na pokraji zhroucení,“ řekla jim Dweia. „Musíme se s tím nějak vypořádat.“

„Wekti?“ zeptal se Bheid. „Komu záleží na Wekti? Není to víc než velká ovčí pastvina.“

„Jestli padne Wekti, padne i Plakand, bratře Bheide,“ řekla Dweia. „Pak nepřítel vypočoduje na Medyo. Na jeho východní hranici leží Awes a tentokrát z města nezbude vůbec nic. Zničení Awesu bylo vždycky součástí Ghendových plánů.“

„Nestihneme tam včas dostat dostatek mužů, Smaragd,“ řekl Eliar. „Z Arumu do Wekti je to měsíc cesty.“

„Co použít dveře?“ navrhl Gher.

„Nemohu přivést arumské vojáky do Domu,“ namítl Eliar.

„Nejspíš je nebudeš muset přivést do Domu, Eliare,“ řekl Gher. „Místo toho přiveď Dům k nim - no nemusí to být zrovna celý Dům. Dvojice dveří na ten trik musí stačit.“

„Nechtěl bys mi to vysvětlit?“ zeptal se Eliar unaveně.

„Beze všeho,“ souhlasil Gher. „Nechceme, aby všichni Arumové věděli o Domě a o tom, jak fungují jeho dveře, ale znám způsob, jak mohou arumští vojáci dveřmi projít, aniž by vůbec zjistili, že tu byli. Budeme ale potřebovat spoustu křovisek.“

„K čemu křoviska?“

„Abychom nějak zakryli, co děláme. Celé to proběhne asi takhle. Povedeš celou armádu Arumů, chápeš? A necháš je pochodovat po cestě, která prochází hustým křovím. V tom křoví budou skryté dveře a oni těmi dveřmi projdou a octnou se v Domě - až na to, že se to nedozví, protože v chodbě, kterou budou po průchodu dveřmi pochodovat, navršíme další křoviska. Pak budeš pokračovat -“ zarazil se a mírně se zamračil. „Jejda,“ řekl.

„Copak?“ zeptal se Eliar.

„Myslím, že jsem na něco zapomněl. Dveře nejsou dostatečně široké. Chci říct, když máš spoustu lidí a oni budou moci procházet jen po jednom -“ zavrtěl hlavou. „Budu si to muset ještě promyslet.“

„O dveře se nestarej, Ghere,“ řekla mu Dweia. „To je moje starost. Mohou být tak široké - nebo tak úzké - jak budu chtít.“

„To by bylo skvělé, Smaragd!“ vykřikl. „Mohla bys udělat dveře tak úzké, že já budu jediný, kdo se jimi dokáže protáhnout.“

„Neodbíhej od tématu, Ghere,“ pokárala ho Leitha. „Nejdřív dokonči jednu myšlenku, a pak se teprve věnuj další. Máš armádu v chodbě. Co dál?“

„Aha, správně. Eliar je provede dveřmi, kterých si nevšimnou, přímo do Domu, a oni přitom nebudou vědět, že tu jsou - kvůli všemu tomu křoví. Pak projdou dalšími dveřmi a dostanou se přímo do Wekti. Začnou tady a skončí tam a přitom nic nebudou vědět.“

„Až na to, že začnou v horách a skončí v nížině,“ namítl Eliar.

„Dům se o to postará. Protože je možné pohrávat si tu s časem, celý pochod může trvat tak dlouho, jak si bude Smaragd přát. Vojáci si budou myslet, že krácejí křovinami celé týdny, ale od začátku pochodu až do jeho skončení ve skutečnosti nemusí uplynout více než minuta. My to budeme vědět, ale oni ne.“ Pohlédl na Dweiu. „Je to proveditelné?“ zeptal se.

„Myslím, že ano,“ odvětila. „Jak jsi na to vůbec přišel, Ghere?“

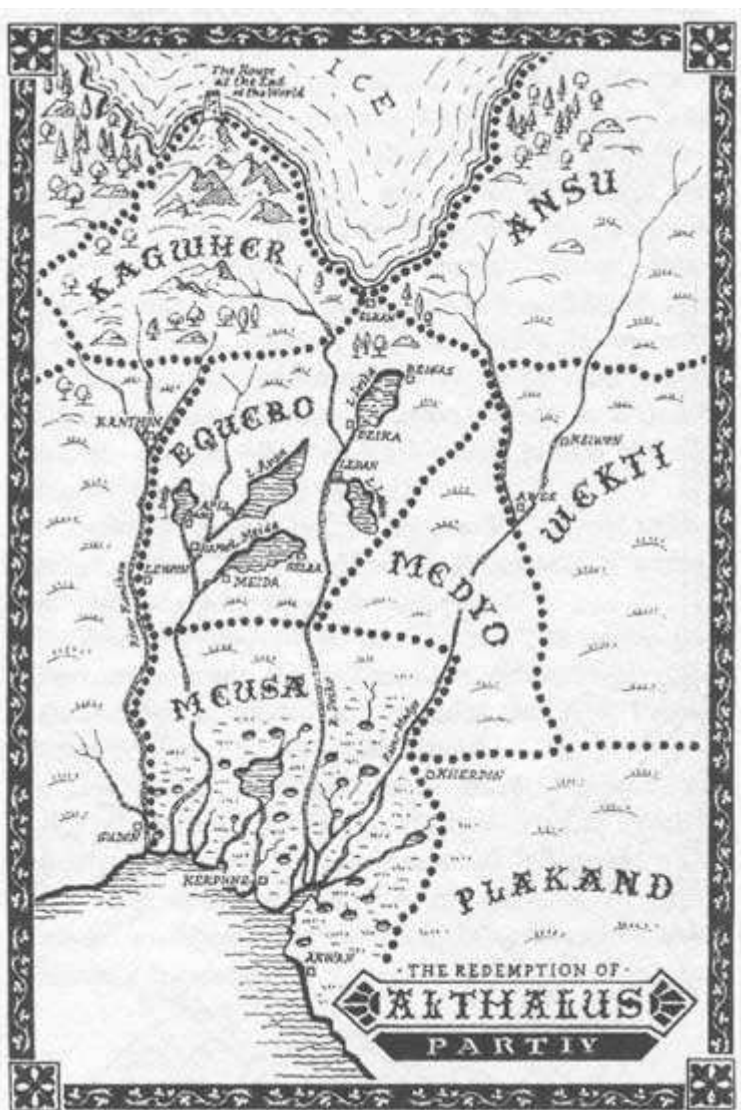
„Jednou jsem poslouchal, jak spolu mluví ten náčelník s vyvalenýma očima s tím druhým, který má vysunutou spodní čelist. Říkali si, jak bude skvělé, když budou dostávat plat jen za to, že někam pochodují. Pak jsem začal přemýšlet nad tím, že Dům si dokáže pohrávat se vzdáleností i časem. Dům vlastně funguje jako zkratka, ale my nechceme, aby to ostatní věděli. Někteří by se vyděsili a jiní by se to pokusili zneužít způsobem, který by se nám určitě nelíbil. Pak mě napadlo to křoví. Nikdo se o Domě nedozví, protože nikdo nebude vědět, že tam byl. No řekněte, není to hezký nápad?“

Dweia se na něj láskyplně usmála. „Ty jsi úplný poklad, Ghere,“ řekla. „Myslím, že za takhle nápad ti dlužím pár polibků a pořádné objetí.“

Gher zčervenál až po uši. „Myslím, že prosté poděkování mi bude stačit, Smaragd, protestoval. „Objímání a líbání vlastně ani nemám moc rád. Připadám si při tom hrozně nepohodlně.“

„Jen počkej, až budeš trochu starší, Ghere, to se ti to začne líbit,“ řekla mu Andine. Pak se pohled jejích tmavých očí pomalu přesunul k Eliarovi a na rtech se jí objevil úsměv. Sice nic neřekla, ale Eliarův obličej si svou barvou z nějakého důvodu vůbec nezadal s Gherovým.

ELIAR

KAPITOLA ČTYŘI

Nad horami Kagwheru zuřila letní bouře s převalujícími se mračny, oslepující bílými vidlicemi blesků a ostrým duněním hromu, které jako by otřásalo samotnými základy věčného Domu na Konci Světa. Zdi bičoval déšť, ale nedlouho po půlnoci bouře utichla a zpoza mraků vykoul stříbrný měsíc, který shlížel na svět, omytý předchozí krutou bouří.

U severního okna stála Dweia ve vší své dokonalosti a její zelené oči byly plné tajemství.

„Co přesně dělá Ghend ve Wekti, Dweio?“ zeptal se jí Althalus.

„Potíže přicházejí ze severu, Althale,“ odpověděla a otočila se, aby se rozhlédla po místnosti, kde byli shromážděni. „Ghend vyslal Geltu do jižního Ansu, aby vzbouřila kmeny žijící podél hranice. Vládla těm kmenům v průběhu čtvrtého tisíciletí a stala se ústřední postavou jejich mytologie. Její návrat jim připadá jako zázrak a jižní Ansuové jsou přesvědčeni, že je nesmrtelnou válečnou Bohyní. Slepě ji následují a pokud ji nezastavíme, rozdrtí Wekti během jediného měsíce.“

„Jak se jí podařilo přesvědčit Ansuy, že je to přesně ta samá Gelta, která je vedla před šesti tisíci lety?“ otázal se Althalus zvědavě. „Ansuové nejsou zrovna chytří, ale tohle muselo být dost těžko stravitelné dokonce i pro ně.“

„Ghend zaranžoval několik názorných ukázek, miláčku,“ odpověděla Dweia. „Poté, co k nim Gelta sestoupila na svém hřebci přímo z nebes, se stal v jižním Ansu skepticismus velmi nepopulární.“

„Má Wekti nějakou armádu, která se může postavit na odpor?“ zeptal se Eliar. „Nějakou, která by její postup alespoň zpomalila?“

Bheid se rozesmál.

„Co je tu k smíchu?“ zeptal se Eliar.

„Wekti je země ovcí, Eliare,“ řekl Bheid. „Je to panství kněží v bílých róbách, kteří povýšili podřízenost na formu umění. Wekťané se nebudou bránit. Odpadlíci v bílých róbách se o to postarají.“

„Nemyslíš, že bychom teologii mohli probírat někdy jindy, Bheide?“ zeptal se Althalus. „Potřebuji fakta, ne nadávky. Kde je hlavní město Wekti a kdo tam vládne?“

„Asi jsem trochu odběhl od tématu,“ omluvil se Bheid. „Vláda Wekti sídlí ve starém provinčním městě Keiwon. Vznik města se datuje zpátky až do dnů deikanského císařství a titulární vládce je přímý následník posledního císařského guvernéra této oblasti.“

„Titulární?“

„To je takový vtip, Althale. Jeho oficiální titul je ‚Natus‘, což znamená něco jako ‚otec‘. Ovčáci se o něj moc nestarají. Jmenuje se Dhakrel a je to figurka bez skutečné autority. Nosí zlatou korunu, obléká se do starobylé deikanské tógy a v ruce třímá žezlo. Je to zavalitý plešatějící mužík ve středních letech s hlavou nepošpiněnou jedinou myšlenkou. Nikdy neopouští palác stejně tak jako žádné ze svých ‚královských prohlášení‘. Patolízalové u jeho dvora mu stále říkají, jak je důležitý. Jeho tvář se objevuje na wekťanských mincích, a to je asi tak jediný jeho význam.“

„Kdo tedy opravdu vládne?“ zeptala se Andine.

„Exarcha Yeudon.“

„Exarcha? To je nějaký šlechtický titul?“

„Je to kněžský titul, princezno. Každému ze tří řádů vládne Exarcha. Ten termín se dá zhruba přeložit jako ‚Kněz kněží‘. Yeudon představuje ve Wekti skutečnou moc a on je ten, s kým budeme muset jednat. Je to brilantní politik, nesmírně inteligentní, ale je velmi nevyzpytatelný a mazaný a nelze mu věřit.“

„Tak mají tam tedy nějakou armádu, nebo ne?“ dožadoval se Eliar odpovědi.

„Dvě obřadní legie v Dhakrelově paláci,“ odpověděl Bheid. „Jejich členové jsou tlustí, líní a nejspíš zcela nepoužitelní. Nosí meče, ale nevědí, jak je používat, a pokud je přinutíš pochodovat víc než míli, nejspíš se všichni zhrouť a zemřou vyčerpáním.“

Eliar se zamračil. „A co obyčejní lidé? Nemohli bychom udělat slušné vojáky z nich?“

„O tom pochybuji,“ řekl Bheid. „Jsou to ovčáci a podobají se víc svým ovcím než lidem. Hlasitější zvuk způsobí, že se s ustrašeným křikem rozprchnou všemi směry. Průměrný Wekt'an tráví většinu času tím, že se mazlí s jehňaty a skládá mizernou poezii - a ještě horší písně - o své lásce k pasačce v sousedním údolí.“

„Opravdu se musíme o tyhle lidi starat, Smaragd?“ zeptal se Eliar a obrátil se k Dweie. „Mám pocit, že nám nestojí za námahu.“

„Nemáme moc na výběr, Eliare,“ odvětila Bohyně. „Ghend již ovládá Nekweros na západě. Schválně se zeptej seržanta Khalora na své strategické postavení, když nepřítel ovládá území kolem tebe. Nebudeme ani tak bránit Wekti jako spíš naše východní křídlo.“

„Myslím, že na to jsem nepomyslel,“ připustil Eliar.

„Nejlepší asi bude, když vyrazíme do Keiwonu a promluvíme si s tím Yeudonem,“ usoudil Althalus.

Bheid se zasmál. „Válka nejspíš skončí dřív, než k tomu budeme mít příležitost,“ řekl.

„Bílé Róby jsou neskuteční tradicionalisté, Althale. Bude nám trvat šest měsíců, než k Yeudonovi získáme přístup. Budeme se muset prodírat přes davy řádových funkcionářů přesvědčených o vlastní důležitosti a teprve pak se snad dostaneme k samotnému Exarchovi.“

„Můžeme použít dveře,“ navrhl Eliar.

„Nemyslím, že by bylo dobré ohánět se dveřmi na neznámých místech,“ odvětil Althalus. „Ghend může mít v Keiwonu své zvědy.“ Zamyšleně pohlédl na Bheida. „Kdo je vůdcem tvého řádu?“ zeptal se ho.

„Exarcha Endahl.“

„Kdyby ten poslal do Keiwonu posla se zprávou Yeudonovi, takový posel by nejspíš nemusel procházet obvyklými procedurami, ne?“

„Nejspíš ne, ale než bychom se dostali k mému Exarchovi a vysvětlili bychom mu situaci, zabralo by to celé týdny.“

„Můj Exarcha je zaměstnaný člověk, Bheide, nemusíme ho tím obtěžovat. Kdo obvykle slouží jako jeho poslové?“

„Většinou Scopasové - vysocí hodnostáři.“

„Nosí nějaký zvláštní oděv?“

„Jejich róby rozhodně nejsou z pytloviny, jestli máš na mysli tohle.“ Bheid se zatahal za předek své černé róby z hrubé vlny. „A kolem pasu nosí šarlatové šerpy.“

„Blahopřeji ti k povýšení, Scopasi Bheide,“ prohlásil Althalus.

„To nemůžeme udělat!“

„Proč ne? Pokud jediné, co potřebujeme k tomu, aby se před námi otevíraly všechny dveře, je změna oděvu, s radostí si spíchnu několik yardů toho nejlepšího hedvábí.“

„To se nesmí!“

„Možná v Awesu, ale my přece nejdeme do Awesu, Bheide. Chystáme se do Keiwonu. Tvůj řád nemá v Keiwonu žádnou autoritu, takže tam neplatí jeho pravidla.“

„To je čirá sofistika, Althale.“

„Samozřejmě, že ano. Sofistika je základem každého dobrého náboženství. To jsi nevěděl? Budeš kromě dobrého kostýmu potřebovat ještě něco?“

Bheid se chystal ještě něco namítnout, ale pak se mu zúžily oči. „Mohlo by to fungovat,“ připustil. „Je to sice proti všemu, co jsem se učil, ale -“

„Máme vznešený cíl, Scopasi Bheide. A jak se říká, účel světí prostředky.“ Pak Althalus pohlédl na Dweiu. „Jdeš s námi?“ zeptal se jí.

„Myslím, že si dokážeš poradit i bez mé pomoci, Althale. Dívky, Gher a já počkáme tady.“

„Jak si přeješ,“ opáčil a vstal. „Pojďme najít dveře do Keiwonu, Eliare.“

Nad kopci Wekti zrovna vycházelo slunce, když Eliar provedl Althala a Bheida dveřmi ústíci do malého vrbového hájku kousek stranou od cesty, která mířila k jihu. Althalus vyhlédl mezi stromy na město.

Keiwon ležel asi sto mil proti proudu od starobylých ruin Awesu a nacházel se na východním břehu řeky Medyo. Měl druhořadý vzhled, charakteristický pro všechna provinční města. Svým způsobem nebyl ničím jiným než napodobeninou Deiky včetně fóra, paláce a chrámu - to vše samozřejmě v poněkud zmenšeném měřítku.

Architektura nebyla nic moc a ani sochy nevzbuzovaly zvláštní umělecký dojem. Guvernéři provincií, kteří vládli Wekti po celá staletí, byli úředníci, pocházející z císařského města Deika a žádný druhořadý byrokrat se nezatežuje uměleckými dojmy. Chtěli, aby Keiwon připomínal Deiku co nejvíc a výsledkem bylo, že Keiwon se pyšně nevypínal tak jako Deika. Místo toho to vypadalo, jako že se krčí.

Kherdrosův chrám stál hned vedle guvernérova paláce a jak si Althalus vzpomínal, i on byl víceméně věrnou kopií chrámu v Deice. Althalus měl vždycky dobrou paměť na detaily, a i když od chvíle, kdy navštívil Deiku a pokusil se oloupit obchodníka se solí Kwesa, uplynulo už dvacet pět století, dobře si na tamní chrám vzpomínal. Podobnost mu vnukla zvláštní pocit, že všechno už se předtím událo, a mimoděk zapřemýšlel, zda Exarcha Yeudon nechová někde v chrámu psy.

Bheid ve svém novém přepychovém oděvu vypadal nervózně. „Jak se mám chovat, Althale?“ zeptal se.

„Zkusil bych aroganci, Bheide. Myslíš, že to zvládneš?“

„Můžu to zkusit.“

„Nic nezkoušej, Bheide. Prostě buď arogantní. Máme-li úspěch, musíš svou roli dokonale zvládnout. Neseš životně důležitou zprávu od Exarchy Endahla Exarchovi Yeudonovi a musí z tebe číšet odhodlání zabít každého, kdo se ti pokusí postavit do cesty.“

„Zabít?“

„Myslím, že k tomu nedojde. Ale musíš ostatní přesvědčit, že jsi toho schopen. Nosíš na sobě oděv jednoho z nejvyšších zástupců svého řádu. Musíš být bezohledný.“

„A o čem přesně je ta zpráva, kterou mám předat? Možná bychom měli nějakou vymyslet a napsat.“

„To rozhodně nepřipadá v úvahu. Nechceš, aby padla do špatných rukou. Je to ústní zpráva a určená výhradně Yeudonovým uším. Možná by mohlo jít zhruba o tohle: tvůj Exarcha nedávno zjistil, že démon Daeva započal své tažení za účelem ovládnutí světa, a protože tvůj Exarcha je tak nevýslovně svatý, odložil stranou svůj tradiční odpor k Bílým Róbám a rozhodl se je povolát na pomoc v nadcházející válce proti silám temnoty.“

Bheid zamrkal.

„Potřebujeme přece nějaké rozumné vysvětlení pro hordu barbarských Arumů, kteří do Keiwonu dorazí zítra nebo pozítří. Zrovna jsem to vymyslel, takže tu historku budeme muset ještě trochu vylepšit. Ale to zvládneme cestou. Yeudon už nejspíš ví, že se na jeho severní hranici shromažďují Ansuové, ale ty se musíš chovat, jako bys mu přinášel nové, alarmující zvěsti. Snaž se vypadat vyděšeně a zmiň během hovoru pár věcí, které získají jeho plnou pozornost - konec světa, invaze démonů z pekla, slunce zhasínající jako sfouknutá svíčka - v tomhle se přece musíš vyznat mnohem líp než já. Pak představíš Eliara jako mluvčího Arumských klanů a mě představíš jako toho, který synchronizuje naše svaté úsilí zachránit svět před mocnostmi temnoty.“

„Není to trochu přemrštěné, Althale?“

„Samozřejmě, že je. Jen ti ukazuji mantinely, ve kterých se musíme pohybovat. Klidně si cokoli uprav a improvizuj, bratře Bheide. Pusť ze řetězu svou tvůrčí představivost. Vzhledem k tomu, jak jsi se vypořádal s Ambhem tehdy v Kweronu, bez výhrad důvěřuji tvé schopnosti přesvědčivě lhát.“

Bheid bolestivě zamrkal. „Nečeká se ode mě, že budu lidem lhát,“ protestoval.

„Když půjdeme k jádru věci, tvá lež se bude až nebezpečně blížit skutečnému stavu. My skutečně nabízíme pomoc a nadcházející válka je bojem mezi dobrem a zlem. Ty se vlastně jen zapomeneš zmínit o několika věcech, které by Yeudon nejspíš nepochopil. Pokud bys k němu přišel a řekl mu čistou pravdu, nechal by tě nejspíš zavřít do žaláře jako nebezpečného šílence. Proto mu řekni jen tolik, kolik dokáže unést a na zbytek zapomeň. Řekni mu, že Arumové přicházejí, aby za něj bojovali ve válce, a on tě přivítá s otevřenou náručí. Potřebujeme vrazit nohu mezi dveře, Bheide, a tohle je nejrychlejší způsob, jak toho dosáhnout.“ Krátce pohlédl na vycházející slunce. „Pojďme do města,“ řekl. „Bílé Róby teď nejspíš budou v chrámu.“

Když vstoupili do chrámu, nasadil Bheid přísný, vznešený výraz a úsečně přikázal jednomu z nižších chrámových hodnostářů, že si přeje okamžitě mluvit s Exarchou Yeudonem. Althalus se díval, ale

nic neříkal. Stačilo by trochu tréninku, pomyslel si, a bratr Bheid by se mohl skvěle uplatnit v úplně jiné profesi.

Ne všechny Bílé Róby však skákaly, jak Bheid pískal. U malého stolku v místnosti před Exarchovou studovnou seděl kněz s podobně arogantním a přehlízivým výrazem jako měl Bheid. „Musíš počkat, až na tebe přijde řada,“ sdělil Bheidovi příkře.

„Jestli ten hlupák okamžitě nevstane, chci, abys ho zabil, Eliare,“ řekl Bheid suše.

„Jak si přeješ, Scopasi,“ odpověděl Eliar a vytáhl Nůž.

„To bys *neudělal!*“ Dveřník okamžitě vyskočil a zatvářil se vyděšeně.

„To už je o něco lepší. Ted' běž a řekni svému Exarchovi, že je tu Scopas Bheid s naléhavou zprávou od Exarchy Černých Rób. Osud světa možná tak úplně nezávisí na tom, jak rychle poslechněš, ale *tvůj* osud na tom rozhodně závisí. A ted' sebou mrskni.“

Vyděšený kněz v bílé róbě zmizel za Exarchovými dveřmi.

„Viděli jste, jak jsem si získal jeho pozornost?“ zamumlal Bheid s úsměvem.

„Jde ti to skvěle, Bheide,“ pochválil ho Althalus. „Jen tak dál.“

„Exarcha vás hned přijme, Uctivosti,“ řekl vyplašený kněz, když se vrátil a hluboce se poklonil.

„Už bylo na čase,“ řekl Bheid. Pak vedl Althala a Eliara do Yeudonovy úhledné studovny.

Místnost byla plná polic s knihami a svitky a na vyleštěné kamenné podlaze byly tu a tam předložky z ovčí kůže. Exarcha Yeudon byl hubený, drobný muž v bílé róbě s kápí. Měl stříbrné vlasy a vrásčitý obličej, na kterém se usadil mírně pobavený výraz. „Proč ti to trvalo tak dlouho, Scopasi Bheide?“ zeptal se s úsměvem.

„Cožpak už jsme se setkali, Vaše Eminence?“ otázal se Bheid.

„Osobně ne, Scopasi, ale od chvíle, kdy jsi vstoupil do našeho chrámu, dostávám zprávy o tvém postupu - poněkud hysterického charakteru, abych řekl pravdu. Tak nějak jsem napůl očekával, že rozkopneš dveře a vstoupíš bez pozvání.“

„Přiznávám, že mé chování bylo poněkud neotesané,“ souhlasil Bheid. „Důležitost poselství mého Exarchy je však taková, že nebyl čas na zdvořilosti. Velice se vám omlouvám.“

„Nemusíš se omlouvat, Scopasi Bheide. Opravdu bys nechal bratra Akhase zabít?“

„Nejspíš ne,“ řekl Bheid. „Ale za ta léta, co jsem ve funkci, jsem zjistil, že slovo ‚zabít‘, otevírá téměř všechny dveře.“

„Bratra Akhase rozhodně probudilo k horečnaté činnosti.“

„Pověz mi, Scopasi Bheide, co je tak důležité, že jsi byl ochoten páchat vraždu, jen abys získal mou pozornost?“

„Na vaší severní hranici čekají potíže, Eminence,“ řekl Bheid smrtelně vážně.

„Toho jsme si vědomi, Scopasi Bheide. Ještě něco dalšího?“

„Ty potíže mohou být mnohem vážnější, než se zdají být, Vaše Eminence. Vlastně jsou natolik vážné, že se můj Exarcha rozhodl nabídnout vám pomoc.“

„Začalo snad slunce vycházet na západě a zapadat na východě?“ opáčil Yeudon s překvapeným pohledem. „Co mohlo Endahla vyděsit natolik, že je ochoten zajít až *takhle* daleko?“

„Slyšel jste o muži jménem Ghend, Vaše Eminence?“ zeptal se Bheid opatrně.

Yeudonova tvář smrtelně zbledla. „To nemyslíš *vážně!*“ vykřikl.

„Obávám se, že ano, Vaše Eminence. My, Černé Róby, máme zdroje informací, které ostatní nemají. Exarcha Endahl minulý týden zjistil, že několik Ghendových podřízených přišlo mezi kmeny jižního Ansu a vzbouřilo je. Gelta, Královna Noci, zjevně plánuje invazi do Wekti.“

„Daeva tedy konečně vyrazí do útoku,“ řekl Yeudon třesoucím se hlasem. „Vystoupí z Nahgharaše.“

„Vypadá to tak, Vaše Eminence. A právě tohle je ta informace, která přiměla Exarchu Endahla zapomenout na obvyklou řevnivost mezi našimi řády, a nabídnout pomoc. Jednotlivé řády se spolu neshodnou v příliš mnoha věcech, ale v tom, že Daeva je naším nejhorším nepřítelem, se shodujeme všichni.“

„Jsme ztraceni, Scopasi Bheide,“ řekl Yeudon zoufale. „Jsme kněží, ne vojáci. Nedokážeme se postavit krutým hordám z Ansu.“

„Exarcha Endahl si je této skutečnosti dobře vědom, Vaše Eminence, a učinil potřebné kroky, aby přivedl vojáky schopné nepřítele zadržet. Otevřel pokladnici našeho řádu a najal žoldnéře z

Arumu. Dorazí do Wekti velmi brzy a dokonce i Gelta a Pekhal budou mít problémy vypořádat se s těmito *vyjícími* barbary.“

„Vyjící barbaři?“ pronesl Eliar vyčítavě.

„Relativní pojem, Eliare,“ omluvil se Bheid. Obrátil se zpět k bledému Yeudonovi. „Tento mladý muž v kiltu je Eliar, mluvčí klanových náčelníků Arumu. Je tu se mnou, aby potvrdil pravdivost mých slov, a také aby obhlédl severní hranici a zajistil průzkum před příchodem armády.“

„Jsi velmi rychlý, Scopasi Bheide,“ poznamenal Yeudon.

„Mám za patami pekelné demony, Vaše Eminence,“ opáčil Bheid suše. „Ti mě pohánějí, abych jednal co nejrychleji. Tento pán je mistr Althalus, správce našeho majetku. Má zkušenosti z mnoha zemí a je odborníkem na to, jak zařídit, aby vše fungovalo co nejúčinněji. Abych to vysvětlil jasněji, mistr Althalus ví přesně, koho podplatit a koho ke spolupráci přinutit hrozbami.“

„Vy, Černé Róby, jste mnohem prohnanější než jsem si myslel,“ řekl Yeudon.

„Jsme nejstarší ze všech řádů, Vaše Eminence,“ odvětil Bheid smutně, „a máme víc zkušeností se skutečným světem než Hnědé nebo Bílé Róby. Vaše řády si nejsou vědomy pokřivenosti a zkorumpovanosti zbytku lidstva. My Černé Róby jsme ztratily všechny iluze už před nesčetnými věky a svět bez iluzí je velmi chmurné místo. Vidíme svět takový, jaký je, ne jaký bychom ho chtěli mít. Naše motivy jsou myslím stejně čisté jako vaše, ale naše metody jsou občas trochu cynické. Abychom v tomto nedokonalém světě dosáhli svých cílů, využíváme všechny dostupné prostředky.“

„Možná bych od vás mohl brát lekce,“ řekl Yeudon.

„Dívejte se, Vaše Eminence,“ řekl mu Althalus. „Dívejte se a učte se.“ Pak se zašklebil. „A protože jsme spojenci, nebudeme vám za vaše vzdělání počítat tolik, jako obvykle.“

„Zpátky do Domu?“ zeptal se Eliar, když opustili Keiwon.

Althalus se mírně zamračil. „Nejprve bychom měli navštívit Albrona,“ usoudil. „Měli bychom začít s přesunem vojáků. Chci, aby se náš předvoj dostal do Keiwonu zítra ráno. Gelta nepočká. Kdykoliv se může vydat přes hranici, tak ať jsme na ni připraveni.“

Eliar přesně určil polohu dveří a všichni prošli Domem a vstoupili do studovny náčelníka Albrona.

„Doufal jsem, že se tu zastavíš, Althale,“ řekl Albron. „Musíme si o něčem promluvit.“

„Hm?“

„Přemýšlím nad jednou věcí už dlouhou dobu, ale za žádnou cenu nemohu přijít na to, jak se vyhnout něčemu, co způsobí, že Dweia nejspíš vzteky vyšplhá na strop.“

„Tomu bych se rád vyhnul, jak jen to bude možné. Co máš za problém, Albrone?“

„Myslím, že budeme muset seržanta Khalora seznámit s tajemstvím dveří.“

„Cože?“

Albron zvedl ruku. „Vyslechni mě, příteli,“ řekl. „Když vynecháme všechny ty nesmysly o hodnotech a postavení, je Khalor ten, kdo bude *skutečně* velet našim silám, a pokud nebude vědět o dveřích, nebude schopen plně využít strategické výhody, kterou nám mohou poskytnout. Když už o tom mluvíme, Althale, je mnohem důležitější, aby o nich věděl on než já.“

„Můj náčelník má pravdu, Althale,“ souhlasil Eliar. „Seržant Khalor je nejlepší generál v celém Arumu, a pokud mu řekneme o tajemství dveří, dokáže je využít způsoby, o jakých se nikomu z nás ani nesnilo.“

„Ještě tak o tom přesvědčit Dweiu,“ řekl Althalus pochybovačně.

„Rozumíš přece, o co mi jde?“

„Ale ano, *já* tomu rozumím dobře. Ale přimět Dweiu, aby se na to začala dívat stejně, dá docela práci.“

„Ve Wekti není nic, s čím by se dalo pracovat, Dweio,“ řekl jí Althalus toho večera, když osaměli ve věži. „Jestli je Bheidovo hodnocení správné, pak v celé zemi není nikdo, kdo by neměl místo páteře bláto.“

„Mohou tě překvapit, lásko,“ nesouhlasila.

„Moc v to nedoufám.“ Pak se zamyslel. „Ještě jedna věc. Albron mi řekl něco, co bychom měli zvážit.“

„Ano? A o co jde?“

„Klíčový muž, který povede naše vojska ve Wekti - a kdekoli jinde, kde se Ghend pokusí zaútočit - je seržant Khalor. My jsme sice ti, kteří mají skvělé nápady, ale Khalor je ten, který je bude realizovat.“

„Připadá mi dostatečně kompetentní.“

„Je to dobrý voják.“ Althalus zaváhal. „Není způsob, jak to nějak obejít Dweio, takže ti to řeknu přímo. Albron si myslí, že bychom měli Khalora seznámit s tím, jak fungují dveře.“

„To dává smysl,“ řekla téměř lhostejně.

„Smaragd!“ protestoval.

„Řekla jsem, že souhlasím, Althale. Běž a ukaž Khalorovi, jak dveře používáme.“

„Ty nebudeš nic namítat?“

„Chceš, abych něco namítala?“

„Ani ne, ale byl jsem si jistý, že s tím nebudeš souhlasit.“

„A proč bych neměla?“

„Myslel jsem si, že Dům a jeho dveře jsou něco jako hluboké, temné tajemství.“

„Co tě, pro všechno na světě, přivedlo na tak absurdní nápad? Ghend ví o dveřích všechno. Má své vlastní dveře v Nahgharaši a dokáže s nimi to samé co my. Proč bychom měli ukrývat tajemství dveří před našimi přáteli, když nepřítel o něm už dávno ví? To by přece nedávalo smysl.“

„Co se děje, náčelníku?“ dožadoval se seržant Khalor a rozhlédl se dlouhou chodbou. „Tohle přece není zbrojnice.“

„Ne, seržante, to není,“ odpověděl Albron.

„Kde to jsme? A jak jsme se sem dostali?“

„Tohle je místo, o kterém ví jen velmi málo lidí, seržante,“ sdělil mu Althalus. „*Existuje* vysvětlení pro to, co jsme právě udělali, ale je velmi složité - a dost těžko stravitelné. Řekněme tedy, že zde neplatí jistá pravidla a nechme to být. Pověz mi, seržante, kdyby ses rozhodl, že se chceš vydat do města Kantonu v Treborey, jak by ses tam dostal?“

„Ukradl bych koně a pár týdnů bych jel na jihovýchod. Ale proč bych se měl chtít dostat do Kantonu?“

„Vybral jsem si ho náhodně, seržante. Víím, že jsi tam byl a že až to místo znovu uvidíš, poznáš ho. Já totiž shodou okolností znám jinou cestu, která tam vede. Veď nás do Kantonu, Eliare.“

„Dobrá. Je to kus cesty touhle chodbou.“

Seržant Khalor na mladíka podezíravě pohlédl, ale zdržel se komentáře.

„Tady to je,“ řekl Eliar nakonec a otevřel dveře.

Seržant Khalor krátce pohlédl na město rozkládající se přímo za prahem dveří. „Vypadá to jako Kanton, to je pravda,“ řekl téměř lhotejně. Pak pohlédl na Albrona. „To nemáme nic lepšího na práci, náčelníku? Tohle je sice hrozně zábavné, ale mám na starosti přípravu vojáků na dlouhý pochod.“

„Ty nevěříš, že tohle je opravdový Kanton, seržante?“ zeptal se Althalus.

„Ale samozřejmě, že to je Kanton, Althale,“ odvětil Khalor s jasně patrným sarkasmem. „Každý ví, že pro lidi jako ty neplatí přírodní zákony. Proč mě nevezmeš na odvrácenou stranu měsíce, abys mi ukázal, jaké to tam je?“

„Chtěl bys na chvíli navštívit město, seržante?“ zeptal se ho Albron.

„Jestli projdu tou malbou, protrhnu ji, náčelníku.“

„To není malba, Khalore. To je skutečné město Kanton.“

„Ty jsi pil?“ zeptal se Khalor podezřívavě.

„To je ale nápad,“ prohlásil Althalus. „Proč nevyrazíme do města a nepoohlédneme se po nějaké hospodě?“

Eliar je vedl přes práh na cestu mířící k městské bráně a jen se krátce zastavil, aby si označil polohu dveří.

Když se blížili k branám Kantonu, začal skeptický výraz z Khalorovy zjizvené tváře postupně mizet. „To dělá ta blond'atá holka z Kweronu - Leitha - že ano?“ zeptal se zkusmo. „Takže ona je doopravdy čarodějnice?“

„Pokud tě takové vysvětlení uklidní, seržante, můžeš to takhle brát,“ odpověděl Althalus. „Nicméně toto představení tě má seznámit s něčím, co by se nám mohlo docela hodit. Opravdu chceš zrovna teď pohár medoviny? Můžeme navštívit nějakou hospodu, ale jestli chvilku počkáš, ukázal bych ti ještě pár věcí.“

„Medovina může počkat,“ řekl Khalor krátce. Přimhouřenýma očima pohlédl na Althala. „Jestli je tohle nějaká hra, mistře Althale, budu se na tebe velice, velice zlobit. Proč se nepodíváme do nějakého jiného města? Ale tentokrát se *já* rozhodnu, co to bude za město.“

„Dobrá. Které město bys rád viděl?“

Khalor podezřívavě pohlédl na Albrona a Eliara. „Bhagho,“ řekl krátce.

„Kde, pro všechno na světě, je Bhagho?“ zeptal se Albron, „a kdy jsi tam byl?“

Khalor se na Althala zašklebil. „*Tohle* tě dostalo, co? Ted’ nemáš čas vytvořit nějakou iluzi.“

„Ne, to nemám. Jsi prohnáný člověk, Khalore. Ved’ nás do Bhagha, Eliare.“

Seržant Khalor strávil další hodinu tím, že vyjmenovával města roztroušená do většiny nížinaňských zemí a Eliar je poslušně zavedl do každého z nich.

„Musí v tom být nějaký trik,“ řekl Khalor nakonec, „ale ať visím, jestli vím jaký.“

„A pokud to není trik?“

„Tak jsem se zbláznil.“

„Řekněme, že to není trik a že ses nezbláznil. Pak řekněme, že vedeš rotu vojáků - nebo v našem případě celou armádu - a chceš své vojáky dostat z hradu náčelníka Albrona do nějakého města na druhém konci světa. No a uznej, že *takhle* cestovat je mnohem pohodlnější.“

„Jestli to skutečně funguje tak, jak to *vypadá*, že to funguje, dokážu ze svého náčelníka učinit vládce celého světa!“ prohlásil Khalor.

„No to je ale zajímavá myšlenka,“ zapřemýšlel Albron nahlas.

„Ani náhodou,“ řekl Althalus pevně.

Když Eliar, Althalus, Bheid a Khalor vstoupili do studovny Exarchy Yeudona, narazili tam na vzrušeného mladého ovčáka. Ovčák měl ohnivě rudé vlasy a na sobě měl tuniku z jehněčí kůže.

„Byli na koních, Vaše Eminence!“ vykřikoval mladý muž, „a začali mi zabíjet ovce!“

„Uklidni se, Salkane,“ řekl mu stříbrovlasý Exarcha a pokynul ostatním, aby mlčeli.

„Ale já jsem jim ukázal,“ prohlásil ovčák zuřivě. „Zabil jsem tři z nich. To je naučí, aby nechali mé ovce na pokoji.“

„Jsem si docela jistý, že ti tři, které jsi zabil, už tě nebudou obtěžovat,“ zamumlal Yeudon. „Jak vidíš, mám tu návštěvu, Salkane. Nevadilo by ti počkat na chvíli venku?“

„Možná by tu měl zůstat, Vaše Eminence,“ navrhl Althalus. „Má informace, které můžeme potřebovat.“

„Ty sebou tedy umíš hodit, Scopasi Bheide,“ poznamenal Yeudon.

„Můj Exarcha povzbuzuje pracovitost, Vaše Eminence,“ odvětil Bheid. „Vlastně na ní trvá. Tohle je generál Khalor, velitel arumských ozbrojených sil, které se teď nacházejí na vaší západní hranici. Přišel se vám představit.“

„Vaše Eminence,“ řekl Khalor a krátce pokývl hlavou. „Nevadilo by, kdybych si promluvil s vaším mladým návštěvníkem? Viděl nepřítele a já bych se ho rád zeptal na nějaké podrobnosti.“

„Samozřejmě, generále Khalore,“ odvětil Yeudon.

„Tvé jméno je Salkan?“ zeptal se Khalor zrzka.

„Ano, pane.“

„Kolik jezdců bylo v té skupině, která na tebe zaútočila?“

„Alespoň tucet,“ odpověděl Salkan. „Byl jsem trochu vzrušený, takže jsem je nepočítal moc přesně.“

„Kde přesně jsi pásł ovce?“

„Blízko u hranice - ne že by se dalo určit, kudy vlastně hranice prochází. V těch místech je otevřená pastvina a nejsou tam žádné milníky.“

„Myslím, že tohle dokážeme určit,“ řekl Khalor, „ale necháme si to na později. Pověz mi, jaké zbraně měli ti muži, kteří na tebe zaútočili?“

„Kopí,“ odpověděl Salkan.

„Krátká nebo dlouhá?“

„Pěkně dlouhá.“

„Házeli s nimi? Nebo projížděli kolem ovcí a bodali do nich?“

„Rozhodně bodali. Nevzpomínám si, že by některý z nich svým kopím házel.“

„Měli ještě nějaké další zbraně?“

„Myslím, že měli zakřivené meče.“

„Byl někdo z nich ozbrojený sekerou?“

„Nevšiml jsem si.“

„Když oni byli na koních a ty jsi byl opěšalý, jak se ti podařilo tři z nich zabít?“

„Pomocí praku, pane. Všichni ovčáci nosí prak. Prakem odháníme smečky vlků, takže s ním velmi často cvičíme.“

„Kam jsi mířil?“

„Na hlavu.“

„Ty nenosíš oštěp nebo luk?“

„Ne, to nenosí žádný ovčák, pane. Prak skoro nic neváží a vhodné kameny se povalují skoro všude.“

„Myslel jsem si, že prak je jenom dětská hračka.“

„To rozhodně ne, generále Khalore,“ řekl mu Althalus. „Já sám jsem nosil prak, když jsem byl mladší. S jeho pomocí se dá zajistit slušná obživa.“

„Dokáže člověk prakem zabít koně?“

„Velmi snadno. Kost, kterou má kůň mezi očima, není příliš pevná. Nepoužíval jsem prak už dlouho, ale jsem si celkem jistý, že bych s ním dokázal srazit koně na sto kroků.“

„Tomu je dost těžké uvěřit, Althale.“

„Trefím králíka na padesát kroků - a kůň je o hodně větší než králík.“

Seržant Khalor se náhle široce usmál. „Myslím, že to nám hodně zjednoduší situaci. Velice ses mýlil, Althale. Wekt'ané *mají* armádu a je to přesně taková síla, jakou budeme potřebovat.“

„Myslím, že tak docela nechápu, o co jde, generále Khalore,“ prohlásil Yeudon se zmateným výrazem.

„Pěchota má při boji s jízdou značnou nevýhodu, Vaše Eminence,“ vysvětloval Khalor. „Kavalerie se dokáže pohybovat mnohem rychleji než pěšáci a váha jejich koní jim poskytuje při boji zblízka značnou převahu. Na kopcích budeme muset vybudovat opevnění se vším všudy, to znamená naostřenými kůly zabodanými do

země a příkopy, ale to bude víceméně jen tak na oko. Naši nepřátelé bojují na koních a nebudou váhat útočit do kopce a napadnout má opevnění. Ale jakmile se dostanou na dostřel praků vašich ovčáků, budou jistě nesmírně překvapeni.“

„Naše náboženství nesouhlasí se zabíjením bližních, generále.“

„Tady mladý Salkan přece zabil tři.“

„To bylo v sebeobraně, generále. Za takových okolností je zabíjení povoleno.“

„Nebojte se, Eminence. Nechci, aby vaši ovčáci zabíjeli lidi. Chci, aby zabíjeli koně. Naši nepřátelé jsou jezdci a nejspíš celý život strávili v sedle. Mají určitě tak křivé nohy, že mohou jen stěží chodit. Ale až jim vaši ovčáci pobijí koně, nezбудe jim nic jiného než útočit pěšky. To jim pěkně nahlodá morálku a navíc budou muset útočit do kopce způsobem, na který nejsou zvyklí. Moji vojáci si je dají k obědu.“

„Jak víš, že budou mít nahlodanou morálku?“

„Jízdní bojovník má ke svému koni silné citové pouto, Vaše Eminence. Miluje koně víc než svou ženu. Budeme čelit armádě vzlykajících nebožáků, kteří se budou snažit útočit do kopce v dešti šípů a oštěpů. Jen málokdo se dostane až k nám. Nejlepší bude, když vyrazím a vyberu nějaká vhodná místa k výstavbě opevnění.“

„Ale vykopat příkopy podél celé severní hranice Wekti zabere docela dlouhou dobu,“ namítl Yeudon.

Khalor pokrčil rameny. „Neřekl bych. Mám spoustu mužů, Vaše Eminence, a všichni budou kopat s nesmírnou pílí, protože příkopy jsou jediná obrana, která je udrží naživu.“

„Pořád nám ještě zbývá trocha denního světla,“ řekl Althalus, když se vrátili do Domu, „takže máme dost času, abychom si prohlédli terén. Bheide, běž říct Dwei, čeho jsme dnes dosáhli. Moc ale nerozebírej to zabíjení koní; víš, jak bývá občas sentimentální. Řekni jí, že se vrátíme zanedlouho. Eliare, vezmi nás do severního Wekti.“

Bylo zatažené odpoledne a Eliar dovedl Althala i Khalora ke dveřím, které ústily do travnaté, kopcovité krajiny. Seržant Khalor se rozhlédl. „Žádné stromy,“ řekl.

„Proto se tomu tady říká pastviny, seržante,“ sdělil mu Althalus.
„Místům se stromy říkáme lesy.“

„Máš některé ošklivé zlozvyky, Althale. Mířil jsem k tomu, že potřebujeme naostřené kůly, a protože tu nejsou stromy, budeme si je muset přinést s sebou.“

„Althale!“ zasyčel Eliar. „Někde tady je Pekhal!“

„Kde?“

„Nejsem si jistý. Ale je dost blízko. Nůž ke mně zpívá.“

„Zkus zjistit, jestli bys z něj nevymámil přesnější informace.“

Eliar přitiskl ruku na jílec Nože a ve tváři se mu objevil výraz naprostého soustředění. „Jsou přímo na druhé straně kopce,“ zašeptal.

„Jsou?“

„Myslím, že je s ním Ghend.“

„Vezmi nás zpátky do Domu! Hned!“

„Ale -“

„Udělej, co říká, Eliare!“ ut'al ho Khalor šeptem.

„Ano, pane.“

Eliar je dovedl zpátky k místu, kde byly dveře, a když jimi prošli, ocitli se znovu v chodbě Domu. „Kam půjdeme teď, Althale?“ otázal se Eliar.

„Nejsem si jistý, jestli to bude fungovat, ale chci, abys našel dveře, které jsou asi deset stop od místa, kde stojí Ghend a Pekhal. Pak ty dveře otevři tak tiše, jak jen dokážeš. Ale nechci jimi procházet. Budeme stát tady v chodbě a poslouchat, co si říkají.“

„Něco takového by mě vůbec nenapadlo,“ prohlásil Khalor obdivně. „Myslíš, že to dokážeš, Eliare?“

„Nejsem si jistý, seržante, ale zkusíme to.“ Eliar ukázal na dveře hned vedle těch, které právě použili. Myslím, že jsou to tyhle,“ zašeptal. Pomalu zmáčkl kliku a nesmírně opatrně dveře otevřel.

Hned za dveřmi Althalus spatřil Ghenda a Pekhala stojící po kolena v trávě. Nebe na západě bylo hněvivě rudé a západ slunce se ztrácel za černými mraky, ženoucími se oblohou. Za oběma muži Althalus viděl veliký tábor, který se rozkládal v celém údolí.

Ghend pořád ještě nosil tu zvláštní archaickou přilbici, kterou měl na hlavě kdysi dávno v Nabjorově táboře, a jeho planoucí oči zlobně blýskaly na zvířecího Pekhala. „Chci, abyste si ty a Gelta přestali

hrát. Přestaňte s nájezdy přes hranici spojené s vražděním každého, na koho narazíte.“

„Jen jsme dělali průzkum, mistře,“ odvětil Pekhal.

„No jistě. Gelta je občas ještě horší než ty. Řekni jí, ať zůstane na naší straně hranice a bude-li to nutné, vezmi na ni bič. Jak dlouho bude trvat, než zbytek její armády dorazí na místa?“

„Přinejmenším dva týdny. Tři kmeny ještě nedorazily.“

„Vyřid' jí, že má *jeden* týden. Musíme vyrazit dřív, než Althalus stihne opevnit hranici. Řekni Geltě, ať se stáhne a přestane s těmi nájezdy. Během týdne vyrazíme, ať už budete ty a Gelta připraveni nebo ne. *Musím* si udržet před Althalem náskok.“

„Děláš si s ním až příliš velké starosti,“ odsekl Pekhal příkře.

„Ty by sis je měl také začít dělat, Pekhale. Pohybuje se rychleji než jsem považoval za možné. Každým dnem se toho víc a víc učí. Teď se stáhněte a přestaňte pořádat nájezdy do Wekti. Jediné, čeho jste dosáhli, je, že jste ho na nás upozornili.“

„Ano, mistře,“ odvětil Pekhal rozmrzele.

KAPITOLA PĚT

„Zavři dveře, Eliare,“ zašeptal Althalus.

Eliar přikývl a tiše zavřel dveře.

„No, Khalore?“ zeptal se Althalus zjizveného seržanta. „Budeme mít dost času se na ně připravit?“

Khalor zamyšleně přimhouřil oči. „Bude to jen tak tak,“ řekl, „ale s trochou štěstí...“ pokrčil rameny.

„Mě se štěstí vždycky drželo,“ řekl Althalus. „Ale jen tak pro jistotu bude myslím lepší, když si promluvíme s Dweiou.“

„Kdo je to ten Dweia?“ zeptal se Khalor.

„Není to ten, ale ta, seržante,“ řekl Eliar. „A myslím, že se vám bude líbit.“

„A kde bydlí?“

„Přímo tady,“ řekl mu Althalus. „Tohle je její Dům.“

„Je to tedy šlechtična?“

„Je mnohem, mnohem víc než šlechtična, seržante,“ řekl Eliar.

Althalus je vedl chodbou k žulovému schodišti na úpatí věže. „Většinu času se zdržuje nahoře,“ řekl a vyrazil po schodech.

Když došli nahoru, našli tam všechny ostatní. Dweia, Andine a Leitha byly hluboce zabráný do rozhovoru o módních účesech, Bheid si četl v Knize a Gher se znuděným a nespokojeným výrazem zíral ze severního okna na ledové hory.

„To je od tebe pěkné, že ses tu zastavil, Althale,“ poznamenala Dweia suše.

„Práce, práce, práce,“ odpověděl.

„Nech toho!“

„Promiň. Trochu jsme se rozhlíželi ve Wekti. Tohle je seržant Khalor. Bude velet naší armádě.“

„Seržante?“ přivítala Dweia jejich hosta lehkou úklonou.

„Madam?“ odvětil. „Máte moc pěkný dům.“

„Jsem ráda, že se ti líbí. Přenechal mi ho můj bratr - už je tomu docela dávno.“

„Má dost neobvyklé vlastnosti.“

„To vskutku má, seržante,“ řekla a jejích dokonalých rtů se dotkl tajemný úsměv.

„Ve Wekti jsme udělali docela pokrok,“ oznámil Althalus. „Jsem si jistý, že ti bratr Bheid řekl o našem setkání s Exarchou Yeudonem. Exarcha je trochu podezřívavý ohledně našich motivů, ale není v postavení, aby se s námi mohl přít. Seržant Khalor obhlížel terén, kde se střetneme s Ansuy. A myslí si, že bude vhodné vykopat opevnění. Ach, málem bych zapomněl. Viděli jsme Ghenda.“

„Vy jste co?“ Její tón byl rozhodně nepřátelský.

„Vypadal dobře. Neměli jsme příležitost si popovídat, ale jsem si jistý, že kdyby ano, pozdravoval by tě.“

„Začínáš mě štvát, Althale.“

„Althalus přišel na způsob využití dveří, který by mě vůbec nenapadl,“ přerušil je Eliar dychtivě. „Věděla jsi, že když otevřeš dveře, které jsou poblíž nějakých lidí, můžeš zůstat v chodbě a slyšet jejich rozhovor?“

„Myslím, že je to možné,“ odpověděla. „Já mám k dispozici lepší možnosti, takže jsem to takhle nikdy nedělala.“

„A nejlepší na tom je, že lidé, které posloucháš, vůbec nevědí, že tam jsi. Dokud zůstaneš na téhle straně dveří, nevidí tě.“

„Jak jsi na tohle vlastně přišel?“ zeptala se Dweia Althala zvědavě.

„Nejspíš za to může má pochybná minulost,“ odpověděl. „Nicméně jsme měli příležitost vyslechnout, jak Ghend seřvává Pekhala. Vypadá to, že Pekhal a Gelta se bavili tím, že pořádali nájezdy na druhou stranu hranice a Ghend jim to teď rázně zatrhl. Pak vydal rozkaz, že invaze začne ode dneška za týden.“

„Budeme do té doby připraveni, seržante?“ zeptala se Dweia.

„Myslím, že ano, madam. Jakmile budeme mít na hranici nějaké vojáky, vyšlu zvědy. Rád bych věděl, jestli budeme čelit jízdě nebo pěchotě.“

„Nejspíš obojímu,“ řekla Dweia. „Pekhal je pěšák a Gelta strávila většinu života na koňském hřbetě.“

„To je užitečné vědět, madam. Althalus má občas nepříjemný zvyk zapomínat na důležité drobnosti.“

Usmála se. „Já vím,“ řekla. „Občas je velmi přezíravý, že?“

Khalor pokrčil rameny. „Potřebujeme ho, madam, takže se s jeho drobnými zlozvyky dokážu smířit. Myslím, že jeho problém spočívá hlavně v tom, že si myslí, jak je zábavný. Ve skutečnosti s ním až tak velká zábava není, ale myslím, že se s tím naučím žít.“

Althalus uštědřil Khalorovi tvrdý pohled.

„Každý si tě jenom dobírá, vid', Althale?“ řekla Leitha s předstíraným soucitem. „Ty můj chudáčku.“

„Jak jsem pochopil, vy jste ta, kdo tu velí,“ řekl Khalor Dweie.

„Víceméně. Althalus obvykle udělá, co mu řeknu - nakonec. Vadí ti přijímat rozkazy od ženy, seržante?“

„Nijak zvlášť. Raději přijímám rozkazy od chytré ženy než od hloupého muže, ale teď čelíme důležitému politickému rozhodnutí. Postarám se o vojenskou strategii a taktiku, ale potřebuji vědět, jaký mám sledovat politický cíl.“

„Můžeš se vyjádřit jasněji, seržante?“

„Naši nepřatelé, Pekhal a Gelta, vyrazí příští týden a já se s nimi střetnu. Jak daleko chcete, abych zašel? Mohu jim dát ránu do nosu a nechat je být, pokud chcete.“

„Jak to chápu, podle tebe bude lepší, zachovat se jinak.“

„Přesně tak, madam, ale já nejsem obeznámen s politickou stránkou této války. Dobrý voják se vyhýbá politice a náboženství, ale pokud chcete, abych jim uštědřil jen štulec a poslal je domů, udělám to tak.“

„Ale nebude se ti to líbit.“

„Nebude, madam. Pokud je jenom trochu poškádlíme, máme je tu zpátky příští měsíc a je otázka, jestli před nimi uhlídáme celou hranici.“

„Jakou máme alternativu?“

„Jejich úplné zničení, madam. Pokud zabijeme každého, kdo překročí hranici, budeme mít jistotu, že už se zpátky nevrátí. Je to kruté a krvavé, ale tohle je válka, ne čajový dýchánek. Vy jste dáma a dámy mají často měkká srdce. Mohu-li vám však radit, nedávejte mi žádná omezení ohledně nepřátelských ztrát.“

„Pálit, ničit, zabíjet?“

„Přesně tak.“

„Dobrá, seržante, máš volnou ruku.“

„Myslím, že spolu budeme skvěle vycházet, madam,“ řekl Khalor s ocelovým úsměvem.

Navzdory Khalorově netrpělivosti Dweia trvala na tom, že všichni zůstanou na večeři. „Dámy se cítí poněkud odstrčené, lásko,“ vysvětlila mezi čtyřma očima Althalovi. „V rodinném kruhu bychom měli udržovat mír, jak je to jen možné.“

„Trochu mě tlačí čas, Dweio.“

„Zapomínáš, kde jsi, miláčku. Pár chviliek klidu a pokoje ti plán určitě nenabourá, protože čas se tu pohybuje - nebo nepohybuje - jak chci já.“

Dámám zabralo chvíli - pěkně dlouhou chvíli - než se k jídlu převlékly, a pak se všichni posadili ke stolu, pustili se do něčeho, co se nedá nazvat jinak než banket.

Andine se vrátila ke svému zvyku a třikrát Eliarovi naplnila talíř, než mladík připustil, že je „plný až sem“ a gestem si ukázal na krk.

„Jak dlouho už to trvá?“ zeptal se Khalor Althala.

„Už docela dlouho.“

„Začínal jsem se divit, proč je Eliar poslední dobou tak nesoustředěný. A jak vidím, to samé se odehrává i mezi knězem a tou čarodějnici. Myslíš, že bys dokázal Dweiu přesvědčit, aby svatební obřady oddálila na dobu, kdy bude po válce? Ženatí muži nejsou dobří vojáci.“

„Myslím, že má tyhle věci pod kontrolou,“ uklidnil ho Althalus. „Myslím, že s tebou bude souhlasit v tom, že války a svatby se nemají míchat, seržante.“ Pak pohlédl přes stůl na Dweiu. „Nebude ti vadit, když si při jídle promluvíme o práci?“ zeptal se jí.

„Ne, pokud nepoužiješ příliš barvitého líčení,“ odvětila.

„Myslím, že by měl Eliar vzít bratra Bheida do Keiwonu,“ řekl Althalus. „Je tam zrzavý ovčák, kterého bude seržant Khalor v nadcházející válce potřebovat. Řekneme mu, aby shromáždil tolik dalších ovčáků, kolik dokáže, a vyrazíme s nimi směrem na hranici.“

„Ty je chceš opravdu přimět k chůzi?“ zeptal se Bheid nevěřicně.

„Ještě pár dní je nebudeme potřebovat, a tak je necháme pochodovat, dokud nedokončíme opevnění. Pokud do té doby dorazí na místo, výborně. Pokud nedorazí do dne, kdy dojde k invazi, použije Eliar dveře, abychom je dostali tam, kde jich bude potřeba.“

„Mám zůstat v Keiwonu s Bheidem?“ zeptal se Eliar.

„Ne, jen tam odveď Bheida a hned se vrať zpátky. Musíš Khalora a mě odvést za Albrnem. Musíme se rozhodnout, který klan se bude podílet na výstavbě opevnění, a já budu potřebovat nějaké potvrzení své autority, abych Arumy vůbec přiměl k tomu, aby vyrazili.“

„Bečka nebo dvě, plné zlatých mincí, je nejspíš veškeré potvrzení, které potřebuješ, Althale,“ odfrkl si Khalor. „Myslím, že ke kopání příkopů využijeme Gwetiho klan a slovo ‚zlato‘ si získá Gwetiho plnou pozornost.“

„Měli bychom zůstat zdvořilí, Khalore. Nechtěl bych urazit náčelníka Albrna.“

„Promiňte,“ řekl Gher. „Právě jsem dostal nápad.“

„Připrav se, seržante,“ varoval Althalus Khalora. „Když přijde na použití dveří, dokáže být Gher *velmi* tvořivý. Některé z jeho nápadů jsou tak složité, že v polovině případů vůbec nechápu, o čem mluvím. Pokračuj, Ghere.“

„Tahle válka není jediná, kterou budeme muset vybojovat, je to tak?“

„Jsem si jistý, že je teprve první. Pak budou následovat další.“

„Nebyl by tedy dobrý nápad, aby teď vypochovali *všichni* Arumové?“

„A kam?“ zeptal se Khalor zvědavě.

„Na tom vlastně moc nesejde.“

„Moc ti nerozumím, mladý muži.“

„No, každému klanu přece chvíli trvá, než vyrazí. Chci říct, musí si sbalit věci, říct sbohem svým přítelkyním, napít se na rozloučenou a tak. Takhle to přece obvykle chodí.“

„Ano, to jsi celkem vystihl.“

„A někdy později může nadejít chvíle, kdy nás Ghend překvapí, takže budeme potřebovat někam co nejrychleji dostat spoustu vojáků. Ale pokud už v té době budou pochodovat nahoru a dolů chodbami Domu, může je Eliar provést dveřmi, tak že se v minutce objeví přesně tam, kde je potřebujeme.“

„Chceš říct, že budou chodit v kruzích?“ zeptal se Eliar udiveně.

„A proč ne? Smaragd pak ani nebude muset dělat žádné triky, aby je přesvědčila, že pochodují celé měsíce. Někteří z nich totiž skutečně budou pochodovat velmi dlouho. A všichni budou připraveni, kdykoli je budeš potřebovat. Budeš mít po ruce sedm nebo osm armád, po kterých budeš moci sáhnout, kdykoli se ti zamane.“

„Nevidím jediný důvod, proč by to nešlo. Budeme muset vypracovat pár detailů, ale ta základní myšlenka je výborná.“

„Na něco jsem snad zapomněl, Althale?“ zeptal se Gher.

„Budeme jim muset říct, kam jdou, Ghere. Než vyrazí, budou chtít vědět, kde se bude odehrávat boj.“

Gher pokrčil rameny. „Řekni jim, že jdou do Horní Kopaniny nebo Zapadlé Lhoty bojovat proti tarakánům. Zkrátka si nějaká jména vymysli. Jestli tomu správně rozumím, Arumům moc nezáleží na tom, *kde* ta válka je nebo s kým budou bojovat. Jediné, o co jim jde, je dostat zapláceno.“

„Věděl jsem že v tomhle nápadu je nějaká chyba,“ řekl Althalus triumfálně.

„Zapomněl jsem na něco?“ Gher vypadal trochu schlíple.

„Právě jsi zmínil ošklivé slovo ,platit‘, Ghere.

Jakmile začnou Arumové pochodovat, budu já muset začít platit.“

„Ale ty jim budeš platit za reálný čas, který uběhne tam venku a ten může být kratší než čas, který uběhne tady v Domě. Myslím, že když si to nakonec sečteš, zjistíš, že to zas až tolik stát nebude. Mimochodem jsi říkal, že lucerna v tvé pokladnici ani nedosvítla na konec. Jestli je to místo takhle velké, máš tolik zlata, že nějaké drobné výdaje pro tebe nemusí nic znamenat.“

Althalus na chlapce jen zíral. Naléhavost, která se skrývala v Ghendově hlase, když dával Pekhalovi rozkazy, silně napovídala, že je vyděšený. Althalus se domníval, že je to on, koho se bojí. Zjevně to

nebyla tak úplně pravda. Tento rozcuchaný malý chlapec, který ještě ani neoslavil desáté narozeniny, byl tím, kdo Ghenda *doopravdy* děsil.

„Nebud' smutný, Althale,“ zamumlal mu Smaragdin hlas uvnitř hlavy. „Stále tě miluji - i když se ukázal někdo lepší.“

„V Arumu jsou i lepší válečníci než Gwetiho klan, můj náčelníku,“ řekl Khalor Albronovi o pár hodin později v jeho uklizené studovně, „ale Gwetiho klan je nejlepší, když dojde na výstavbu opevnění.“

Albron pokýval hlavou. „Tohle se Gwetimů bude moc líbit,“ poznamenal. „Výstavba opevnění znamená zákopovou válku, to jest slepou uličku a on bude dostávat plat za každý den strávený za palisádou. Jeho muži jsou mnohem lepší s lopatami než s meči.“

Khalor přikývl. „Nemám je sice moc rád, ale v této situaci jsou přesně to, co potřebujeme. *Nechci* tam někoho, jako je Twengor. Pro tento druh bitvy je poněkud nepředvídatelný.“

„Jaká je tvá celková strategie, seržante?“ zeptal se.

„Pořád ještě musím dopracovat pár drobností, náčelníku, ale mám v rukávu pro Pekhala a Geltu přichystaných pár překvapení.“

„Vážně?“

„Jak to vypadá, nejsou Wekt'ané takoví slaboši, za jaké jsme je považovali. Když dojde na ochranu jejich ovcí, jsou docela militantní. Používají praky - a teď nemluvím o nějakých dětských hračkách. Narazili jsme na jednoho, který zabil tři Pekhalovy jezdce, když zaútočili na jeho stádo.“

„Jenom s prakem?“ Albron vypadal užasle.

„Kámen mezi oči zabije člověka - nebo koně - ještě rychleji než meč v břicho, náčelníku. Ansuové jsou jezdci a to mi dělalo trochu starosti. Ale teď už mi to starosti nedělá. Ansuové sice začnou útok na hřbetech koní, ale než se dostanou k příkopům, bude z nich pěchota. A pak se tihle Ansuové - kteří o taktice pěšího boje nevědí vůbec nic - střetnou s námi.“

„Velmi chytré, seržante.“

„To je jen začátek, náčelníku. Hodlám umístit klan starého náčelníka Delura někam k bojišti na západní stranu a v Plakandu najmu kavalerii. Docela Plakand'any znám a vím, že jsou to ještě lepší

jezdci než Ansuové. Ti budou mít postavení na východním křídle. Máme ještě týden čas, takže se pohodlně dostanou na místo před začátkem bitvy. Nechám Pekhalovy vojáky, aby se vyčerpali útokem na Gwetiho opevnění a pak dám signál Delurovým mužům a Plakand'anům a ti napadnou Ansuy z obou stran. Nemyslím, že na nepřátelské straně zůstane mnoho přeživších, náčelníku.“

„Brilantní, Khalore! Brilantní!“

„I mně se můj plán líbí, náčelníku. Rád bych si však půjčil manžela tvé sestry, Melgora. Já se budu štvát z místa na místo, abych na všechno dohlédl a náčelník Gweti zatím bude povzbuzovat své muže, aby si dali na čas, protože jsou placení od hodiny. Takže budu potřebovat někoho, kdo nad nimi bude stát a práskat bičem. Ta opevnění totiž *musí* být hotová do konce týdne - i kdyby to mělo znamenat, že lakomý Gweti dostane menší mzdu.“

„Já se o to postarám, seržante,“ řekl Albron a zjevně se snažil, aby to znělo ležerně.

„Ty se o to co?“

„Myslím, že je čas, abych se taky trochu protáhl, Khalore. Většinu času trávím tím, že uzavírám obchody. Víš, od chvíle, kdy otec zemřel, jsem se ve skutečnosti vlastně nezúčastnil ani jediné války, na kterou jsem vás najal. Už mě unavuje být jenom obchodníkem. Chci být skutečný Arum.“

„V boji nejsi dost dobrý, Albrone,“ řekl Khalor svému náčelníkovi přímo.

„Jsem učenlivý žák, Khalore. Ať už se ti to líbí nebo ne, *jsem* náčelník a půjdu do Wekti a budu práskat bičem nad hlavami Gwetiho kopáčů.“

Khalor zamrkal. „Nevadilo by ti vzít si s sebou Melgora, aby ti radil a zatíнал svaly, když se nějaký Gwetiho Arum začne hádat, jak dlouho trvá nabrat lopatu hlíny a vyhodit ji z příkopu?“

„Se svým švagrem nevycházím moc dobře, Khalore, ale jsem náčelník a vím, jak dávat rozkazy. O ty příkopy se postarám, seržante.“ Pak se skoro chlapecky ušklíbl. „Jsem v tomhle trochu dětinský, co?“

„Možná trochu. Co tě vlastně přivedlo na tenhle nápad, náčelníku?“

„Vzrušení, Khalore. Navzdory všem hodinám, které jsem strávil při sčítání sloupců čísel a rovnání mincí do sloupečků, jsem pořád ještě Arum, a když zatroubí rohy, začne se mi bouřit krev v žilách. Tohle je nejspíš ta nejdůležitější válka v dějinách světa, a já o ni za žádnou cenu nechci přijít.“

Khalor si povzddechl. „No, náčelníku,“ řekl rezignovaným tónem hlasu, „mám pocit, že o ni určitě nepříjdeš.“

Eliar se vrátil z Keiwonu časně dalšího rána. „Exarchovi Yeudonovi se to moc nelíbilo,“ řekl. „Mám pocit, že si myslel, že žádný z jeho ovčáků nebude muset bojovat. Nejspíš se mu moc líbí představa, že za něj všechnu práci dělá někdo jiný. Bheid ale změnil jeho názor.“

„Vážně?“ zeptal se Althalus.

„Řekl mu něco v tom smyslu, že pokud se jeho lidé nebudou účastnit bojů, nebudeme se jich účastnit ani my. Yeudonovi to došlo skoro okamžitě. Kam vyrazíme teď?“

„Ke Gwetimu. Měli bychom jeho kopáče dostat do Wekti tak rychle, jak je to jen možné.“ Althalus pohlédl zvědavě na Dweiu, která seděla u stolu a nepřítomně si listovala stránkami Knihy. „Měl Gher pravdu, když nám říkal o fungování dveří a běhu času?“ zeptal se.

„Víceméně,“ odvětila. „Proč se ptáš?“

„Budu potřebovat víc času, než ho ve skutečnosti máme. Líbí se mi představa, že všechny klany Aramu budou pochodovat chodbami Domu, ale nějakou dobu zabere, než to začne. Kdyby mě Eliar mohl provést dveřmi do minulého týdne, měl bych dost času, abych klany přiměl k pohybu, a všichni se dostanou na místo dřív, než Pekhal a Gelta zaútočí. Nechce se mi štvát se jako blázen a přitom nemít jistotu, jestli to vůbec stihnu. Dostal bych se do stresu a mohl bych udělat nějakou chybu.“

„Postaráme se o to, drahý. Řekni Gwetiho mužům, ať se připraví a pak se sem vrať. Musím Eliarovi vysvětlit pár věcí. Dveře do času jsou trochu odlišné od dveří do prostoru a průchod jimi vyžaduje jinou proceduru.“

„Dobrá. Popadni jednu z našich beček, Eliare, a pojďme do Gwetiho domu.“

Eliar položil ruku na jílec nože a na chvíli se soustředěně zamračil. Pak pokývnul, jako kdyby k němu někdo - nebo něco - právě promluvilo. „Je to o kousek dál, ve stejné chodbě jako dveře k náčelníku Albronovi,“ řekl. Pak vzal jednu z beček a vedl Althala a Khalora dolů po schodech.

„Jak dlouho už jsi s ní ženatý, Althale?“ zeptal se Khalor, když byli z doslechu.

„S kým?“ zeptal se Althalus.

„Přece s tou dámou, která všemu velí. Jste přece manželé, nebo ne?“

„Jak jsi na to vůbec přišel?“

„Vy nejste svoji?“ zeptal se Khalor nevěřičně. „Oba se chováte, jako byste byli.“

Althalus se rozesmál. „Když nad tím tak přemýšlím, asi máš pravdu,“ připustil. „Určitě se k tomu nakonec dostaneme, ale předtím budeme muset vyřešit pár technických formalit. Získat svolení její rodiny může být trochu složitě.“

„Tohle jsou ty dveře,“ řekl Eliar.

„Co je na druhé straně?“ zeptal se ho Althalus.

„Velké dveře, které ústí do síně, kam Gweti povolává své muže, aby jim vydal rozkazy.“

„Bude lepší, když necháš mluvit mě, Althale,“ navrhl Khalor. „Už jsem s Gwetim jednal během rady, takže vím, jak tvrdě mu musím trhnout uzdou, abych ho dostal tam, kde ho chci mít.“

„Tobě se to líbí, co, Khalore?“ poznamenal Althalus se zlomyslným úsměvem.

„Kroutit Gwetimu nosem je moje oblíbená zábava, Althale,“ zasmál se Khalor.

Eliar je provedl dveřmi do veliké síně páchnoucí kouřem, kde u velkého hrubého stolu seděl náčelník Gweti a zrovna byl zabrán do počítání mincí.

„Přišel jsem si pro tvé muže, náčelníku Gweti,“ oznámil seržant Khalor přímo.

Gweti se rychle pokusil shrnout všechny peníze ze stolu do zásuvky. „Překvapili jste mě,“ řekl. Pak se mu na tváři objevil výraz

lstivé vypočítavosti. „Jsem rád, že ses tu zastavil, seržante,“ řekl pak. „Přišel jsem na něco, co jsme během jednání přehlédli.“

„Vážně? Myslel jsem, že jsme pokryli víceméně všechno. Tolik a tolik na muže a den.“

„Ano, tahle část je v pořádku,“ řekl Gweti rychle, „ale přehlédli jsme cenu za opotřebením zbraní. Dobré meče a sekery jsou drahé, seržante.“

„Zbraně poskytneme my, náčelníku Gweti,“ vstoupil do hovoru Althalus.

„Ale -“ začal Gweti protestovat.

„Najímáme lidi, Gweti, ne levné meče z tvé zbrojnice.“

„A co jejich boty?“ zeptal se Gweti téměř zoufale. „Do nížiny je dlouhá cesta a moji muži si během ní určitě prošoupou podrážky.“

„I o to se postarám. Přestaň se mě snažit ošidit, Gweti. Já jsem ve smlouvání o dvě třídy lepší než ty. Chceš si promluvit o tom, kolik nám hodláš zaplatit za jídlo, které tví muži snědí během cesty?“

„To je absurdní!“ Gweti vypouklil oči.

„Jsou to tvoji muži, Gweti. Jejich krmení je tvoje starost, ne moje. Pokud jich polovina vyhladoví k smrti, je to tvůj problém. Takové jsou podmínky, Gweti. Zaplatím ti, kolik jsme se dohodli za muže a den, a to, co tvoji vojáci projedí, vyrovná cenu jejich zbraní a bot, takže si budeme kvít.“

„To není fér!“ protestoval Gweti.

„Život už je takový. Vzpamatuj se, Gweti. Pokud s tímto obchodem nesouhlasíš, vydám se za náčelníkem Delurem a ty se můžeš vrátit k počítání svých měďáků. Rychle, Gweti, zrovna teď mě docela tlačí čas.“

Eliar postavil na stůl před náčelníka bečku zlata, otevřel ji a nabral hrst zlatých mincí.

„Nejsi zrovna -“ začal Gweti protestovat. Odmlčel se však a jako hypnotizovaný zíral na proud zlata, který s cinkáním protékal Eliarovi mezi prsty.

„Jsme dohodnuti?“ dožadoval se Althalus odpovědi.

„Dobře, ty zloději,“ odsekl Gweti. „Jsme dohodnuti.“

„Jak dlouho bude trvat, než shromáždíš své muže?“

„Už jsou všichni tady, komoří Althale. Přikážu jim, aby se vydali na pochod hned, jak mi zaplatíš. Chci peníze na měsíc dopředu.“

„Nebud' hlupák. Na týden.“

„Naprosto nepřijatelné!“

„Vem bečku, Eliare,“ řekl Althalus. „Jdeme za náčelníkem Delurem.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Gweti rychle. „Nevztekej se. Záloha na týden dopředu je tak akorát.“

„S tebou je potěšení dělat obchod, náčelníku Gweti,“ usmál se na něj Althalus. „Zaplat' mu, Eliare, ať můžeme vyrazit. Arya Andine nesnáší, když ji někdo nechává čekat.“

„Úplně mě strháš, Althale,“ stěžoval si Eliar, když se o pár hodin později ocitli zpátky v Domě. „Tohle skákám tam a zpátky v čase a prostoru mě úplně zničí a zhubnul jsem určitě nejím o polovinu.“

„Prostě dělej, co ti říká, Eliare,“ přikázal mu seržant Khalor, „a přestaň se litovat.“ Pohlédl na válečníky náčelníka Gwetiho, kteří s nehybnými tvářemi pochodovali chodbou. „Vypadají, jako by napůl spali,“ poznamenal.

„Taky že ano,“ souhlasil Althalus. „Ale jejich mysli jsou zaměstnané. Myslí si, že zrovna teď pochodují Kagwherskými horami. Nemají pojem o čase. Věřící, že během poslední půlhodiny alespoň tucetkrát rozbili tábor na noc. Budou ve Wekti dřív, než skončí tenhle den, a přitom si budou jistí, že pochodovali víc jak měsíc. Zatím tu zůstaň s nimi. Tu a tam na ně vyštěkni pár rozkazů, aby o tobě věděli. Drž se ale dál od severního křídla Domu. Tam budou za další hodinu pochodovat muži náčelníka Delura.“

„Jak to chceš všechno zvládnout?“

„Je to trochu komplikované, Khalore, ale já jsem profesionální švindlíř a jsem zvyklý na komplikace,“ řekl Althalus a zasmál se.

„Co je tu k smíchu?“ zeptal se Khalor.

„Gher měl pravdu. Zaplatím Gwetimu a ostatním náčelníkům za čas, jaký uplyne tam, kde jsou oni a Dům vymaže veškerý čas, který by vojáci normálně strávili pochodem v horách. Myslím, že Gweti bude hrozně zklamaný, až mu jeho muže vrátím a přitom od chvíle, kdy jsem si je najal, neuplyne víc než pár týdnů.“

„Máš duši zloděje, Althale,“ odpověděl mu Khalor.

„Díky, seržante.“

„Nemyslel jsem to jako kompliment.“

„To záleží na tvém úhlu pohledu. Dobrá, Eliare, doved’ mě do minulého týdne. Pro Smeugora a Tauriho mám zvláštní plány.“

„Vážně?“

„Chci jim zabránit v možném kontaktu s Ghendem, a tak zařídím, aby své muže vedli osobně a nesvěřili jejich vedení nějakému kapitánovi. Chci mít ty dva pořád pod dozorem.“

V době, kdy on a Eliar dostali všechny arumské klany do Domu, byl Althalus blízko naprostému vyčerpání a zhroutil se do křesla u jídelního stolu. „Mohl bych spát celý týden,“ prohlásil.

„To pochybuji,“ nesouhlasila Dweia. „Myslím, že víc jak den a půl v posteli nevydržíš. Nesnaž se tvářit, jako že tě to nebaví, Althale. Tohle je nejvelkolepější podnik tvého života.“

„Máš pravdu,“ přiznal. „Ohromně mě to baví. Vlastně jsem dnes nedělal nic náročného, ale byl jsem na tolika místech, že se mi to v hlavě všechno motá. Dovedl jsem do Domu všech osm klanů a úplně jsem ztratil přehled, kolikrát jsem tudy prošel.“

„Musíme vyřídit ještě jednu věc, Althale,“ prohlásila Andine. „Jestli si myslíš, že Leitha a já tu budeme sedět a točit si palci mlýnek, zatímco si vy chlapi užíváte takovou zábavu, tak na to zapomeň. Příště, až vyrazíš, půjdeme s tebou.“

„Ani náhodou,“ sdělil jí. „Nehodlám vás dvě vystavit takovému nebezpečí - z *obou* stran.“

„Co to má znamenat?“

„Má to znamenat to, že najímám vojáky, ne členy chlapeckého sboru. A vojáci dokážou být *velice* přímí, když něco chtějí. Ty a Leitha budete nejspíš ve větším nebezpečí ze strany Arumů než ze strany Ansuů.“

„O to bych se mohla postarat, Althale,“ navrhla Dweia. „Sněž si večeri a pak se běž vyspat. Zítra tě čeká další náročný den.“

Hlas ducha temnoty kvílel, kvílel, a ozvěna jeho kvílení se vznášela nad kopcovitou zemí Ansu.

V údolí pod horami válčili muži jeden proti druhému pomocí kamenů. Ostré byly ty kameny a jasně rudá byla krev vytékající z ran, a pohled na tu krev naplňoval srdce Pekhalovo rozkoší.

A pohled'te, Gelta, Královna Noci, s nelitostnou tváří, sedíc na hřbetě svého koně barvy půlnoční černi, vyjela na úpatí kopce. A její kamenná sekera byla rudá, pokrytá krví padlých nepřátel.

„Prchají!“ vykřikla Královna Noci radostně, „Všichni přede mnou prchají, můj zvířecký příteli. A tak tomu bude navždy, navždy. Žádný člověk se neodváží čelit mému hněvu.“

„Ty jsi má skutečná sestra, Královno Noci!“ promluvil krutý Pekhal, „Zdá se mi totiž, že tobě krev chutná na jazyku stejně sladce jako mně. Dnešní noci budeme hodovat na našich nepřátelích a zažijeme rozkoš, která bude příslibem věcí příštích.“

„A kam vyrazíme zítra, bratře můj?“ dožadovala se zjizvená Královna Noci dychtivě, „Vždyť celé Ansu je moje, jen moje, tak která země či město je další na řadě, aby se pokořily před mou nezlomnou vůlí?“

„Zaměř svůj hněv na město, které lidé nazývají Svatým,“ promluvil krutý Pekhal, „a naplň svou mysl radostí, neboť pohled', já vztáhnou ruku do časů budoucích a dám tobě i tvým vojům zázračné zbraně. Zahod' svou kamennou sekeru, Královno Noci, protože já ti přinesu ocel a Awes na tvůj příkaz odvrhne Deiwose a místo toho se všichni budou klanět před tebou, přede mnou a před naším mistrem Ghendem; a věz, že chrámy Deiwošovy zazní chórem na počest Daevy a jejich oltáře zrudnou sladkou, přesladkou krví!“

„Awes bude můj, drahý bratře,“ povzdechla si Královna Noci s krutou dychtivostí. „Deiwoš bude odvržen a Daeva bude vládnout celému světu!“

A nad zemí se vzneslo zoufalé kvílení, bezútěšný nářek, a srdce Královny Noci bylo naplněno, naplněno.

KAPITOLA ŠEST

„**Měli jste všichni stejný sen jako já?**“ zeptal se Gher následujícího rána při snídani.

Všichni přikývli.

„Myslel jsem si to,“ řekl chlapec. „Z dálky byl slyšet ten kvílivý zvuk. Takhle se to ve skutečnosti neodehrálo, že ne? Chci říct, když spolu ti dva ve snu mluvili, takhle se to doopravdy neodehrálo. Oni měnili minulost, že ano?“

„Nelíbil se jim způsob, jak se všechno vyvinulo, a proto se vrátili do minulosti, aby ji pěkně změnili,“ odvětila Dweia. „Gelta nikdy nedokázala dobýt celé Ansu a s Pekhalem se seznámila až mnohem později.“

Bledá tvář světlovlasé Leithy byla plná hrůzy.

„Copak je, drahá?“ zeptala se jí Andine ustaraně. „Ten sen nebyl nějak pěkný, ale...“ zaváhala.

„Jejich rozhovor se mě nedotkl, Andine, ale to, co jsem spatřila v jejich myslích, bylo mnohem, mnohem horší.“

„Ty opravdu dokážeš něco takového?“ otázal se Bheid. „Vždyť to byla jen iluze. Ty opravdu dokážeš zaslechnout myšlenky iluzí?“

„Nemohla jsem je neslyšet, Bheide,“ řekla mu slabým hlasem. „Pekhal a Gelta jsou horší než zvířata. Ta strašlivá jatka je oba naplnila nevýslovným uspokojením.“

„Raději to moc nerozebírej, Leitho,“ řekla Dweia pevně. „Zapomeň na jejich myšlenky. Koneckonců byl to jen sen a na tebe byl nejspíš zaměřen víc než na nás ostatní.“

„Na mě?“

„Ghend ví, kdo jsi a co dokážeš, Leitho. To malé představení bylo nejspíš určeno hlavně pro tvé pobavení. Ghend ti chtěl ukázat něco tak odporného, aby ses bála svůj dar nadále používat. Zatvrd' své srdce, Leitho. Tohle nejspíš není naposled, kdy se o něco podobného pokusil. Bojí se tě a proto nejspíš zkusí všechno možné, aby ti zabránil v tom, co máš udělat.“

„Je tu něco, co bychom si měli rozmyslet,“ řekl Althalus.

„Ano? A o co jde?“ zeptala se Dweia.

„Ghend už nejspíš na své invazi pracuje docela dlouho, nemyslíš?“

„Jasně, že ano.“

„Pak má téměř určitě své lidi na Natově dvoře ve Wekti - a v Kherdhosově chrámu - a ti mu přinášejí informace.“

„Jsem si jistá, že je to tak.“

„Pak měla Andine pravdu. Je nutné, aby s námi ona i Leitha navštívily Wekti.“

„Naprosto vyloučeno,“ prohlásil Bheid. „Je to příliš nebezpečné.“

„Dokážeme je ochránit, Bheide,“ řekl mu Althalus. „Jde mi o to, že Leitha nám může v Keiwonu pomoci. Musím vědět, kdo z tamních lidí pracuje pro Ghenda.“

„Pokud se bojíte o bezpečnost našich dívek, proč je neobléci jako chlapce?“ navrhl Gher.

„Ghere,“ řekla Andine jemně, „snad sis už všiml, že dívky mají trochu jiný tvar těla než chlapci.“ Zhluboka se nadechla, aby ukázala, kam míří. „Chápeš, jak to myslím?“ zeptala se a ukázala na předešlých šatů.

Gher zrudl ke kořínkům vlasů. „Aha,“ řekl. „A nemohly by volnější šaty tak nějak...“ zaváhal a zrudl ještě víc.

Andine se škodolibě zahihňala.

„To od tebe není hezké, drahá,“ pokárala ji Leitha. Pak pohlédla na Eliara. „Náčelník Albron má služebníky, že ano?“ zeptala se ho.

„Neříkal bych jim zrovna služebníci,“ odvětil Eliar. „Má čeledíny, kteří se mu starají o koně, pár lidí v kuchyni a tak podobně. Ale většinu věcí si dokáže zařídit sám.“

„Ale to přece lidé ve Wekti nevědí, nebo ano?“

„Nejspíš ne.“

„Nemohou přece tušit, že Albron nemá služebníky v obvyklém smyslu toho slova.“

„To máš asi pravdu.“

Leitha si prohlédla Andine od hlavy k patě. „Mohla by ses na chvilku postavit, drahá?“ požádala

Andine vstala. „O co jde, Leitho?“

„Jsi docela malá, že?“ Leitha zamyšleně našpulila rty.

„To *není* moje chyba.“

„Mohl by ses postavit vedle ní, Ghere?“ požádala ho Leitha.

„Jasně, to není žádný problém.“ Gher vstal, obešel stůl a postavil se vedle Andine.

„Ano, jste zhruba stejně velcí,“ řekla Leitha. „Pokud je oblečeme do stejných šatů a skryjeme Andininy vlasy pod kapucí -“

„Chceš říct, že se mám přestrojit za páže?“ zeptala se Andine. „Bude to fungovat, Althale?“

„Mohlo by,“ odpověděl, „zvláště pokud si s sebou Albron do Wekti vezme pár dalších služebníků v livrejích. Promluví si s Yeudonem, aby vám přidělil vhodné komnaty, a ti služebníci nebudou vojáci, takže nebudou muset se svým náčelníkem kopat zákopy. Ukryjeme mezi nimi Leithu, aby mohla odhalit případné zrádce v Yeudonově blízkosti.“

„Budeš taky přestrojená za páže, Leitho?“ zeptala se Andine své přítelkyně.

„Jsem vyšší než ty a Gher, drahá,“ odvětila Leitha. „Měla bych trochu potíže předstírat, že je mi deset let.“ Zamyšleně si pohladila tvář. „Co myslíte, jak bych vypadala s falešným plnovousem?“ zeptala se ostatních.

Bheid zavyl smíchy, Leitha se k němu prudce obrátila a oči se jí hněvivě blýskaly. „Nech toho!“ řekla uraženě.

„Je tu ještě něco, co musíme zařídit, než všichni zamíříte do Keiwonu,“ řekl Dweia zamyšleně.

„Ty s námi nepůjdeš, Smaragd?“ zeptal se Althalus.

„Myslím, že bude lepší, když zůstanu tady. Mohu z okna pozorovat naše nepřátele a dát vám vědět, kdybych zjistila, že chystají nějaká překvapení.“

„To okno je od Wekti dost daleko, Smaragd.“

„Je dost daleko i od Deiky, miláčku, a přesto jsem neměla žádné potíže vidět jím, co se děje, když tě tehdy v noci honili Kwesovi psi. To okno je tam, kde chci, aby bylo Althale. Pojd' se přesvědčit.“ Vstala a dovedla ho k oknu.

Místo obvyklého výhledu na Kagwherské hory se Althalovi naskytl pohled na zvlněnou travnatou zemi. „To je Wekti?“ zeptal se.

„Ano, severní Wekti - poblíž hranice s Ansu. Někde tady se nejspíš odehraje bitva. Našemu vojsku bude během bitvy velet seržant Khalor a já myslím, že bude lepší, aby bitvu řídil odsud a ne přímo z bojiště. Za prvé je odsud lépe vidět, za druhé mám ještě jeden závažný důvod.“

„Jaký?“

„Ghendův služebník Koman sdílí Leithin dar a pokud bude Khalor někde na bojišti, Koman dokáže zjistit, jaké se chystá vydat rozkazy ještě dřív, než je vysloví. Koman však nemůže slyšet nic, co se odehraje tady.“

„Nebude tedy pro Khalora trochu obtížné vydávat odsud rozkazy? Umí řvát pěkně nahlas, o to nic, ale do Wekti je odsud pěkně daleko.“

„To je důvod, proč budeme potřebovat další dveře.“ Natáhla ruku a poklepala na kamennou zeď vedle okna. „Nejspíš přímo tady. Tyhle dveře nebudou jako ostatní v Domě, takže zařídím, aby vypadaly nějak odlišně. Tak Eliar pozná, že jsou zvláštní.“

„A kam budou ústít, Smaragd?“

„Tam, kam budeme zrovna chtít - nejspíš vždycky na místo, na které Khalor z okna uvidí. Eliar pak bude procházet dveřmi a předávat seržantovy rozkazy naší armádě. Nevidím v tom žádný zvláštní přínos, Smaragd. Koman dokáže odposlouchávat Eliara stejně dobře jako seržanta Khalora.“

„To by byla pravda v případě, že by věděl, kde přesně se Eliar nachází. Ale pokud bude Eliar procházet dveřmi, bude přeskakovat tam a zpátky tak rychle, že ho Koman nedokáže zaměřit. Musíme si to

celé odzkoušet, ale dveře můžeme udělat hned. Vytvoř dvevní oblouk, Althale, a ať má mosazný rám a zdobenou kliku, aby Eliar poznal, že nejde jen o obyčejné dveře. Použij slovo ‚peri‘. O těchto dveřích budeme raději hovořit jako o ‚portálu‘. Je velmi důležité, aby na ně Eliar nahlížel jinak než na ostatní obyčejné dveře. Pusť se do práce, Althale.“

„Jak si přeješ, Smaragd.“ Probral se vzpomínkami a zaměřil se na obraz vstupní brány, kterou viděl v Dweině chrámu v Maghu. Soustředil se na ten obraz a řekl „Peri“.

„Moc pěkné, Althale,“ pochválila ho, když se dveře objevily. „Přesně takhle jsem si to představovala.“ Pak se obrátila a pohlédla na Eliara, který naslouchal Gherovi. Gher vzrušeně hovořil a Eliar vypadal trochu zmateně.

„Eliare,“ řekla mu Dweia, „pojď sem k oknu. Chci ti něco ukázat.“

„Hned jsem tam, Smaragd.“ Eliar vyskočil a vydal se k ní.

„I vy ostatní byste měli dávat pozor,“ řekla zbytku společnosti.

Všichni se shromáždili u okna.

„Nové dveře,“ poznamenala Andine. „Kampak vedou?“

„Tam dolů,“ odvětila Leitha a ukázala směrem ven z okna.

„To přece není Kaghwer,“ poznamenal Bheid, který vyhlédl ven.

„Ne,“ řekl mu Dweia. „To je severní Wekti, kde se nejspíš odehraje bitva s Ansuy. Náš nový portál není jako ostatní dveře v Domě. Ty vedou vždy do jednoho určitého místa, ale tenhle portál může ústít, kamkoli budeme chtít. Až začne bitva, bude seržant Khalor stát tady u okna a Eliar bude předávat jeho rozkazy na bojiště.“ Pohlédla na Leithu. „Jak dlouho ti obvykle zabere, než zaměříš myšlenky nějaké konkrétní osoby, drahá?“

„To záleží na tom, kde ten dotyčný je a kolik dalších lidí kolem něj je, Dweio - a také kolik je kolem něj hluku,“ odvětila Leitha. „Myslím, že uprostřed bitvy by to bylo velmi obtížné.“

„To jsem si také myslela. Pokud Eliar použije dveře, aby předal rozkazy seržanta Khalora bojujícím, dostane se tam a zpátky dřív, než si ho vůbec Koman stihne všimnout.“

„Promiňte,“ řekl Gher. „Pochopil jsem správně, co jsi říkala, Smaragd? Tyhle dveře opravdu vedou kamkoliv?“

„Přesně tak.“

„A vedou také do času? Mohl by se jimi také Eliar dostat do toho velikého kostela v Keiwonu před třiceti lety?“

„Ano, proč se ptáš?“

„Jaké krásné dveře!“ liboval si Gher. „Co kdyby ses s těmi dveřmi pokusil o to, o čem jsme před chvílí mluvili, Eliare?“

„Myslím, že bych to mohl zkusit,“ řekl Eliar pochybovačně. Zamračil se. „Ale nejsem si jistý, jak by to místo mělo vypadat.“

„Nemyslím, že to bude nějak vypadat, Eliare. Vždyť právě o tom to je. Zkus to a uvidíme, co se stane.“

„Dobře, Ghere.“ Eliarovy oči získaly nepřítomný výraz a mladík sáhl po zdobené mosazné klice.

Dveře se náhle změnily. Mosazné závěsy a pevná prkna zmizela a místo dveřního rámu se objevila beztvará díra naplněná naprostou temnotou.

„NE!“ vykřikla Dweia.

„Jen jsem zkoušel -“ začal vysvětlovat Eliar.

„Nech toho. Okamžitě na ten nápad zapomeň! A už to nikdy nezkoušej!“ Samotné zdi Domu se otřásaly pod intenzitou jejího hlasu.

Eliar ustoupil a portál se vrátil do svého původního stavu.

„O co ses to snažil, Eliare?“ dožadovala se Andine.

„Nebyl to můj nápad,“ bránil se Eliar. „Gher chtěl vědět, jak vypadají dveře do Nikde a Nikam.“

„Tak na to laskavě okamžitě zapomeň, Eliare!“ přikázala mu Dweia. „Už na to nikdy ani *nemysli*.“

„Nemůže to být přece tak nebezpečné, nebo ano?“ Gherův hlas zněl trochu vyděšeně.

„Přemýšlej, Ghere. Přemýšlej nad tím, o co jsi právě Eliara požádal. Co by leželo před těmi dveřmi, které právě otevřel?“

„Nemělo by za nimi být nic nebezpečného. Jen prázdnota. Chtěl jsem vidět, jak takové Nic vypadá. Pořád jsem přemýšlel o Všude a Vždycky, a tak mě napadlo, že by bylo zajímavé podívat se také na druhou stranu. Tak jsem přišel na ten nápad s Nikdy a Nikde. Nevedly by ty dveře jen do prázdna?“

„Přesně. A prázdnota je hladová, Ghere, takže polyká, cokoli jí přijde do cesty - lidi, domy, měsíce, slunce a hvězdy. Přestaň experimentovat, Ghere. Odteď už se o svých divokých nápadech před Eliarem ani nezmiňuj, dokud si o nich nejdřív nepohovoříš se mnou. Dvěře, o kterých jsi mi před chvílí řekl, *nikdy* neotvíráme.“

„Chtěl bych mít osla,“ řekl Eliar sténající pod váhou bečky, kterou nesl ulicemi města Kherdon v severozápadním Plakandu.

„Jednoho máme,“ sdělil mu Khalor s úšklebkem. „Jmenuje se Eliar.“

„Jak jsi se seznámil s tím člověkem, za kterým jdeme?“ zeptal se seržanta Althalus.

„Před pár lety jsme bojovali v jedné válce na stejné straně,“ odvětil Khalor. „Vypracovali jsme taktiku součinnosti jízdy a pěchoty a s úspěchem jsme ji použili proti nepříteli. Má pěchota nepřátelskou armádu zadržela na jednom místě a Kreuterova kavalerie na ni udeřila zezadu.“

„To je jeho jméno?“

„Ano, Kreuter. Je kmenovým náčelníkem ve východním Plakandu. Hlavně se živí jako chovatel dobytka, ale vydělává si bokem tak, že pronajímá své jezdce do válek v civilizovaných zemích. Poté, co se Plakandané dozvěděli, jak arumské klany bohatnou, protože se nechávají najímat jako žoldnéři, usoudili, že to sami také zkusí. Kreuter a já jsme spolu dobře vycházeli. Víím, že mu mohu věřit a jeho jméno bylo první, co mě napadlo, když jsme vypracovávali taktiku boje s Ansuy. Když Kreuter řekne, že někde bude v určitý čas, víím, že slovo dodrží.“

„Za ty roky, co jsi ve službě, sis jistě udělal hodně kontaktů, seržante.“

„Zažil jsem spoustu válek na spoustě míst, Althale, a tak jsem získal přátele ve většině nížiňanských zemí.“

„Jsi si jistý, že tu ten Kreuter bude?“

„Každé léto sem přichází prodávat krávy nákupcům z civilizovaných zemí. Pokud tu ještě není, určitě bude na cestě - nebo odsud právě odjel. Porozhlédnu se po městě a zjistím to. Pokud ještě nedorazil - nebo už je na cestě domů - snad ho někde chytíme. Na

takové věci přece máme dveře.“ Khalor se zastavil před budovou z hrubě opracovaných klád, na jejímž vývěsním štítě byla neumělá kresba trsu vinných hroznů. „Tohle je Kreuterova oblíbená hospoda,“ řekl. „Zkusíme to nejdřív tady.“

Uvnitř taverny se válel dým. Přestože bylo časně ráno, bylo zde již značné množství hostů.

„Máme štěstí,“ řekl Khalor. „Podívejte, tamhle v rohu, to je Kreuter.“ Ukázal na mohutného muže, usazeného na hrubé lavici. „A kupodivu to vypadá, že je docela střízlivý. Pojdme si s ním promluvit.“

Protlačili se davem k místu, kde seděl hřmotný náčelník. Kreuter měl špinavě blondaté vlasy a plnovous, který vypadal, že si ho na konci odřízl ostrým nožem. Měl býčí ramena a mohutné ruce.

„Ať oslepnu, jestli to není můj starý přítel Khalor!“ řekl hromotluk. „Co děláš tady v Plakandu, Khalore?“

„Abych řekl pravdu, hledám tě. Jak se ti daří?“

„Nemůžu si stěžovat. O co jde?“

„Už jsi prodal své krávy?“

„Zrovna včera. Myslel jsem, že se tu ještě pár dní zdržím a oslavím dobrý obchod.“

„Takže jsem tě chytil včas. Máš něco závažného v plánu na příští měsíc?“

„Ani ne. Chystá se něco?“

„Mám v pácu takovou malou válčičku. Napadlo mě, že by se mi hodila kavalérie, a hned jsem si na tebe vzpomněl. Máš zájem?“

„Můžeme si o tom promluvit. Kde se ta tvoje válka odehrává, Khalore? Moji muži mají za sebou dlouhou cestu s dobyt看, takže jestli je ta tvoje válka třeba někde v Perquainu, odměna musí být zatraceně vysoká, abych se do ní pustil.“

„Odměna je výborná, Kreutere, a ta válka se chystá téměř u tvého prahu.“

„Vážně? O něčem takovém jsem neslyšel. Kde přesně to je?“

„V severním Wekti.“

„V severním Wekti není nic, zač by stálo bojovat.“

„Až na jeho polohu. Jižní Ansuové jsou zřejmě znudění životem, a tak se rozhodli, že obsadí Wekti a zaútočí na Medyo a Equero pro

zábavu a pro zisk. Lidé, pro které pracuji by ovšem byli raději, kdyby se to Ansuům nepodařilo a rozhodně nechtějí, aby kolem jejich měst zuřila válka. Připravil jsem v severním Wekti obrannou linii, abych invazi zadržel. Ovšem jen s pěchotou by mě čekalo dlouhé, únavné léto.“

„Takže ty chceš, abych je napadl zezadu, chápu to správně?“ domyslel si Kreuter.

„Když jsme spolu válčili naposled, fungovalo to,“ odvětil Khalor. „Ansuové se nakupí kolem mých opevnění, a když je napadneš zezadu, nedokážou se odtamtud dostat. Jsem placen od vykonané práce, ne od hodiny, takže není důvod boje nijak natahovat.“

Kreuter zamyšleně zamžoural na strop. „Ansuové ve skutečnosti nejsou tak dobří, jak si o sobě myslí a mají mizerné koně,“ přemýšlel nahlas. „Jaké z toho koukají peníze?“

„Nemám důvod si stěžovat.“

„Krátká válka za dobrou odměnu a na podzim domů, Khalore?“

„Jestli to zvládneme, tak ano.“

„Myslím, že se mnou můžeš počítat, příteli.“

„Potřebuji, aby ses dostal do pozice pro útok do pěti dnů,“ řekl mu Khalor. „A je nutné, aby ses tam dostal velikým obloukem na východ, protože Ansuové nesmějí vědět, že přicházíš.“

„Mluvíš o samozřejmostech, Khalore. Znáám svou práci. Pojďme si promluvit o odměně. Jak dlouho bude trvat, než uvidím nějaké peníze?“

„Asi tak dlouho, dokud tady ten mladík neotevře svůj dřevěný měšec,“ odvětil Khalor s širokým úsměvem.

„Nemyslím, že bych někdy slyšel o dřevěném měšci,“ poznamenal Kreuter.

„Doba se mění, náčelníku Kreutere,“ sdělil mu Althalus. „Otevři měšec, Eliare, ať můžeme uzavřít obchod.“

„Tak nějak se to očekává, Exarcho Yeudone,“ řekl náčelník Albron omluvně, když se všichni shromáždili v prostorných komnatách, které Kherdhosovi kněží připravili pro arumského válečného náčelníka. „Arumské klany začaly bojovat ve válkách v civilizovaných zemích, kde byly kontaminovány nížiňanským

způsobem myšlení. Mám-li být docela upřímný, raději bych své služebníky nechal doma. Když bojuji ve válce, *nepotřebuji* pázata ani věštce, ale zdání je z nějakého důvodu důležitější než skutečnost.“

„To je kletba civilizace, náčelníku Albrone,“ souhlasil Yeudon. Mírně se usmál. „Jestli si myslíš, že arumský válečný náčelník je obtížen sluhy, zkus si život vysoce postaveného kněze.“ Pak zvědavě pohlédl na Leithu, zachumlanou v plášti s kápí. „Opravdu vy Arumové tolik dáte na věštce?“ zeptal se.

„Obvykle ano. Někteří nejvíc zpátečníctví náčelníci si dokonce ani nepřevléknou kilt, aniž by se předtím poradili se svým věstcem. Já jsem z toho víceméně vyrostl. Jestli to nebude vadit, nechám svá pázata, věštce i ostatní tady a vyrazím k zákopům. Když už o tom mluvíme, měl bych si obléci pracovní šaty. Exarcha Černých Rób mě jistě nenajal kvůli mému osobnímu kouzlu.“

„Prosím, věnujte se tedy svým přípravám, náčelníku Albrone,“ řekl Yeudon. Lehce se uklonil a odešel.

„Jsi velmi uhlazený, náčelníku Albrone,“ řekla Andine užasle a rozhlížela se přitom po přepychovém vybavení komnaty. Arya Osthosu na sobě měla šarlatovou livrej stejně jako Gher a dlouhé vlasy měla zakryté pytlovitou kapuci.

„Čas od času navštěvuji civilizované kraje, princezno,“ řekl Albron a pokrčil rameny. „Proto vím, jak se má tahle hra hrát.“

„Nějaké známky přítomnosti Ghendových špehů, Leitho?“ zeptal se Bheid světlavé dívky.

„Tu a tam,“ odvětila a stáhla si kápí. „Ghend má pár lidí v Natově paláci, ale většina špehů je tady v chrámu. Ghend zřejmě ví, že Natus Dhakrel tady nemá velkou moc.“

„Chystá se tady něco významného?“ zeptal se jí Althalus.

„Ani ne. Lidi, které si tu Ghend najal, fungují jako špehové, ne intrikáni. Ale doporučovala bych moc se nedělit o informace s Yeudonem. Pár Ghendových lidí k němu má docela blízko a jemu by mohlo něco uklouznout.“

„Stejně jsme víceméně plánovali do ničeho ho nezatahovat,“ řekl Albron. „Měla by sis znovu natáhnout kápí, Leitho,“ doporučil jí.

„Je mi v ní vedro,“ postěžovala si.

„To mě mrzí, ale arumští věštcí mají neustále zakryté tváře. Zřejmě jim to má dodávat tajemný vzhled.“ Zasmál se. „Právě to mě přivedlo na nápad zamaskovat tě jako věstce. Otec náčelníka Twengora měl věstce, který ho provázal po třicet let, a až po jeho smrti jsme zjistili, že to není on, ale ona.“

„Je to lepší než mít falešné vousy, Leitho,“ konejšila ji Andine.

„Já jsem se náhodou těšila, jak si svůj falešný knír budu leštit a voskovat a vůbec,“ řekla Leitha a její hlas zněl trochu zklamaně.

„Jsem si jistá, že s knírem bys působila velmi přesvědčivě,“ řekla jí Andine, „tedy až do okamžiku, než by tě někdo spatřil při chůzi.“

„Vůbec nechápu, co tím myslíš.“

„Ty se natřásáš, drahá.“

„Já se co?“

„Natřásáš. Navíc se na tobě při chůzi všechno vlní. Všiml sis toho, bratře Bheide?“ zeptala se.

Bheidův obličej mírně zrudl.

„Já jsem si všimla, že sis všiml,“ řekla Andine škodolibě. „Vždycky, když kolem něj projdeš, Leitho, nemá oči pro nic jiného než pro tebe.“

„Vážně?“ řekla Leitha s předstíraným úžasem. „Měl ses mi o tom zmínit, Bheide. Jestli se ti mé natřásání tak líbí, byla bych více než šťastná, kdybych ti -“

„Myslíte, že bychom mohli mluvit o něčem jiném?“ přerušil ji Bheid.

„Ponechme děti jejich zábavě, Althale,“ navrhl náčelník Albron. „Khalor na nás čeká u zákopů.“

„Dobrá,“ souhlasil Althalus.

Eliar položil ruku na závoru dveří a na chvíli se soustředil. Pak dveře otevřel a dovedl je přímo k příkopu vonícímu čerstvou zeminou, který muži náčelníka Gwetiho kopali přes otevřené pastviny severního Wekti.

„Vida,“ řekl seržant Khalor, když je spatřil. „Měli jste v Keiwonu nějaké problémy, náčelníku?“

„Všechno šlo hladce, seržante,“ odpověděl Albron. Rozhlédl se. „Postupují rychleji, než jsem si myslel,“ poznamenal.

„Gebhel zná svou práci, náčelníku,“ odvětil Khalor.

„Gebhel?“

„Seržant Gwetiho lidí. Když nemá Gwetiho přímo za zadkem, pracuje výborně. Gweti pořád svým mužům říká, aby všechno natahovali, jak to jen půjde. Oni se usmívají a přikyvují, aby mu udělali radost, a pak ho ignorují. Mluvil jsem s Gebhelem hned, jak sem se svými muži dorazil, a jeho zeměměřiči začali pracovat ještě dřív, než jsem domluvil. Je to velice metodický chlapík a tohle dělal už předtím.“ Khalor se otočil a ukázal k východu. „Tahle linie hřebenu vede podél vyschlého koryta řeky a dokonale vyhovuje našim účelům. K našim opevněním vede příkrý sráz a to je vždycky výhoda. Všechno totiž padá většinou dolů z kopce a Gebhel má pár zajímavých nápadů, co všechno se dá shazovat dolů přímo na Ansuy, kteří se budou pokoušet na nás zaútočit. Představím ti ho a on ti všechno vysvětlí. Být tebou, náčelníku, velmi pozorně bych ho poslouchal. Když přijde na zákopovou válku, je Gebhel naprostý génius.“

„Určitě ne tak dobrý jako ty.“

„Lepší, náčelníku. Není tak dobrý, když jde o útočení, ale je mistrem obrany. Dokáže nepřítele přinutit, aby přišel k němu. Není to sice nejlepší způsob, jak vyhrát válku, ale je to dobrý způsob, jak ji neprohrát. Obranná válka je většinou dlouhodobá záležitost, a z toho má náčelník Gweti vždycky radost. Většinou to dopadá tak, že to Gebhelovi nepřátelé po pár měsících marných útoků na jeho opevnění vzdají a odtáhnou pryč.“

„To je stejně dobré jako vítězství, seržante.“

„Občas možná ano, ale myslím, že tentokrát tomu tak nebude. Ale už jsem to vyřešil. Chci, aby Gebhel držel svá postavení a nic jiného. O útok a zničení Ansuů se postarají jiné jednotky. Pojď se mnou, náčelníku Albrone. Představím tě Gebhelovi, a pak se s Eliarem a Althalem budu muset vrátit do Domu. Potřebuji přimět starého náčelníka Delura, aby svým mužům vydal rozkaz k pochodu do Elkanu v severním Equeru. Tak se dostanou do postavení na našem západním křídle, kde je bude zapotřebí.“

Seržant Gebhel byl mohutný muž s hustým plnovousem a holou hlavou. Jeho kilt odhaloval nohy, mohutné jako kmeny stromu. Mluvil suchým, hlubokým hlasem, téměř prostým všech emocí. „Je mi ctí se

s tebou setkat, náčelníku Albrone,“ řekl spíš nepřesvědčivě. „Vysvětlil ti Khalor situaci?“

„Jak jsem pochopil, jde o kopání zákopů,“ řekl Albron.

„O tom jsem nemluvil. Víš, doufám, že já jsem ten, kdo dává rozkazy.“

„Samozřejmě, seržante. Jsem tu, abych se učil, ne abych vedl, jsem tu, abych studoval válku, seržante Gebhele. Khalor mi řekl, že když dojde na obranu, jste ten nejlepší, a proto se těším, jak se od vás něčemu přiučím.“

„Tohle není škola, náčelníku Albrone,“ zavrčel Gebhel. „Nebudu mít čas dávat ti lekce.“

„Nebudu se ti plést pod nohama,“ slíbil Albron. „Dokážu se učit pouhým sledováním.“

„Čeká mě práce,“ sdělil jim Khalor, „takže vás tu nechám i s vaším příkopem. Budu zpátky za malou chvíli.“

Althalus, Eliar a Khalor stáli ve dveřích v jedné z chodeb v severním křídle Domu. „Jsi si jistý, že jsme prošli správnými dveřmi, Eliare?“ zeptal se Khalor. „Zatím tu nikoho nevidím.“

„Tohle jsou dveře, které chceme, seržante,“ ujistil ho Eliar. „Muži náčelníka Delura se tu brzy objeví.“

Khalor něco zavrčel. Pak zvědavě pohlédl na Althala. „Co přesně vidí Delurovi muži, když procházejí těmito chodbami?“ zeptal se ho.

„Hory Kagwheru,“ odpověděl Althalus.

„Nevidí zdi nebo strop?“ tlačil na něj Khalor.

„Ne. Vidí stromy, hory a nebe. Jde o určitou formu sugesce, seržante. Kdybych začal mluvit o tom, jak je vedro, za chvíli by ses začal potit.“

„A to jim děláš ty?“

Althalus se rozesmál. „Jsem dobrý, Khalore, ale *takhle* dobrý nejsem. Má to na starosti Dweia. Koneckonců tohle je její Dům a víceméně plní její přání. Na koho přesně tu čekáme?“

„Na jistého kapitána Dreigona. On vede Delurovy muže. Už jsem s ním několikrát ve válce byl. Není tak dobrý v obraně jako Gebhel, ale je mistrem překvapivých útoků.“

„Tamhle přicházejí,“ řekl Eliar tiše a ukázal dolů chodbou.

Blížila se k nim veliká skupina mužů v kiltech, kterou vedl muž se stříbrošedými vlasy a pochmurnou tváří.

„Co tě zdrželo, Dreigone?“ zavolal na něj Khalor.

„Sbíral jsem borůvky, Khalore,“ odpověděl muž s pochmurným výrazem sardonicky. „Co tu děláš?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že nepřijdete pozdě na večírek. Jestli na mě máš pár minut, mohli bychom si promluvit.“

„Dobrá,“ souhlasil Dreigon. Otočil se. „Pokračujte v pochodu. Dohoním vás později.“ Pak si sundal přilbu a rozhlédl se. „Nenávidím hory,“ prohlásil. „Jsou moc hezké na pohled, ale špatně se mezi nimi chodí.“

„Pravda,“ souhlasil Khalor.

„Jak je na tom Gebhel se zákopy?“

„Je trochu napřed před plánem. Víš přece, jaký je.“ Khalor se zašklebil.

„Ach ano,“ souhlasil Dreigon. „Myslím, že v sobě má něco z krtka. Před pár lety v Perquainu jsme stáli v jedné válce na opačných stranách a já jsem musel útočit na jeho opevnění. Vzpomínám si, že to bylo docela nepříjemné. Proti čemu budeme stát tentokrát, Khalore?“

„Proti jízdě - alespoň pro začátek. Mám informace, že po nás půjde i pěchota, ale pěší oddíly zatím moji zvědové nezjistili.“

„Máš alespoň hrubou představu, kdy to začne?“

Khalor přikývl. „Měli jsme štěstí. Jeden z mých zvědů náhodou vyslechl jejich plány. Máme čtyři dny, než ta zábava začne.“

„A víš, kde to bude? Čas a místo jsou dvě neoddělitelné věci.“

„To musím teprve zjistit.“

„Tak zjišťuj rychle. Gebhel se v zákopech nejspíš pár týdnů udrží bez ohledu na to, kolik bude útočníků, ale já potřebuji vědět, kam mám dorazit - brzy. Pokud budu muset své muže hnát padesát mil na bojiště, až tam dorazí, budou poněkud unavení.“

„Jste docela blízko města Elkan v severním Equeru, Dreigone,“ řekl Khalor. „Možná bys mohl dát svým mužům celodenní odpočinek. Hned, jakmile zjistím, kde se uskuteční hlavní útok na Gebhelova opevnění, dám ti vědět.“

„To udělej, Khalore. Opravdu *nesnáším*, když se na bitvu opozdím.“

„Bez tebe by to nebylo ono, příteli.“

* * *

Když Eliar, Khalor a Althalus vystoupili ze dveří u Gebhelových, částečně dokončených zákopů, viděli, že kopce se hemží horečnatou činností. Náčelník Albron měl na tváři výraz plný sebeuspokojení. „Aha, tady jste,“ přivítal je. „Dostali jste kapitána Dreigona a jeho muže do Elkanu?“

„Budou tam dnes v noci, náčelníku,“ odpověděl Khalor. „Dorazili už wekt'anští ovčáci?“

„Gebhelovi zvědové viděli jejich předvoj. Podívej se dolů z kopce, seržante. Přemluvil jsem Gebhela, aby mezi ten les naostřených kůlů, který přichystal, něco přidal.“

Khalor vylezl ze zákopu a pohlédl dolů z kopce. „Křoví?“ zeptal se. „K čemu je to dobré?“

„To není obyčejné křoví, seržante,“ sdělil mu Khalor. „Místní tomu říkají ‚pekelný keř‘. Na větvích má tři palce dlouhé, ostré trny, pevné jako ocelové jehly. Tyhle keře rostou divoce podél řeky. Náhodou jsem se do jednoho z těch zatracených keřů zapletl asi před třemi hodinami a hned, jakmile se mi podařilo zastavit krvácení, napadlo mě, že by to byl zajímavý doplněk k naší barikádě.“

„Nepokoušel ses, doufám, Gebhelovi *přikázat*, aby ty keře použil, že ne?“

„Nejsem tak hloupý, seržante,“ řekl Albron. „Jen jsem mu přinesl jednu větev a řekl ‚Není to zajímavé?‘ Okamžitě mu došlo, kam mířím - tedy hned, jakmile si vytáhl zabodnuté trny z ruky.“

„Takže tys mu to jen navrhl?“

„Přesně tak. O politice toho vím mnohem víc než o válčení, seržante. Nevystřídal jsem Gebhela ve velení, jestli se bojíš o tohle. Pořád je to on, kdo vydává rozkazy, ale teď se naučil naslouchat mým návrhům.“

„Jsi lepší, než jsem si myslel, náčelníku,“ pochválil ho Khalor, a pak znovu pohlédl dolů z kopce. „Ale vysvětli mi, proč na místech, kam jste zasadili ty keře, je tak málo naostřených kůlů? Vždyť jste Ansuům nechali volnou cestu až sem nahoru.“

„Tak to bude připadat i Ansuům, ale ve skutečnosti je to právě naopak. Jakmile nepřátelská kavalerie vjede do toho křoví, jezdci zjistí, že jejich koně jsou *velmi* nešťastní. Navíc se v těch zdánlivých průchodech nakupí všichni najednou, takže ti, co jsou vpředu, se nebudou moci otočit. Dojde k tlačenci a to je chvíle pro naše slavné ovčáky. Začnou ostřelovat přední řady Ansuů. Očekáváme, že jezdci, kteří budou dole, budou zavaleni padajícími koňmi i lidmi seshora. Gebhel si je téměř jistý, že tahle kombinace Ansuy totálně demoralizuje a zabrání jim vůbec se k nám dostat. Napadá tě něco, na co jsme zapomněli?“

Khalor se zamračil. „Jen počkej,“ zavrčel. „Já něco vymyslím.“

„Vymýšlej, jak chceš, seržante,“ řekl Albion jako když másla ukrájuje. „Myslím, že jsme na nic nezapomněli. Než dorazí tví přátelé, pohodlně se tu udržím.“

„Právě o to jde, náčelníku. Pokud se tu s Gebhelem dokážete udržet, dostanu Kreutera a Dreigora do pozic. Počkáme, až se na vás Ansuové budou plně soustředit a pak Kreuterova pěchota a Dreigonova kavalerie zaútočí zezadu. Jestli to vyjde, rozsekáme je na kusy.“

„Náš náčelník je opravdu skvělý, nemyslíš, seržante?“ řekl Eliar nadšeně.

„Buď zticha, Eliare!“ utál ho Khalor. „Rozkaz, seržante,“ řekl Eliar poslušně a dlaní si zakryl škodolibý úsměv.

S přibývajícím časem byl Althalus čím dál víc netrpělivý. Gebhelovy zákopy byly stále ještě příliš mělké a Althalus měl pocit, že opevnění nebude hotové včas. „Máme už jen tři dny, Eliare,“ řekl svému mladému příteli po večeři v keiwonském chrámu. „Jestli nebudou zákopy hotové, Gelta se přes ně přežene jako bouře.“

„Seržant Khalor říká, že Gebhel pokročil mnohem víc, než se zdá napohled, Althale,“ odvětil Eliar. „Myslím, že když kopeš zákop, je nejtěžší vyčistit zemi od drnů. Jakmile jsou drny pryč, zbytek je jednoduchý a všechno jde rychleji. Teď, když Gebhelovi muži vykopali všechny drny, polovina z nich bude pokračovat vkopání a druhá polovina bude zarážet do země naostřené kůly a vyrábět další překážky. Seržant Khalor si je jistý, že opevnění bude hotové včas.“

V tu chvíli se do dveří vřítla Andine. „Eliare!“ vykřikla. „Musím se okamžitě vrátit do Osthosu.“

„Uklidni se, Andine,“ řekl jí Althalus. „O co jde?“

„Leitha tu shromažďuje informace a podařilo se jí odkrýt Ghendovy plány. Chystá se obnovit válku v Treborey. Kantonský pitomec už shromažďuje své síly. Musím se vrátit do Osthosu a varovat svého komořího. Tohle skákání sem a tam v čase i prostoru je hrozně zábavné, ale já mám za Osthos odpovědnost. Prosím, Althale, vezmi mě domů!“

„Měl bys udělat, oč tě žádá, Althale,“ zamumlal mu Dwein hlas. „Věci nejspíš nejsou tak špatné, jak ona věří, ale bude lepší, když ji uklidníš.“

„O co Ghendovi doopravdy jde?“

„Myslím, že chce, abychom roztáhli naše síly. Pořád má náskok, ale už ne tak velký jako na začátku. Řekla bych, že se tě snaží zmást. Ten chystaný útok na Osthos může být lest, jak nás vylákat z obranných pozic. Ghend ví o Leithině daru, a proto svým zdejšími špehům možná dává falešné informace.“

„Možná, že ví o Leithe,“ odvětil Althalus, „ale nemyslím, že by věděl o Gherovi. Ten chlapcův nápad poslat všechny klany Arumu do Domu způsobil, že mohu vysadit armádu kdekoli na světě, a to rychleji než stačíš mrknout.“

„Nebud' přehnaně sebevědomý, Althale. Tahle nová válka v Treborey může být léčka, ale nevíme to jistě. Vezmi Andine domů, aby mohla varovat lorda Dhakana, ale pak ji přiveď zpátky do Keiwonu. Nechci, abyste se tam dlouho zdržovali.“

KAPITOLA SEDM

Časně následujícího rána provedl Eliar Althala a Andine dveřmi přímo do studovny lorda Dhakana v paláci v Osthosu.

Stříbrovlasý komoří hněvivě vzhlédl od stolu. „Kdo vám dal povolení ke -“ odmlčel se. „Eliar?“ řekl nevěřící. „Co ty tu pro všechno na světě děláš?“

„Jen poslouchám rozkazy, můj pane,“ odvětil Eliar.

„A Althalus?“ pokračoval Dhakan. „Jsi to opravdu ty?“

„Ve své vlastní osobě, lorde Dhakane. Vypadáš dobře.“

„Pořád ještě dýchám, jestli to myslíš takhle. Myslel jsem, že se chystáš Eliara prodat do solných dolů v Ansu.“

„Rozhodl jsem se, že si ho raději ponechám, můj pane. Je z něj velmi užitečný pomocník.“

„Ty už mě nepoznáváš, Dhakane?“ řekla Andine, pořád ještě převlečená za páže, upjatě.

„Má Aryo?“ vykřikl a vyskočil od stolu. „Kde jste byla? Už celý rok obracím celý svět naruby, abych vás našel!“

Andine se k němu vrhla a impulzivně ho objala. „Drahý, drahý Dhakane!“ prohlásila. „Tak moc jsi mi chyběl!“

„Vůbec ničemu nerozumím, Althale,“ řekl Dhakan. „Co jsi udělal s mou Aryou?“

„Tak nějak jsem si ji vypůjčil, Dhakane.“

„Myslím, že správné slovo je ‚unesl‘, Althale,“ opravil ho Dhakan.

„On za to nemůže, drahý Dhakane,“ řekla mu Andine. „Jednal podle rozkazů té, které teď oba sloužíme.“

„Změnila ses, Aryo Andine.“

„Trochu jsem dospěla,“ řekla a zasmála se. „Jak jsi to předtím se mnou vůbec dokázal vydržet? Byla jsem úplně nemožná.“

„No, možná trochu,“ připustil.

„Trochu? Byla jsem monstrem. Přijmeš teď ode mne omluvu za všechny ty potíže, které jsem způsobila, když jsem nastoupila na trůn? Musel jsi se mnou mít nadlidskou trpělivost. Měl jsi mě dávno ohnout přes koleno a pořádně mi nasekat zadek.“

„Andine!“

„Neměli bychom se trochu pohnout?“ navrhl Eliar. „Musíme toho spoustu stihnout.“

„Má pravdu, Andine,“ řekl Althalus.

„Ano. Je tak rozčilující, když má pravdu.“

„Chápu to správně, že se vaše pocity ohledně toho mladíka změnily, má Aryo?“ zeptal se Dhakan opatrně.

„Ano. Je to tak. Většinu času už ho teď nechci zabít. Místo toho ho krmím. Abys věděl, nebyla to vlastně jeho chyba, že zabil mého otce. Víím, kdo je za to odpovědný a Eliar pro mě toho dotyčného zabije. Není to od něj hezké?“

„Vůbec nic nechápu, Althale,“ přiznal se Dhakan.

„Svět je ve velikém nebezpečí, lorde Dhakane,“ řekl mu Althalus, „ale moji přátelé a já chceme zabránit nejhoršímu. Raději mu řekni, co se děje, Andine. Nemáme moc času.“

„Budu stručná,“ slíbila. „To, o čem Althalus mluvil, není náhoda, Dhakane. V Nekwerosu žije muž, který je za tím vším, a jeho spojenci jsou po celém světě, vyvolávají vzpoury a připravují mu půdu, aby mohl převzít vládu nad světem. Jeho spojencem je i kantonský idiot a nebude dlouho trvat, než Kantoňané znovu zaútočí na Osthos.“

„Najal si snad ten hlupák další arumské žoldnéře?“

„Ne, žádné Arumy si teď najmout nemůže. Já už jsem si totiž najala každého Aruma schopného nosit zbraň.“

Dhakan viditelně zbledl. „Aryo Andine!“ řekl zděšeně. „To nás bude stát všechny peníze, které máme! Kolik jsi těm zuřivým barbarům slíbila?“

„Peníze na vojáky poskytl Althalus, Dhakane. Mě to nestálo ani penny. Měl bys mu říct, co má dělat, Eliare. Seznam ho s tím, co může očekávat.“

„Ano, Andine,“ řekl Eliar. „Vypadá to asi takhle, lorde Dhakane. Nevíme přesně, kdy Kantoňané napadnou vaše území, ale jistě to nebude trvat dlouho. Máme armádu a přijdeme vám na pomoc, ale zrovna teď jsme uprostřed jiné války. Tu musíme dokončit předtím, než se vydáme sem. Víím, jak dobří jsou vaši vojáci, protože už jsem s nimi bojoval.“

„Ano, na to si vzpomínám,“ odvětil Dhakan suše.

„Nevíme jistě, jak velká armáda Kantoňanů se na vás vrhne, můj pane, ale nepřítel nad vámi nejspíš bude mít tak nějak převahu. Asi je nedokážete zadržet v boji na otevřené pláni, takže bych to na vašem místě raději ani nezkoušel. Nejlepší taktikou bude zdržování. Zabijte tolik nepřátel, kolik dokážete, aniž byste přitom ztratil mnoho vlastních vojáků - porádejte nájezdy, přepady a tak podobně. A přitom pomalu ustupujte, přesně tak, jak to dělal Andinin otec během poslední války. Hradby vašeho města vám poskytují velkou výhodu. Stáhněte muže dovnitř a zavřete bránu. Slibuji, že přijdu a rozeženu nepřátelské obležení dřív, než vám dojde jídlo.“

„Nemohu tu zůstat, Dhakane,“ řekla Andine svým znělým hlasem. „Proto bude obrana spočívat na tvých bedrech. Prosím, nedovol nepříteli, aby zničil můj Osthos.“

„Mohu se pokusit, má Aryo,“ řekl Dhakan s pochybami v hlase. „Myslím, že čas je pro nás ještě horším nepřítelem, než jsou sami Kantoňané. Sebevětší snaha sem nedokáže dostat pomocnou armádu přes noc.“

„Eliar tu bude až ho budeš potřebovat, Dhakane,“ ujistila ho Andine. „V tom se můžeš na můj slib spolehnout.“ Pak se starému pánovi impulzivně vrhla kolem krku a políbila ho. „Uvidíme se později, drahý příteli,“ řekla dojatě.

Kolem poledne téhož dne dostihli Eliar a Althalus seržanta Khalora a náčelníka Albrona u zákopů na východním břehu řeky Medyo. „Takhle se to nedělá, náčelníku,“ vysvětloval mu zrovna seržant Khalor. „Jenom idiot by vedl hromadný útok po celé délce fronty. Obvyklou strategií je shromáždit síly v jednom bodě a tam se pokusit prorazit jako hrotem kopí.“

„Ale kde?“

„To je právě ten problém, můj náčelníku. Nevíme, kde se Ansuové pokusí prorazit. Víme, že zaútočí popozítří, ale nejsme si jisti, kde se odehraje jejich hlavní útok.“

„Nemůžeme to nějak odhadnout?“

„Napadá mě asi tucet míst, kde bych zaútočil já, kdybych byl na opačné straně. Chceš-li někde vést hlavní úder, vždycky si vybereš místo s vhodným terénem, který ti pomůže - musí tam být lesy, abys mezi nimi schoval své vojáky, mírnější svahy, do kterých budeš útočit, slabší obrana - zkrátka takové věci. Pak si vybereš několik dalších míst daleko od místa hlavního úderu a pošleš tam pár jednotek, které provedou falešné útoky. Jejich smyslem je odvést pozornost obránců od místa hlavního útoku a přinutit je odeslat své zálohy. Pak, když dojde k hlavnímu útoku, nebudou mít obránci dostatek vojáků, aby tě zadrželi.“

„Chápu,“ řekl náčelník Albron zamyšleně. „Jestli to tedy správně chápu, nejlepší by bylo ignorovat ty první útoky a čekat, až začne ten *pořádný*.“

„Přesně, ale jak chceš poznat, který z nich to je? Před pár lety jsem válčil v Perquainu a můj protivník si, přesně jako teď ty, řekl ‚Počkáme a uvidíme‘. Přechytračil jsem ho tak, že jsem k hlavnímu útoku zavelel hned za úsvitu. Falešné útoky začaly až *po tom*, co došlo k hlavnímu úderu. Nepřítel si byl natolik jistý, že můj první útok je jen lest, že odvelel své muže a poslal je proti mým falešným útokům.“

„Je to skoro jako hra, že ano?“

„Je to ta nejlepší hra, jaká existuje, můj náčelníku,“ řekl Khalor a náhle se široce usmál. „Slovo ‚strategie‘ znamená snahu přechytračit nepřítele a nenechat se ošálit *jeho* triky.“ Khalor si poklepal na čelo. „Války se vyhrávají hlavou, můj náčelníku, ne v zákopech. Zrovna

ted' bych dal měsíční mzdu, abych se dozvěděl, kde Pekhal povede hlavní úder.“

„Vážně?“ řekl Althalus. „Byl bys ochoten dát mi to písemně, seržante?“

„Tobě ani náhodou.“

„Jsi tak nudný patron,“ obvinil ho Althalus.

„Myslím, že začínám chápat, kam míříš, Althale,“ řekl Eliar. „Je to doufám jasné, že Bheid proskočí stropem hned, jakmile to navrheš.“

„Však on nakonec zase spadne na zem. Nevystavím Leithu žádnému opravdovému nebezpečí. Zítra večer ji přivedeme sem a necháme ji trochu se prohrabat v Pekhalově mysli. Zpátky do Keiwonu se vrátí dřív, než začne boj.“

„Neměli bychom ji tedy raději přivést ještě dnes odpoledne?“ zeptal se náčelník Albron. „Alespoň bychom měli víc času se připravit.“

„Čas *nepotřebujeme*, náčelníku,“ připomněl mu Eliar. „Od toho máme dveře.“

„Je nanejvýš pravděpodobné, že i Pekhal má přístup k podobným dveřím,“ dodal Althalus. „Proto tu nechci Leithu dřív než deset nebo dvanáct hodin před začátkem bitvy. Ghend o jejích schopnostech ví, a proto se jí může pokusit podstrčit falešné informace. Pokud nařídí Pekhalovi a Geltě, aby na naše linie zaútočili *tady*, a Leitha získá tuhle informaci, nakupíme naše síly *tady*. Ghend pak po půlnoci může vydat nové rozkazy, útok přijde *tamhle* a my budeme nahanáni. Pak nám nepomohou ani dveře.“

„Neznamená to však, že Leitha musí nejprve Pekhala najít?“ otázal se Khalar. „Obvykle vojáci obvykle nevědí přesně, kde vlastně jsou. Nemůže ji Pekhal nějak ošálit? Co když bude myslet na to, že zaútočí *tady*, ale ve skutečnosti se na nás vrhne někde jinde?“

„Na to Pekhal není dostatečně chytrý,“ uklidnil ho Althalus. „Vyslovit lež je jedna věc, ale myslet si lež, přesahuje jeho schopnosti. Gelta by v tomhle mohla být přesvědčivější, ale ne o mnoho. Jsou to primitivové, seržante, a já od nich neočekávám žádné prohnání. Když dojde na strategii, oba se pohybují na úrovni ‚pálit, ničit, zabíjet‘,

a ničeho složitějšího nejsou schopni. Zítř v noci, až sem Leitha dorazí, je najdeme a zjistíme, co potřebujeme.“

„Z jihu sem přicházejí nějakí lidé,“ řekl Eliar. „Myslím, že je to Salkan a jeho ovčáci.“

„Mají dobrý čas,“ řekl náčelník Albron.

„Jdou dost na lehkou, náčelníku,“ poukázal Khalor. Pak si jednou rukou zastínil oči a pohlédl na jih. „Hrozné,“ odfrkl si.

„Co?“ zeptal se náčelník Albron udiveně.

„Neumějí ani pořádně pochodovat. Vypadají jako banda školáků na výletě. Bloumají sem a tam.“

„Sbírají kameny, seržante,“ vysvětlil mu Althalus. „Když používáš prak, je výběr dobrých kamenů docela důležitý.“

„Kámen je kámen, Althale.“

„To není tak docela pravda. Kdysi jsem našel dokonalý kámen a nosil jsem ho u sebe pět let, než jsem narazil na cíl, který ho byl hoden. Ten kámen byl dokonale kulatý, velký asi jako kachní vejce a měl správnou váhu.“

„Co jsi s ním zabil?“ zeptal se Eliar. „Jelena?“

„Ne, Eliare. Tak krásným kamenem bych neplýtl na jelenu.“ Althalus se pochmurně usmál. „Nakonec jsem ho použil v Kagwheru. Byl tam chlapík, který mě honil kvůli hlouposti, která za to ani nestála. Po týdně už mě začalo unavovat se před ním neustále skrývat, a tak jsem mu věnoval svůj krásný kámen - přímo mezi oči - a on mě přestal pronásledovat.“ Althalus si povzdechl. „Ten kámen mi pořád chybí,“ posteskl si.

„To nedovolím!“ vybuchl Bheid následujícího dne v chrámu v Keiwonu, když mu Althalus vysvětlil svůj plán. „Ani mě *nenapadne*, abych ti dovolil vystavit moji Leithu takovému nebezpečí!“

„*Moji* Leithu?“ zamumlala blondá dívka.

„Víš jak to myslím.“

„Ano, myslím, že ano. Nastal čas s tím něco udělat, nemyslíš? Myslím, že bychom si o tom měli promluvit - *poté*, co se vrátím.“

„Nikam nepůjdeš! Zakazuji ti to!“

„Zakazuješ?“ Leithin obvykle jemný hlas získal ocelový podtón. „Nevlastníš mě, Bheide. ‚Moje Leitha‘ je jedna věc. ‚Zakazuji‘ je něco úplně jiného.“

„Neřekl jsem -“ Bheid se odmlčel. Pak zkusil jiný přístup. „Byl bych raději, kdybys to nedělala, Leitho,“ řekl prosebným tónem. „Zešlel bych, kdyby se ti tam něco mělo stát.“

„Už teď jsi zešlel, jestli si myslíš, že mi můžeš něco přikazovat.“

„Měl by sis dávat pozor na pus, bratře Bheide,“ poznamenala Andine mírně. „Měl bys víc přemýšlet a nevychrlit hned to první, co tě napadne.“

„Nehodlám ji vystavovat žádnému nebezpečí, Bheide,“ uklidňoval mladého kněze Althalus. „V těch zákopech je celá armáda, která ji bude chránit. Navíc se tam dlouho nezdrží. Jediné, o co jde, je vystrčit hlavu ze dveří, aby Leitha mohla najít myšlenky Pekhala a Gelty. Seržant Khalar *musí* vědět, kde plánují hlavní útok, aby se mohl patřičně připravit, a Leitha je ta, která má naslouchat. Jakmile zjistí, co potřebujeme vědět, Eliar ji přivede zpátky a ty můžeš dalších pár týdnů strávit tím, že se jí budeš omlouvat za to, co jsi právě řekl. Vzájemné udobřování je nedílnou součástí každého vztahu.“ Pohlédl ven západním oknem. „Slunce už zapadá,“ poznamenal. „Odvedeme Leithu k zákopům, Eliare.“

„Je to tedy dokonale bezpečné?“ zeptala se Andine.

„Naprosto,“ odvětil Althalus.

„Jestli je to opravdu bezpečné, proč nemůžeme jít všichni? Bratr Bheid může chránit Leithu a Gher a já se můžeme podívat na vaše přípravy. Třeba nás napadne něco, co jste přehlédli. Já jsem jen hloupá dívka, ale Gherovy připomínky by mohly být velice cenné.“

„Docela dobrý nápad, Althale,“ přisvědčil Eliar. „Gher se na svět dívá trochu jinak než my ostatní, a proto ho možná napadne něco, na co bychom my ostatní nepřišli.“

„Má pravdu, miláčku,“ zamumlal Dwein hlas Althalovi v hlavě.

„Jak chcete,“ prohlásil Althalus a rozhodil ruce. „Vezmi nás tedy k zákopům všechny, Eliare.“

„Cokoli řekneš, Althale,“ odvětil Eliar.

Když se všichni připojili k Albronovi a Khalorovi u zákopů na břehu řeky Medyo, Eliar se pečlivě rozhlédl. „Kde je Gebhel, seržante Khalore?“ zeptal se.

„Navrhl jsem mu, aby se podíval na opevnění trochu východně odsud,“ odvětil Khalor. „Řekl jsem mu, že mi tamní barikády připadají trochu slabé. Víím, kde je a není problém za ním zajít, když ho budeme potřebovat. Gebhel je dobrý muž, ale tomuhle by asi nerozuměl.“ Nesouhlasně pohlédl na ostatní, kteří stáli za Eliarem. „Tohle není vhodná doba ani místo na vyhlídkovou procházku, Althale,“ pokáral ho.

„Můj nápad to nebyl, seržante.“

„Snaž se, aby se tu nepletli pod nohama.“ Pak Khalor pohlédl na Leithu, která byla stále ještě převlečená za věstce. „Bude lepší, když si nebudeš sundávat kápi,“ navrhl. „Princezna Andine vypadá jako páže, takže nebude přitahovat pozornost, ale Gebhelovi vojáci by mohli znervóznět, kdyby zjistili, že jsi žena.“

„Jak si přeješ, seržante,“ odvětila. „Co přesně chceš, abych zjistila?“

„Jediné, co opravdu potřebuji vědět, je, kde přesně Pekhal a Gelta shromažďují své vojáky. Tam se s největší pravděpodobností také odehraje hlavní útok.“

„Pokud mají dveře podobné těm našim, mohou na nás zaútočit odjinud, seržante,“ odpověděl Eliar.

„Já víím. Zítra budeš muset být ve střehu, Eliare.“

Udržuj závěsy dveří ,někam jinam' dobře namazané, protože možná budeme potřebovat Gebhelovy muže spěšně přesunout. Začneme tím, že naši hlavní sílu umístíme do zákopů přesně proti pozici nepřítele. Jestli Pekhal a Gelta skočí někam jinam, budeme muset rychle odpovědět.“

„Takže já mám hledat velké množství vojáků, je to tak?“ zeptala se Leitha.

„Najdi místo, kde jich je tak dvacet nebo třicet tisíc,“ odvětil seržant Khalor.

„To by nemělo být moc těžké. Taková spousta lidí dělá velký hluk.“ Leitha se mírně zamračila. „Jen tak pro jistotu začneme

mílovými skoky, Eliare. Nemám moc zkušeností s posloucháním na velkou vzdálenost. Dosáhnou-li dál, budeme dělat delší skoky.“

„Zrovna mě něco napadlo,“ řekl Gher.

„Něco jsme snad vynechali?“ zeptal se ho Khalor.

„Možná ano.“ Gher pohlédl na Eliara. „Ty dokážeš pomocí dveří vyskočit kdekoli, je to tak?“

„Dokážu to s přesností na půl palce, Ghere. Proč?“

„Gher natáhl ruku a ukázal těsně před zákop. „V tom případě jsme totiž zapomněli na tohle.“

„Dobrý Bože!“ prohlásil náčelník Albron. „Tohle nás vůbec nenapadlo, seržante. Nepřítel se může objevit přímo před našimi zákopy a přežene se přes nás, než si stačíme uvědomit, co se děje!“

„Možná ne, náčelníku,“ řekl Eliar. Položil ruku na jílec nože a oči se mu zúžily. „Myslím, že tomu dokážu zabránit, ale nejdřív si o tom musím promluvit se Smaragd.“

„Přestaň mlžít, Eliare,“ vyštěkl Khalor. „Řekni nám, o co jde.“

„Všechno bude záviset na tom, jak podobné jsou naše dveře těm v Nahgharaši,“ řekl Eliar. „Pokud jsou stejné, jediné, co musím udělat, je otevřít naše dveře, když oni otevřou ty své.“

„No to je skvělé, Eliare,“ řekla Andine sarkasticky. „Takže místo aby nepřítel napadl Wekti, napadne přímo Dům.“

„O to se dokážu postarat, Andine,“ řekl. „Ansuové nebudou vědět, kde doopravdy jsou o nic víc, než to ví třeba kapitán Dreigon. Projedou svými dveřmi v Nahgharaši, projdou mými dveřmi v Domě a pak vyjedou dalšími z mých dveří, které budou ústít přímo na úpatí tohoto kopce. Když se mi podaří vystihnout vhodné načasování, způsobím, že budou na tenhle kopec útočit po celý zbytek léta.“ Pak se zasmál.

„Co je tu k smíchu, Eliare?“ dožadoval se Khalor.

„Nemyslím, že by si našich dveří vůbec všimli, seržante, a pokud to zařídím správně, každý šíp, který nepřítel vystřelí na naše lidi, se vrátí zpátky na úpatí kopce, takže nepřátelští lučištníci budou střílet po svých vlastních zálohách pokaždé, když napnou tětívu.“

„Jaký nádherný nápad!“ řekl Gher nadšeně. „Obránci pak nebudou muset dělat nic jiného než pozorovat, jak se nepřátelé zabíjejí navzájem.“

„Obávám se, že jsme odbočili,“ řekl Khalor. „Pěkně jedno po druhém. Slyšíš něco naproti nám, Leitho?“

„Víš o tom, že asi čtvrt míle po proudu řeky je několik set Ansuů?“ zeptala se.

Khalor přikývl. „Mám tam své zvědy,“ řekl. „Dělají vory. Těsně před úsvitem se nejspíš pokusí přeplavit kus po proudu. Kolem nás ale neprojedou. Gebhel jim na uvítanou přichystal překvapení.“

„V kopcích na druhé straně hranice jsou také nějací jezdci.“

„Jízdí hlídky,“ řekl Khalor s mávnutím ruky. „Ty nejsou důležité.“

„Pojďme míli na východ, Eliare,“ řekla Leitha.

Přenos byl tak rychlý, že si Althalus ani neuvědomil, že se na okamžik ocitl v Domě a znovu byli poblíž zákopů.

Leitha se soustředěně zamračila. „Cítím ty samé lidi,“ řekla. „Zkusíme pět mil, Eliare.“

„Dobře,“ řekl a provedl je dveřmi, které viděl jen on sám.

„Pořád cítím ty samé,“ řekla Leitha rozčarovaná. „Je to sice slabší, ale jsou to ti samí vojáci. Zkusíme deset mil, Eliare. Vypadá to, že dosáhnou dál než jsem si myslela.“

„Jsi si jistá, že ti nic neunikne?“ zeptal se jí Khalor.

„Zachytím každého, kdo je blízko nás, seržante,“ ujistila ho.

Během krátké chvíle prozkoumali asi sedmdesát mil a Leitha nenarazila na nic významnějšího než na několik jízdních hlídek.

Bylo zhruba kolem půlnoci, když se náhle zarazila a řekla, „Tady!“ triumfálním hlasem. Pak se znovu zamračila. „Ne,“ řekla: „Myslím, že tohle není jádro armády, o které jsi mluvil, seržante. Jsou jich tu tři nebo čtyři stovky a zřejmě pořádají nějakou oslavu.“

„To je starý ansujský zvyk,“ řekl jí Khalor. „Mám pocit, že každá ansujská armáda v dějinách světa útočila ve stavu naprosté opilosti. Ansuové mají nejspíš pocit, že za střízliva nebojují tak dobře.“

„Jestli je jich tu jen čtyři sta, mají za úkol vést jeden z těch falešných útoků, Khalore,“ poznamenal náčelník Albron.

„Nejspíš ano,“ souhlasil Khalor. „Pojďme dál.“

„Počkat!“ řekla Leitha ostře.

„Co je?“ zeptal se Althalus.

„Zrovna jsem zaslechla Pekhala,“ zasyčela. „A taky Geltu!“

„Kde?“ zeptal se Khalor.

„Nejsem si jistá. Počkejte chvíli.“ Pozvedla tvář a pohlédla na hvězdy.

„Myslím, že nebudou tady, Leitho,“ řekla Andine.

„Tiše,“ řekla nepřítomně. „Snažím se dostat přes ten opilecký hluk vepředu.“ Pak se s usilovným soustředěním zamračila. Po chvíli se usmála. „Hm, to je chytré,“ řekla s obdivem.

„O co jde?“ chtěl vědět Althalus.

„Asi o půl míle dál v kopcích je obrovská jeskyně a v té se ukrývají tisíce mužů a koní,“ řekla. „Cítím, že jejich hlavní útok přijde přímo odsud - ale až dlouho poté, co vyjde slunce. Těch pár stovek Ansuů, kteří se přímo před námi zpíjí do němoty, o vojácích v jeskyni vůbec neví. Myslím si, že povedou jeden z těch falešných útoků, o kterých jsi mluvil, seržante Khalore. Řekla bych, že za tímhle je Koman.“

„Kdo je Koman?“ zeptal se jí náčelník Albron.

„Jeden z Ghendových přísluhovačů, který má stejný dar jako já. Tohle vymyslel někdo, kdo ví, jak funguje čtení myšlenek. Mezi mě a hlavní nepřátelskou sílu umístil ty opilce, aby dělali hluk, a kamenné stěny jeskyně navíc tlumí myšlenky vojáků ukrytých uvnitř. Vůbec bych si jich nevšimla, kdyby Koman a ten odpadlý kněz Argan zrovna nevyšli ven kvůli soukromému rozhovoru. Mají nějaké připomínky k Pekhalovi a Geltě, které nejsou zrovna lichotivé, a mám takový pocit, že se spolu takhle často scházejí, aby si postěžovali, ale to je teď vedlejší. Tohle je určitě to správné místo, seržante. S prvním světlem povede ta banda opilců hned pod námi falešný útok. Budou manévrovat těsně mimo dostřel luků, mávat pochodněmi a dělat rámus. Nakonec odjedou. Poté dojde k dalším falešným útokům na jiných místech. Asi hodinu po východu slunce vyrazí ti, kteří se skrývají v jeskyni a -“ náhle se odmlčela. „Počkat!“ zasyčela. „Něco není v pořádku!“ Náhle překvapeně vyjekla. „Podívejte!“ vykřikla. „Používají své dveře!“ Althalus se divoce rozhlédl a spatřil zachvění vzduchu za zákopem. Pak náhle uviděl Khnoma, který prudce otevřel dveře. Za postavou Ghendova malého společníka Althalus na okamžik spatřil Ohnivé město, ale pak se kolem Khnoma protáhla Gelta, skočila do zákopu a pozdvihla svou starobylou, kamennou sekeru.

„Eliare!“ vykřikl Althalus. „Za tebou!“

Ale Geltina hrubá zbraň už se blížila k zátylku Eliarovy hlavy.

Mladý Arum se v reakci na Althalův varovný výkřik napůl otočil a Geltina sekera ho zasáhla poněkud ze strany. Eliar se zapotácel, a pak dopadl tváří do bláta na dně zákopu.

Gelta triumfálně vykřikla a Khnom ji vtáhl zpátky do bezpečí portálu.

Už už zavíral dveře, když z ohnivých kobek Nahgharaše zazněl Ghendův hlas. „Tohle ti tak trochu zkřížilo plány, co Althale?“ zasmál se Ghend.

A pak portál za zákopem zmizel a nechal tu jen ozvěnu Ghendova smíchu.

KAPITOLA OSM

„**Ne!**“ vykřikla **Andine**. Vrhla se ke svému padlému milenci, padla na kolena vedle jeho bezvládného těla, přitiskla ho k sobě a nekontrolovatelně se rozvzlykala.

„Dostaň ji od něj pryč, Althale!“ zapráskal mu Dwein hlas uvnitř mysli. „Dělá to všechno jen horší!“

„Žije ještě?“ dožadoval se Althalus tiše.

„Samozřejmě, že ano! Hod' sebou, Althale!“

Althalus hysterickou mladou ženu neústupně odtáhl od Eliara. „Nech toho, Andine,“ řekl jí a ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl klidně. „Není mrtvý, ale je těžce zraněný a když s ním budeš třást, vůbec mu nepomůžeš.“

„Uvolni mi místo, Althale,“ řekla mu Dweia. „Musím si promluvit s Leithou.“ Althalus cítil, jak přebírá kontrolu nad jeho

hlavou. „Leitho,“ řekla, „to jsem já. Chci, abys udělala přesně to, co ti řeknu.“

„Celé to byl jen trik!“ kvílela Leitha. „Měla jsem vědět, že je to příliš jednoduché!“

„Na to teď nemáme čas. Potřebuji vědět, jak těžce byl Eliar zraněn.“

„Selhala jsem, Dweio!“ vzlykala Leitha. „Vše, co bylo spojeno s tou jeskyní, byla jen past, a já jsem spadla přímo do ní.“

„Nech toho!“ řekla Dweia ostře. „Musíš vstoupit do Eliarova mozku. Potřebuji vědět, co přesně se tam teď děje.“

Leithiny oči získaly nepřítomný výraz. „Nic tam není, Dweio,“ řekla po chvíli bezmocně. „Jeho mysl je úplně prázdná.“

„Řekla jsem mozek, Leitho, ne mysl. Musíš jít hlouběji. Musíš vstoupit do podvědomí a ještě dál. Podívej se, takhle.“ V tu chvíli se v Althalově hlavě objevila řada nepochopitelných obrazů.

„Je to možné?“ zeptala se Leitha užasle.

„Udělej to. Teď není čas na hádky. Musím vědět, jak těžce byl zraněn.“

Leithina bledá tvář se zkřivila usilovnou snahou.

„Takhle ne,“ řekla Dweia Althalovým hlasem. V jeho mysli se objevila další řada obrazů.

„Aha,“ řekla Leitha, „už to chápu. Něco takového jsem ještě nedělala.“ Její tvář se uvolnila a oči se zahleděly v dál. „Krev,“ řekla. „Je hodně tmavá, ale jsem si jistá, že Eliar má krvácení v zadní části mozku.“

„Jak silné? Stříká krev?“

„To ne, ale ani se nedá říct, že by jen vytékala.“

„Toho jsem se bála. Musíme ho přenést jinam, seržante Khalore. Dostaňme ho pryč z téhle jámy na nějaké místo, které je teplé a dobře osvětlené.“

„Ty nejsi Althalus, že ne?“ zeptal se Khalor, který zíral na tvář svého přítele.

„To jsem já, Dweia, Khalore. Musím mluvit skrze Althala. Není čas, abych k vám dorazila osobně. Nařid' svým mužům, ať Eliara odnesou. Hlavně s ním musí co nejméně hýbat.“

„Dokážeš ho vyléčit, paní? Ta hnusná harpyje ho pořádně praštila do hlavy.“

„Zas tak moc dobrá ta rána našťestí nebyla. Eliar stihl trochu uhnout. Musíme však jednat rychle. Je nutné dostat ho někam, kde mu můžeme poskytnout první pomoc.“

„Na kopci za opevněním je Gebhelův stan, seržante,“ navrhl Albron. „Využívá ho jako velitelské stanoviště, když dohlíží na své muže.“

„Myslím, že to bude muset stačit,“ souhlasil Khalor. „Jiné vhodné místo tu poblíž není. Přivedu pár mužů.“

„Děje se tu pár věcí, kterým moc nerozumím,“ řekl Albron a zvědavě hleděl na Althala.

„Dweia k nám hovoří skrze Althala, náčelníku Albrone,“ vysvětloval Bheid. „Ona je v Domě a my jsme tady. Nejspíš existují i jiné způsoby, jak by to mohla udělat, ale tohle je nejrychlejší - a také poměrně nenápadné. Hromový hlas přicházející odnikud by k nám nejspíš přitáhl nevídanou pozornost. Hovoří k nám skrze Althala už od chvíle, kdy jsme ji poznali.“

„Doufám, že Eliara dokáže vyléčit,“ poznamenal Albron s ustaranou tváří. „Bez těch jeho dveří budeme mít jen malou šanci na úspěch.“ Pak na Althala ostře pohlédl. „O tohle od začátku šlo, že? Celá ta záležitost s opilými Ansuy na druhé straně údolí a s jeskyní plnou mužů a koní byla jen lest, jak nás přilákat do této části zákopů, aby nepřátelé mohli zabít Eliara. Bez Eliara a dveří se nedokážeme ubránit.“

„To se všechno změní, jakmile postavíme Eliara na nohy,“ ujistil ho Althalus.

„A co kdyby se nám to nepovedlo?“

„Prosím, nezačínej s ‚co kdyby‘, náčelníku Albrone,“ řekl Althalus unaveně. „I tak máme dost starostí, aniž bychom kalili vodu nějakým ‚co kdyby‘.“

Gebhelovo velitelské stanoviště představoval veliký stan s několika polními lůžky, hrubými kamny a stolem posetým mapami a diagramy. Půl tuctu Arumů, které seržant narychlo sebral, přeneslo

Eliara dovnitř na improvizovaných nosítkách a jemně ho uložilo tváří dolů najedno z lůžek.

„Jdeme na to, Leitho,“ uslyšel Althalus Dweino tiché mumlání. „Ty a Althalus musíte pracovat společně. Eliar má vnitřní krvácení do mozku a neexistuje způsob, jak tu krev vysát. Bylo by lepší, kdyby mu Gelta sekerou způsobila otevřenou ránu. Krev by pak mohla vytékat ven. Teď ale jeho krev nemá kam odtéci, a proto se mu hromadí v lebce, a tím se zvyšuje tlak. Bude-li to trvat příliš dlouho, ten tlak mu rozdrtí mozek a Eliar zemře.“

„Chceš, říct, že mu máme rozrazit hlavu, Smaragd?“ zeptal se Althalus nevěřícně.

„Nebud' blázen, Althale. K tomu, abychom mu ulevili od toho tlaku stačí jedna nebo dvě malé dírký v zadní části lebky. Hned, jakmile Leitha určí přesné místo krvácení, použiješ k otevření těch děr slovo z Knihy.“

„A to je všechno?“ zeptal se Althalus. „Zní mi to hrozně mechanicky - jako když narážíš sud a nasazuješ na něj pípu.“

„Ano, to je docela podobné.“

„A to ho vyléčí? Bude to stačit?“

„Ne úplně, ale je to to nejdůležitější. O zbytek se postaráme až poté, co mu ulevíme od vnitřního tlaku. Takže jdeme na to: každá minuta je teď drahá. První věc, kterou potřebujeme, je pořádné světlo. Použij *leuk*, Althale. Chceme, aby střecha stanu zářila stejně jako září dóm ve věži.“

„Dobrá. Potřebujeme ještě něco?“

„Ať někdo přivede jednoho z těch wekt'anských ovčáků. Potřebujeme jisté byliny na výrobu obkladu a na uvaření lektvaru. Ovčáci poznají místní vegetaci lépe než Arumové.“

„Ghere,“ řekl Althalus nahlas, „běž najít toho zrzavého ovčáka Salkana a přiveď ho sem. Rychle.“

„Už běžím,“ řekl Gher a vyrazil ze stanu.

„Než začneme, je nutné oholit Eliarovi zátylek,“ řekla jim Dweia.

„Máš ostrou břitvu, Bheide?“

„Samozřejmě, že ano, Althale.“

„Výborně. Dweia chce, abys Eliarovi oholil zadní část hlavy.“

„Althale!“ protestovala Andine.

„Uspi ji, Althale,“ řekla Dweia prudce. „Použij ,leb'. Jen se nám motá pod nohama a stejně bude lepší, když se na celou operaci nebude dívat.“

„Dobrá,“ souhlasil Althalus v duchu. Pak promluvil nahlas. „Andine?“

„Ano?“

„Leb, Andine, leb.“

Její oči získaly prázdný výraz a dívka se bezvládně zhroutila do jeho náruče. Odnese ji na druhou stranu stanu a jemně ji uložil na jedno z prázdných lůžek.

„Co máme dělat dál, Dweio?“ zeptala se Leitha.

„Hned, jakmile Bheid dokončí holení, musíš určit přesná místa, odkud vytéká krev. Pak Althalovi prstem ukážeš, kde to je. Althalus pak opatrně provrtá Eliarovou lebeční kostí malé dírky. Použije k tomu slovo ,bher'. Krev pak bude moci vytékat ven a přestane tláčit na mozek.“

„Už někdy někdo něco takového dělal, Dweio?“ zeptala se Leitha s pochybami.

„Ne zrovna často,“ přiznala Dweia. „Většina lidí, kteří se prohlašují za léčitele, jsou podvodníci - nebo ještě něco horšího - a mají velmi omezené chápání toho, jak lidské tělo skutečně funguje. Tu a tam se však některý velmi nadaný léčitel pokusí provést to samé, co teď děláme my. Jen málokdy úspěšně, protože léčitelé zpravidla nemají vhodné nástroje a neznají nebezpečí infekce, takže při operaci vůbec nedbají na čistotu. Ale Althalus nebude používat kladivo a dláto. Prorazí ty díry slovem z Knihy a obklad, který pak přiložíme na ránu, by měl zabránit jakékoliv infekci.“

„Všiml jsem si, že jsi sem tam použila slova jako ,měl by' a ,možná', Smaragd,“ poznamenal Althalus. „Kdybych si měl vsadit na úspěch celé operace, jaké bych měl šance?“

„Asi tak půl na půl - možná o něco lepší v náš prospěch. Ale my vlastně ani nemáme na výběr, nebo ano?“

„Ne, myslím, že v tomhle na výběr opravdu nemáme.“

* * *

Gher do stanu přivedl rusovlasého Salkana. „Konečně jsem ho našel,“ řekl chlapec. „Jak je Eliarovi?“

„Je to lepší,“ odpověděl Bheid, který si otíral břitvu do zmuchlaného hadru.

„Proč mu holíte vlasy?“

Althalus se potřebuje dostat na kůži a vlasy mu stojí v cestě.“

„Až se Eliar probudí, vzteky tě zmlátí,“ řekl Gher. „Bez vlasů bude vypadat opravdu hloupě.“

„Musíme udělat obklad, Salkane,“ řekla Dweia mladému Wekťanovi skrze Althala, „takže potřebujeme určité lístky a kořeny. Eliar byl těžce raněn a do rány se mu nesmí dostat infekce.“

„Vím docela přesně, co potřebujete, mistře Althale,“ odvětil Salkan. „Mám zkušenosti s léčením zraněných ovcí. Ale váš hlas zní trochu podivně. Jste v pořádku?“

„Zrovna se stalo něco, co se stát nemělo,“ odpověděla Dweia. „Proto jsem trochu napjatý. Které byliny obvykle používáš k výrobě obkladu?“

„Salkan vyřkl nějaké názvy, které Althalus neznal.

„To by mohlo vyhovovat,“ schválila to Dweia. „Ale podívej se po nějakém jeřábu se zelenými bobulemi a přines mi je.“

„Ale ty jsou jedovaté, mistře Althale,“ varoval ho chlapec.

„Jed vyvaříme,“ ujistila ho Dweia, „a ostatní přísady se postarají o zbytek. Obklad z jeřabin zabráni infekci a zastaví krvácení. Pak budu potřebovat ještě pár dalších věcí na lektvar, který budeme Eliarovi vlévat do úst.“ Vyjmenovala mladému ovčákovi několik dalších rostlin.

„Jsi si jistý, že víš, co děláš?“ zeptal se Salkan s pochybami.

„Věř mi. Běž s ním, Ghere, a vezmi si košík. Vrať se zpátky s bobulemi, jak nejrychleji dokážeš. Musí se vařit déle než ostatní přísady.“

„Jak si přeješ, Smaragd,“ souhlasil Gher. On a Salkan pak opustili stan.

„Rozdělej oheň v kamnech, Althale,“ přikázala mu Dweia, „a polož na plotnu hrnce s vodou. Jakmile voda začne bublat, použij ,gel' k jejímu vyčištění.

„Myslel jsem, že ,gel' znamená, že něco zmrzne.“

„Ano, něco na ten způsob.“

„Chceš po mně, abych zmrazil vroucí vodu? To vůbec nedává smysl, Smaragd.“

„Bude to fungovat, lásko. Věř mi. Je to způsob čištění. Musíš to udělat několikrát, než vyrobíme lektvar, který budeme Eliarovi podávat, až mu vyvrtáš díry do hlavy. Před začátkem operace si budeš muset v tom lektvaru umýt ruce. Všechno, co se dotkne Eliara musí být naprosto čisté.“

„Moc tomu nerozumím, Smaragd.“

„Čisté je dobré; špinavé je špatné. Které části z toho nerozumíš?“

„Buď hodná,“ zamumlal.

„Tohle doufám není na stálo, Smaragd,“ zamumlal Althalus a pohlédl na své ruce, které si umyl v podivném sirupu vyrobeném z několika různých ingrediencí. „Nebylo by jednoduché vysvětlovat, jak jsem přišel k zeleným rukám.“

„Ta barva časem zmizí. Teď tím lektvarem potřij Eliarův zátylek a začneme. Velmi pozorně mě poslouchej, Althale. Nechceme Eliarovi prorazit do hlavy ty díry vši silou, a proto vyslovuj slovo ‚bher‘ nesmírně jemně a opatrně. Budeš ho muset použít několikrát. Poprvé ho použij, jen aby ses dostal skrz kůži. Podruhé, abys navrtal tenkou vrstvičku masa. Krev, která bude vytékat z rány, otírej plátěným hadrem a než začneš vrtat do kosti, potřij ránu znovu naším zeleným lektvarem. Když budeš vrtat, ránu neustále vyplachuj, aby v ní nezůstaly úlomky kostí.“

„Už jsme to přece několikrát probírali, Smaragd.“

„Jednou navíc rozhodně neuškodí. Je nutné, abys dokonale věděl, co děláš. Jakmile prorazíš lebeční kost, musíš se okamžitě zastavit. Mezi lebeční kostí a samotným mozkem je tuhá membrána. Ránu dokonale vymyj a znovu ji potřij lektvarem. Až potom můžeš prorazit membránu. Máš nějaké otázky?“

„Myslím, že jsi mi to vysvětlila dostatečně podrobně, Smaragd.“

„Výborně. Můžeš začít.“

Z Eliara vystříkla jasně rudá krev, která Althalovi pokropila obličej.

„Má silné srdce,“ poznamenala Dweia odtažitě, když si Althalus otíral krev z tváře.

„Jak to poznáš?“ zeptala se Leitha a její tichý hlas zazněl v Althalově mysli.

„Při každém stahu srdečního svalu mu z rány vystříkne úplná fontána.“

„Vy dvě jste až moc chladnokrevné,“ obvinil je Althalus. „Tohle je Eliar, abyste věděly. Ne nějaký kus hovězího.“

„Nebud' tak sentimentální, Althale,“ řekla mu Dweia. „Přilož na ránu obklad a pak vyvrtej další díru na levé straně.“

„Kolik takových děr ještě budeme potřebovat?“

„To závisí na tom, co Leitha zjistí, až skončíme s těmito dvěma. Obklad by měl zastavit krvácení a Leitha se pokusí zjistit další zraněná místa.“

„Jak přesně ten obklad zastaví krvácení, Dweio?“ zeptala se Leitha zvědavě.

„Je to astringent, drahá. Stahuje krevní řečiště. Je to podobné, jako když ti po kyselém ovoci zkrabatí ústa. Proto jsme potřebovali zelené bobule. Nejsou až tak jedovaté, ale jsou kyselé, takže lidé věří, že musí být smrtelné. Zpátky do práce, Althale. Nejsi placený za to, abys tu jen tak stál.“

„Já nejsem vůbec placený, Smaragd.“

„O tom si promluvíme někdy jindy. Vrtej, Althale, vrtej.“

„Co jste to udělali?“ zeptala se Andine, zírající na obvazy kolem Eliarovy hlavy.

„To raději ani nechtěj vědět, drahá,“ řekla jí Leitha. „Bylo to přiměřeně novátorské a pobuřující.“

„Myslím, co jste to udělali se mnou?“

„Althalus tě uspal, Andine,“ řekl jí Bheid. „Byla jsi velmi rozčilená a Dweia chtěla, aby ses uklidnila.“

„Jak moc miluješ Eliara, Andine?“ zeptala se Dweia Althalovým hlasem.

„Zemřela bych pro něj.“

„To by zrovna teď nebylo moc užitečné, drahá. Chci, abys mu podávala medicínu. Něco na způsob toho, jak jsi ho předtím krmila.“

Ty a Bheid se o to musíte postarat, protože Althalus s Leithou musí pomoci Khalorovi a Albronovi zadržet Ansuy, dokud se Eliar nepostaví na nohy.“

„Řekni mi, co mám dělat,“ odvětila Andine.

„Vidíš na stole tu mísu a tu skleněnou trubičku?“

„Co je to v té míse za hnědý sirup?“

„Není to sirup, drahá, je to lektvar. Eliar musí dostávat pravidelné dávky.“

„Třikrát za den nebo něco takového?“

„Ne. Musí to být ještě přesnější. Eliar potřebuje velmi malé dávky v pravidelných intervalech. K tomu slouží ta skleněná trubička. Kolem ní je vyrytá rýha, abys poznala, jak velké množství léku mu máš podávat. Vezmeš trubičku, ponoříš ji do lektvaru až po tu rýhu, a pak její horní konec zacpeš prstem. Pak trubičku strčíš Eliarovi do úst a zvedneš prst. Lék mu vteče přímo do pusy. Jednou si to zkus, aby ses naučila, jak se to dělá.“

Andine přešla ke stolu, vzala trubičku a ponořila ji do sirupovité kapaliny. Pak její horní konec zacpala prstem. „Takhle?“ zeptala se.

„Přesně.“

Andine strčila trubičku Eliarovi do úst a zvedla prst. „Je to snadné,“ řekla sebevědomě. „Jak často to mám dělat?“

„Jednou za sto úderů srdce.“

„Mých?“

„Ne, Andine. Ty nejsi ta, kdo je raněný. Proto ti bude pomáhat bratr Bheid. Bude sedět na druhé straně postele s rukou na Eliarově hrudi a bude počítat jeho srdeční údery. Pokaždé, když napočítá do sta, řekne ti, abys Eliarovi dala další dávku.“

„A co mu místo toho dát třikrát nebo čtyřikrát za den větší dávky?“ zeptal se Bheid.

„Ten lektvar je mimořádně silný a bylo by nebezpečné Eliara předávkovat. Proto je nutné podávat mu lék postupně.“

„K čemu přesně je ten lektvar vlastně dobrý?“

„Potlačuje účinky obkladu, který Althalus použil k zastavení krvácení. Mozek musí být neustále prokrvován, bratře Bheide, takže musíme zabránit tomu, aby se krevní řečiště stáhlo natolik, že by do něj úplně přestala přitékat krev. Trochu se to podobá ladění loutny.“

„Jak dlouho v tom máme pokračovat?“ zeptala se Andine.

„Tak asi deset hodin - maximálně dvacet. Dávejte velmi dobrý pozor - oba dva. Pravidelné podávání lektvaru je naprosto nezbytné. Jinak se Eliar může propadnout do hlubokého bezvědomí a může v něm zůstat navždy.“

„Jestli to, co říkáš, je pravda, pak tohle nemusí být místo, kde dojde k hlavnímu útoku,“ řekl seržant Khalor Althalovi s ustaraným výrazem ve tváři. „Jestli byl všechen ten hluk v jeskyni jen nějaký exotický trik, jak dostat Eliara na toto místo, aby ho mohli zabít, může se hlavní útok na naše opevnění odehrát úplně někde jinde.“

„To mi na Pekhala a Geltu připadá až trochu příliš vychytralé, seržante,“ nesouhlasil Althalus. „Jsou ti vojáci pořád ještě v jeskyni, Leitho?“ zeptal se bledé dívky.

„Ano,“ odvětila. „Myslím, že je tam pořád stejný počet lidí.“

„Do úsvitu zbývá jen pár hodin,“ přemýšlel Khalor. „Kdyby na nás chtěli zaútočit někde jinde, už by se začali přesouvat. Je nějaká šance, že se Eliar do rána postaví na nohy?“

„S tím bych moc nepočítal, seržante,“ řekl mu Althalus.

„No co, bojovali jsme ve válkách bez Eliara i dřív,“ řekl Khalor s pokrčením ramen. „Gebhelovy barikády a wekt'anští ovčáci dokáží zadržet útok kdekoliv dost dlouho na to, abychom stihli přivést posily. Pokud je tohle to nejlepší, co můžeme udělat, bude to muset stačit.“

„Smaragd,“ vyslal Althalus pátravou myšlenku, když se s Leithou procházeli kolem zákopové linie.

„Prosím, nekřič tak, Althale,“ odpověděla mu.

„Promiň. Dokážeš zjistit, co se děje ve stanu?“

„Samozřejmě, že dokážu.“

„Jak je Eliarovi?“

„Povrchové krvácení se zastavilo. Pořád ještě na několika málo místech vytéká krev, ale už je to víceméně pod kontrolou.“

„Dostává zbytek jeho mozku dostatek krve?“

„Řekla bych, že ano.“

„Dobře. Ale stejně bude ještě docela dlouho trvat, než se zotaví, že ano?“

„To určitě. Proč se ptáš?“

„Teď Khalor nemůže vést bitvu z našeho Domu, jak jsme původně plánovali, takže musíme trochu improvizovat. Khalor předtím řekl Gebhelovi, že má před frontou zvědy, kteří dávají na Ansuy pozor. To nebyla tak úplně pravda, protože Khalor se chystal na nepřítele dívat z tvého okna. To teď není možné, takže musíme poněkud upravit náš původní plán. Khalor nebude moci stát u okna, ale ty ano. Ty budeš sloužit jako naše oči. To, co uvidíš, předáš mně, já to řeknu Khalorovi a on použije rychlé běžce, aby o tom zpravili Gebhela. To bude ve výsledku víceméně stejné jako původní plán.“

„Nejspíš máš pravdu. Jako běžce si vyber pár wekt'anských ovčáků. Ovčák musí mít rychlé nohy. Myslím, že Salkan by byl dobrá volba.“

„Nebude z toho mít zrovna radost, Smaragd. Ten mladík se těší na to, až svým prakem poškádlí Ansuy a navzdory všem zbožným radám, které mu dal Yeudon, si jsem docela jistý, že Salkan nehodlá plýtvat dobrými kameny jen na koně. Naopak jsem přesvědčen, že se chystá často netrefit a zabít jezdce a ne jeho zvíře.“

„O důvod víc, proč ho odvolat za zákopů, miláčku. Neměli bychom Exarchu Yeudona rozčilovat víc než je nutné. Vyber si běžce a hod' sebou. Brzy vyjde slunce a zanedlouho vypukne boj.“

„Sedm tisíc sedm set sedmdesát sedm, sedm tisíc sedm set sedmdesát osm,“ mumlala Leitha. „Děleno šestnáct a jedna čtvrtina,“ dodala téměř nepřítomně.

„Co to ten chlapík v kápi dělá, Khalore?“ zeptal se seržant Gebhel.

„Je to jeden z mých inženýrů,“ lhal Khalor a pokrčil rameny. „Počítá trajektorii pro katapulty.“

„Tyhle lidi jsem nikdy nedokázal pochopit,“ přiznal Gebhel. „Pořád mluví jen v číslech. Občas si myslím, že i vtipy vyprávějí v číslech.“

„Nemám moc času, Gebhele,“ řekl mu Khalor. „Mí zvědové mi oznámili polohu všech míst, kde se shromažďují Ansuové. Tohle místo je zhruba uprostřed, takže by sis tu možná měl zařídit velitelské stanoviště.“

Gebhel pohlédł na východ, kde nebe začínalo svítat, a pak se jeho pohled stočil na planoucí pochodně na druhé straně údolí. „No, tohle určitě není místo, kde provedou hlavní útok na mé opevnění,“ řekl. „Nikdo takhle nemává pochodněmi na místě, které chce udržet v tajnosti.“

„Rozhodně na to nespolehej, Gebhele,“ upozornil ho Khalor. „Možná, že chtějí, abys tomu věřil.“

„To je pravda,“ připustil Gebhel. „Sám jsem to jednou nebo dvakrát udělal podobně.“

„Musíš pružně reagovat na situaci,“ upozorňoval ho Khalor. Otočil se a ukázal na kopec, tyčící se za zákopy. „Já se vydám támhle. Mám vpředu pořád své zvědy a vypracoval jsem sérii signálů, aby mi mohli dát vědět, jak to vypadá. Budu mít k ruce jednoho z těch wekt'anských ovčáků a pošlu ho k tobě s každou novou informací.“

„Jak se daří mladému Eliarovi?“

„Nic moc. Ta stará sůva ho praštila opravdu pořádně. Má ho v práci několik polních chirurgů, ale zatím je těžko říct, kdy se úplně zotaví.“

„Myslím, že nezbyvá než doufat,“ řekl Gebhel a pohlédł na východ. „Začíná svítat, Khalore, takže bychom se měli vydat na svá místa - i když tohle nebude nic moc válka. Často jsem bojoval s hlupáky, ale tihle Ansuové by vyhráli první cenu za hloupost v jakékoliv soutěži.“

„Jsou to kavaleristé, Gebhele,“ odfrkl si Khalor. „Většinu myšlení za ně obstarávají jejich koně.“ Pohlédł na východní nebe. „Svítá, takže se vydám zpátky na kopec. Ten mladík, kterého budu využívat jako posla, má zrzavé vlasy, takže ho poznáš hned, jak ho uvidíš.“

Gebhel přikývl. „Teď odsud vypadni, Khalore,“ řekl nevrle. „Mám práci.“

„Eliar sebou trošku hází,“ sdělil náčelník Albron Khalorovi, Althalovi a Leithe, když dorazili ke stanu, „a jeho dech začíná být pravidelný.“

„Musíme toho chlapce postavit na nohy,“ řekl Khalor. „Mám v chodbách Domu celou armádu, ale nemohu použít ani jediného muže dokud se Eliar nezotaví natolik, aby dokázal otevřít dveře.“

„Althale,“ zamumlal Dwein hlas, „vezmi Leithu dovnitř. Potřebuji, aby se podívala do Eliarovy hlavy.“

„Dobrá, Smaragd,“ odvětil tiše. Pak promluvil nahlas. „Pojďme se podívat na našeho chlapce, Leitho,“ navrhl.

„Dobrá,“ souhlasila.

„Dweia si s tebou chce promluvit,“ zamumlal, když vstupovali do stanu.

„Ano, slyšela jsem ji.“

„Uhni, Althale,“ řekl mu Dwein hlas.

Povzdechl si. „Ano, drahá.“

„Ted’,“ řekl Bheid unaveně Andine.

Drobná Arya opatrně vložila skleněnou trubičku mladému Arumovi do úst.

„Prozkoumej mu ještě jednou hlavu, Leitho,“ přikázala Dweia. „Řekni mi, co tam uvidíš.“

Leitha přikývla a Althalus zažil zvláštní pocit a zaslechl jakési mumlání. „Co je to za podivný zvuk?“ zeptal se.

„Neruš, Althale,“ řekl mu Dwein hlas. „Leitha se teď musí soustředit.“

„Zdá se, že se krvácení zastavilo,“ sdělila Leitha po chvíli. „Ne, počkat.“ Lehce se zamračila a Althalus cítil, jak její myšlenky ohmatávají Eliarovu mysl. „Ještě na jednom místě trochu prosakuje krev. Je to jen velmi malé a je to hluboko uvnitř.“

„Je jeho mysl vzhůru?“ zeptala se Dweia.

„Víceméně,“ odvětila Leitha. „Je taková rozostřená. Myslím, že sní.“

„Myslím, že přichází k sobě,“ řekla Dweia zamyšleně. „Bratře Bheide,“ řekla pak, „je čas změnit interval. Ted’ mezi jednotlivými dávkami odměřuj dvě stě úderů srdce.“

„Už je mu lépe?“ zeptala se Andine dychtivě.

„Krvácení se téměř úplně zastavilo, drahá,“ řekla jí Leitha.

„A kdy se probere?“

„To bude ještě nějakou chvíli trvat, Andine,“ odvětila Dweia. „Ted’ sní, a to je jen první krok. Dávej mu pravidelně lektvar a pečlivě ho pozoruj, dokud se nezačne hýbat, pak změňte interval na čtyřista

srdečních úderů. Až se probudí a začne mluvit, přestaňte mu podávat lék a zavolejte Leithu. Já pak přijdu a znovu se na Eliara podívám.“

„Nebylo by lepší, kdybys zůstala tady, Dweio?“ zeptal se Bheid.

„Nejspíš ano, ale zanedlouho vypuknou boje, bratře Bheide. Musím svou pozornost rozdělit mezi válku a Eliara.“

Khalor a Albron hleděli přes údolí na opilé Ansuy, kteří v ocelových paprscích ranního slunce sedlali své koně.

„Jak je Eliarovi?“ zeptal se Albron.

„Myslím, že je venku z nejhoršího,“ odpověděl Althalus, „ale mohlo by mu být i lépe.“

„Nechci, aby to vypadalo, že tě kritizuji, Althale,“ řekl Khalor, „ale proč trváš na tom, aby poslem, který mi bude předávat zprávy, byl zrovna Salkan? Věřím, že je to milý chlapec, ale stěží dokáže rozeznat rozdíl mezi mečem a oštěpem.“

„Nechceme, aby zprávy Gebhelovi předával cvičený voják,“ vysvětloval Althalus. „Tam venku na druhé straně nás poslouchá Koman, a to znamená, že Salkan ponese vždycky *dvě* zprávy. Jednu zprávu bude mít pro Gebhela a druhou pro Komana. Nacvičte si posmutnělý výraz, pánové. Dweia si je téměř jistá, že se Eliar zotaví, ale já Salkanovi řeknu, že pro něj není naděje. Nechceme, aby Ghend zjistil, že Eliar nezemře. Kdyby se to dozvěděl, vrhnul by všechno, co má, proti nám, aby nás rozdrtil dřív, než se Eliar postaví na nohy. Pokud si ale bude jistý, že Eliar umírá, bude se snažit zamezit velkým ztrátám a dobývání bude postupovat pomalu. Eliar potřebuje čas, aby se mu znovu vrátily smysly, a Salkanovy falešné zprávy nám ten čas získají.“

„Copak ten lektvar nezabral?“ zeptal se Salkan.

„Obávám se, že ne, Salkane,“ odpověděl Althalus smutně. „Eliarův stav se zhoršuje a já se obávám, že to nepřežije. Seržant Khalor potřebuje někoho, kdo by fungoval jako spojka místo Eliara.“

„O důvod víc, proč pobít všechny ty Ansuy, ne?“ řekl mladý zrzek rozpaleně. „Já jsem měl Eliara rád. Byl to můj přítel a ti lidé ho zabili.“

„Ve válkách se často umírá, Salkane,“ řekl seržant Khalor nevrle.
„To se stává.“

„Co budu mít za úkol, generále Khalore?“ zeptal se Salkan a jeho chlapecká tvář ztvrdla.

Althalus odtáhl Leithu stranou. „Tak co?“ zeptal se jí.

„Je to nadšenec,“ odpověděla. „Moc nechápe, o co tu jde, ale udělá, cokoli mu řekneme. Je kvůli téhle válce hrozně vzrušený - a má vztek kvůli Eliarovi.“

„Dobře. Je dost chytrý na to, aby si povšiml určitých nesrovnalostí?“

„Nemyslím. Snadno se nadchne - a úplně zbožňuje seržanta Khalora. Udělá, cokoli mu Khalor řekne a tak hrozně se těší na boj, že moc nepřemýšlí. Myslím, že toho z něj Koman moc nevytáhne - až na tu historku, kterou sis právě vymyslel o Eliarově stavu.“

„Tak to si zaslouží svůj plat.“

„Ty ho opravdu budeš platit?“

„Možná - pokud to začne vypadat, že ho budeme potřebovat v příští válce.“

KAPITOLA DEVĚT

Na kopcích začínalo pomalu svítat, ale údolí mezi oběma znepřátelenými stranami bylo stále ještě plné stínů. Opilí Ansuové na protějším kopci rozdělali ohně a mávali pochodněmi. Od okolních úbočí se začala odrážet ozvěna jejich válečného pokřiku.

„Vidím, že lstivost není součástí ansujské povahy,“ poznamenal náčelník Albron. „Jen úplný idiot by uvěřil, že ti vyjící hlupáci na protějším kopci představují hlavní voj.“

„Nemyslím si, že by to bylo z jejich strany tak špatné, náčelníku,“ nesouhlasil Khalor. „Pravda, trochu to přehrávají, ale ta jejich opilost

je nefalšovaná. Navíc tohle je místo, kde se odehraje hlavní útok a jejich chování nás má přesvědčit, že se tu nic vážného nestane. Náš hlavní problém je, že Gebhel mu na to nejspíš skočí a já mu nemůžu říct o těch vojácích v jeskyni, protože Koman odposlechne každou zprávu, kterou pošlu k zákopům. Při první známce toho, že víme o jejich skryté armádě, změní nepřátelští generálové své plány a udeří na nás někde jinde.“

„Myslím, že Gebhel je dost chytrý na to, aby se nenechal obelstít, seržante Khalore,“ řekl Althalus Arumovi v kiltu. „Určitě jim na ten nesmysl na protější straně údolí neskočí.“

„Stejně bych byl mnohem šťastnější, kdybych měl v tomhle úseku víc lidí,“ řekl Khalor pochmurně. „Ale nemůžu mu přikázat, aby sem poslal vojáky a přitom mu nevysvětlil proč.“

Gher zatahal Althala za rukáv. „Zeptej se Smaragd, jestli by kolem té jeskyně nemohla vytvořit mlhu,“ řekl.

„Myslím, že by to šlo, Ghere,“ odpověděla Dweia skrze Althala, „ale proč?“

„Nejsem si jistý, jestli to bude fungovat,“ řekl chlapec, „ale mlha občas připomíná kouř, není to tak?“

„Ani moc ne. Kam tím míříš, Ghere?“

„No, tak nějak jsem si myslel, že kolem té jeskyně nemáme žádné zvědy a Koman nás nemůže slyšet, protože ho Leitha zaměstnává tím strašlivým počítáním. To znamená, že jediná věc, kterou může slyšet, jsou Salkanovy zprávy panu Gebhelovi. Kdybychom chtěli, mohli bychom *stíra*kože máme jednoho zvěda přímo u nich -“

„*Stíra*kože?“ zeptal se Althalus udiveně.

„Myslím, že Gher chtěl říct ,předstírat jako že',“ zamumlala Dweia. „Když dostane nějaký nápad, má ve zvyku hrozně drmolit.“

„Aha. Tak pokračuj, Ghere, ale buď tak hodný, mluv pomalu, abych tě pochopil.“

„Dobrá. Vypadalo by to asi takhle. Smaragd před ústím té jeskyně vytvoří mlhu a pan Khalor uslyší od svého jakože zvěda, že z té jeskyně vychází kouř a hned pošle Salkana dolů k zákopům, aby Gebhelovi pověděl, že v té jeskyni je někdo ukrytý. Ghend se rychle podívá a uvidí mlhu a napadne ho, že náš jakože zvěd není dost chytrý na to, aby rozeznal mlhu od kouře, a tak dospěje k závěru, že se

Khalor dopustil chyby. Gebhel ale není ten druh člověka, který by ponechal něco náhodě, a proto sem pro jistotu přivede posily, protože co kdyby v té jeskyni přece jen byla ukrytá armáda. Ghend bude asi hodně nadávat, protože jsme udělali takovouhle chybu, ale nenapadne ho, že my o jeho ukrytých vojácích najisto víme, takže vlastně nebude mít důvod měnit své plány.“

Seržant Khalor zamžoural na východní nebe a zamyšleně se poškrábal na tváři. „Ten chlapec je poklad, Althale,“ řekl nakonec. „Hloupá nedorozumění jako je to, které právě popsal, se ve válkách dějí pořád a nikdo se jim nediví. Gebhela to donutí přivést posily a Koman nedokáže najít nic neobvyklého. Ghend přijde o prvek překvapení, takže až nadejde čas nepřátelského útoku, nastane dlouhé obléhání Gebhelových zákopů. To by mělo dát Eliarovi čas, aby se vykresal ze svých zranění a jakmile se postaví na nohy, vrátíme se k původnímu plánu.“

„Takže jsem to vymyslel dobře?“ zeptal se Gher dychtivě.

„Vymyslel jsi to skvěle,“ řekl mu Khalor s úsměvem. „Běž najít Salkana, ať můžeme začít.“

Ocelově šedé ráno převzalo vládu nad údolím pod zákopy seržanta Gebhela a opilí Ansuové na protějším kopci začali nasedat na koně v přípravě na předstíraný útok. Z jejich řad byl slyšet z nějakého důvodu častý smích.

„Chovají se, jako by to všechno byl nějaký vtip,“ řekl náčelník Albron kriticky.

„Určitým způsobem to tak je, můj náčelníku,“ řekl mu Khalor. „Nečeká se od nás, že tenhle útok budeme brát vážně - tak to alespoň původně mělo vypadat. Myslím si však, že Ghend se zrovna teď moc nesměje. Mám pocit, že Gherův kouř ho dnes ráno připravil o velkou část zábavy.“

Ansuové se usadili na hřbetech koní a vyrazili dolů z kopce směrem k vnějším opevněním seržanta Gebhela a z jejich řad se ozývala směsice smíchu a válečného pokřiku.

„Bude Gebhel jejich předstíraný útok ignorovat?“ otázal se náčelník Albron.

„O tom pochybuji,“ odpověděl Khalor. „Ansuové to zřejmě považují za velkou zábavu, ale Gebhel v tomhle směru postrádá smysl pro humor. Jsem si jistý, že už pro ně má připraveno uvítání.“

Když Ansuové dorazili k úpatí opevněného kopce, Gebhelovy katapulty vystřelily do vzduchu koše plné desetilibrových kamenů, které vzápětí začaly dopadat mezi smějící se útočníky.

„Vsadím se, že to musí hrozně bolet,“ poznamenal Gher pozorující zkázonosnou smršť.

„Také si myslím,“ přisvědčil Althalus.

„Připravují se,“ oznámila Leitha, když nad východním horizontem začínalo vycházet slunce. „Za pár minut vyrazí z jeskyně.“

„To je ale pitomost!“ prohlásil Khalor. „Vědí přece, že ztratili moment překvapení. Co si Ghend vůbec myslí?“

„Ghend v té jeskyni není, seržante,“ sdělila mu Leitha. „Rozkazy vydává Gelta.“

„Tím by se to vysvětlovalo, seržante,“ poznamenal Althalus. „Gelta je téměř stejně hloupá jako Pekhal. Má vůbec nějaký plán, Leitho?“

„Nic souvislého. Hodlá dovést své síly na vrcholek protějščího kopce. Pak počká, až se všichni seřadí. V tu chvíli nechá zatroubit na trumpety, a pak se všichni vrhnou dolů přímo na nás.“

„Typické chování kavalerie,“ řekl Khalor a potřásl hlavou. „Kavaleristé si myslí, že musí na bojiště dorazit se vši pompou. Zřejmě mají pocit, že to jejich nepřátele naplní strachem.“

„A funguje to?“ zeptal se ho Althalus.

„Ve skutečnosti ne,“ odpověděl Khalor a pokrčil rameny. „Ghere, běž říct Salkanovi, ať vyrazí k zákopům a upozorní Gebhela. Ať mu vyřídí, že Ansuové se připravují k útoku.“

„Hned, mistře Khalore,“ odvětil Gher.

„Tamhle jsou,“ řekl Althalus a ukázal přes mělké údolí.

Na hřeben začali vyjíždět Ansujští jezdci. Jejich meče a kopí se blyštěly a z hrdel se jim dral mrazivý válečný pokřik.

„Typické,“ řekl Khalor suše.

„O co jde, seržante?“ zeptal se Albron.

„O všechno to pózování. Nechápu, k čemu je dobré sedět na koni a ukazovat se nepříteli. Dobrý voják drží hlavu při zemi až do začátku boje. Ale ti hlupáci na druhé straně zkrátka nemohou unést představu, že bychom si jich nevšimli. Jezdec stráví víc času tím, že se na sebe snaží upozornit, než skutečným bojováním.“

„Alespoň jsou z nich snadné terče pro naše lučištníky,“ připojil se Althalus.

„Svatá pravda,“ souhlasil Khalor. „Tím se také vysvětluje, proč se také málokterý kavalerista dožije dvacátých narozenin.“ Pak se zasmál. „No dobrá,“ řekl, „pokud si mí nepřátelé chtějí hrát, není důvod jim v tom bránit.“

Nad údolím zazněl jasný zvuk trumpet a Ansuové vyrazili k útoku. Řítili se dolů z kopce s válečným pokřikem na rtech a mávali přitom zbraněmi. Gelta, sedící na černém koni, zůstala na protějším hřebeni, křikem pobízela své vojáky a nad hlavou držela sekeru.

Jízdní útok vypadal vskutku impozantně a paprsky vycházejícího slunce se odrážely od lesklých zakřivených čepelí ansujských válečníků. Když však útočníci dorazili na dno údolí, vypukl zmatek. Koně začali zakopávat a řítili se k zemi - často přímo na své jezdce.

„Co se to tam dole děje?“ zeptal se Albron. „Myslel jsem, že ovčáci nezačnou střílet, dokud se nepřítel nedostane blíž.“

„Pasti,“ vysvětlil Khalor. „Po tom prvním falešném útoku vyslal Gebhel dolů část mužů, aby do země zarazili kůly a mezi nimi natáhli lana. V té vysoké trávě je není vidět. Kdyby měli Ansuové v hlavě mozek, před útokem by všechnu travu vypálili. Ted' budou muset být mnohem opatrnější. Začnou postupovat pomaleji a budou snadným cílem pro praky našich ovčáků.“

Jezdci znatelně zpomalili a válečný pokřik zněl mnohem slaběji. Pak k nim dorazil Salkan, jehož zrzavé vlasy na slunci zářily sytou červení. „Generál Gebhel brzy vydá mým chlapcům povel, aby začali Ansuy ostřelovat, generále Khalore,“ řekl hrdě. „Sdělil jsem jim, že mají mířit na koně a ne na lidi. Většinou z toho ale nemají žádnou radost. Vypadá to, že už nemyslí jako ovčáci.“

„Válka dělá s lidmi podivné věci,“ odvětil Khalor filosoficky.

„Z té jeskyně zatím nevyrazili všichni,“ řekla jim Leitha. „Asi třetina je pořád ještě uvnitř.“

„Zálohy,“ pokýval Khalor hlavou. „Čerství vojáci - a koně - pro pozdější fáze bitvy. Cítíš někde poblíž nějaké pěšáky?“

Leitha pozdvihla tvář a oči se jí rozostřily. „Zatím nic,“ odvětila po několika chvílích. „Děje se něco, seržante?“

„Vrší jednu chybu na druhou,“ řekl Khalor pohrdavě. „Pekhal možná není žádný génius, ale měl by vědět, že snažit se dobýt opevněné pozice jen s pomocí jízdy je vážná chyba. Snaž se postřehnout jakékoli známky blížící se pěchoty, Leitho. Zatím se to pro nás vyvíjí dobře a já nechci žádná nepříjemná překvapení.“

Neprátelský útok znovu začal nabírat na rychlosti v okamžiku, kdy se dostal za úsek s pastmi a Ansuové téměř bez přemýšlení zamířili vzhůru po stezkách, na kterých náčelník Albron nechal udělat méně překážek.

Obránci neodpověděli až do chvíle, kdy se první vlna útočníků dostala k nenápadným značkám, jež náčelník Albron nechal umístit v dostřelu praků. V tu chvíli se Salkanovi ovčáci vyškrábali ze zákopů a jako jeden muž zatočili praky nad hlavou. Na Gebhelův ostrý rozkaz vyslali ovčáci na útočníky spršku kamení.

Chaos, který vypukl v řadách nepřátel, byl okamžitý a začal se šířit dolů po úpatí kopce, jak se muži a koně, sražení nahoře, kutáleli dolů do zadních řad svých spolubojovníků. Válečný pokřik teď nahradilo ržání zraněných koní a výkřiky jezdců a útok se zachvěl.

A pak se útok rozpadl a Ansuové se otočili a uprchli.

Gelta, Královna Noci, měla znělý hlas a bylo ji krásně slyšet. V jejím projevu byla zřetelně slyšet slova jako ‚zbabělost‘. Značný prostor dala ve svém projevu také slovu ‚nemotornost‘. Zpochybňovala původ svých Ansuů. V řeči používala hlavně barvitá slova.

„Dokonce ani nevím, co některé z těch urážek doopravdy znamenají,“ přiznal se náčelník Albron obdivně.

„Ty jsi dobře vychovaný muž, náčelníku,“ připomněl mu Khalor. „Neočekává se, že bys taková slova znal.“

„Zaútočí znovu?“

„No jistě,“ odpověděl Khalor. „Proč myslíš, že Gelta tak strašně řve? Odhaduji, že než slunce zapadne, dojde ještě ke dvěma dalším útokům.“

„Nepokusí se před dalším útokem odstranit naše překážky?“

„Myslím, že to budou dělat za pochodu, náčelníku,“ řekl Khalor nesouhlasně. „Zlomit jeden kůl nebo strhnout jedno křovisko stojí Geltu život muže a jeho koně, ale jí to zřejmě moc nevadí.“

„Proč nepoužijí katapulty - nebo záchytné háky?“

Khalor pokrčil rameny. „Nejspíš je to vůbec nenapadlo. Jezdectvo s sebou jen zřídka vozí katapulty. Jezdci mají pocit, že by to byla známka slabosti.“

„Khalor má naprostou pravdu, náčelníku Albrone,“ řekla Leitha smutně. „Životy Geltiných mužů pro ni vůbec nic neznamenají. Líbí se jí pohled na jejich smrt.“

„To je šílené!“

„Je to ještě horší,“ řekla mu Leitha. „Ze všech sil se snažím držet stranou od některých Geltiných myšlenek. Pohled na krev - jakoukoli krev - ji vzrušuje způsobem, o jakém bych raději nemluvila.“

Pohánění výkřiky a kletbami Královny Noci podnikali Ansuové na kůly osázený kopec útok za útokem za strašlivou cenu. Spodní část kopce byla pokrytá těly mužů a koní. Althalus si však všiml, že zdánlivě nesmyslně vypadající útoky jsou účinné v postupné likvidaci nástrah obránců. „Jestli to vydrží, dostane se nepřítel za soumraku až k zákopům, Khalore,“ předpověděl.

„O tom pochybuji,“ nesouhlasil Khalor. „Nenajali jsme Gebhela, jen aby stál a díval se.“

Pozdě odpoledne zuřivé útoky Ansuů zlikvidovaly téměř všechny kůly i křoviska a v tu chvíli trumpety odvolaly jezdce zpátky na protější hřeben.

„Snad se nevzdávají, generále Khalore?“ zeptal se Salkan.

„To ne, hochu,“ odvětil Khalor. „Chtějí svým koním dát čas, aby popadli dech, to je všechno. Většina našich barikád je pryč a slunce brzy zapadne. Gelta se chystá podniknout ještě jeden útok. Nejspíš je přesvědčená, že tentokrát její síly prorazí.“

„Musíme něco udělat, generále!“

„Gebhel už to udělal, Salkane. Až Ansuové zaútočí, čeká na ně pár pěkně hnusných překvapení.“

„Jakých překvapení?“ zeptal se náčelník Albron.

„Dívej se, můj náčelníku,“ řekl mu Khalor. „Dívej se a uč se.“

Slunce se sklánělo k západnímu horizontu, když tu Geltiny trumpety opět zatroubily a Ansuové zaútočili. Cesta vzhůru teď byla zbavená všech překážek a Ansuové, kteří se řítily vstříc zákopům, vítězně řvali.

Pak se z kopce náhle začaly kutálet tucty mohutných klád prošpikovaných ostrými kolíky, které se řítily vstříc nepřátelům neobyčejnou rychlostí.

„Tohle je hlavní důvod, proč se zákopy kopají na kopcích, náčelníku Albrone,“ poukázal seržant Khalor. „Většina věcí se totiž kutálí dolů a ne nahoru. Dvacet stop tlustá kláda může vážit víc než tunu. Pokud do ní předtím uděláš díry a do nich vrazíš naostřené kolíky, je téměř jisté, že každého, kdo se takové kládě postaví do cesty, čeká nepěkný konec.“

„Myslel jsem, že tyhle klády slouží jako předprsň našich zákopů,“ řekl Albron.

„Vypadá to, že Ansuové si to mysleli také, náčelníku. Mám pocit, že dnes je to poprvé, kdy stojí proti dobře vycvičené pěchotě. Máme pro ně v rukávu ještě spoustu překvapení.“

Klády, ze kterých na všechny strany trčely zašpičatělé kolíky, se valily dolů jako lavina a cestou drtily a mrzačily koně i lidi. Nepřátelský útok se rozpadl a vyděšení jezdci opouštěli svá zvířata a prchali.

Královna Noci na protějším hřebeni začala znovu vykřikovat kletby.

„Myslím, že tě nemá moc ráda, mistře Khalore,“ poznamenal Gher.

„Není to hanba?“ odvětil Khalor se zlým úsměvem.

„Nějaké známky po Pekhalovi?“ zeptal se Khalor Leithy.

„Už od rána nic, seržante,“ odvětila. „Mám pocit, že někam odešel.“

„Toho jsem se bál,“ řekl Khalor kysele.

„Co se děje, Khalore?“ zeptal se náčelník Albron.

„Odhadoval bych, že Pekhal sem přivede nějakou pěchotu. Viděl jsi, co se stalo dnes. Jízda je v zákopové válce skoro nepoužitelná. Jestli sem Pekhal přivede pěchotní armádu, čeká nás zítra smutný den.“

„Eliar se začíná probouzet, Althale,“ zamumlal Dwein hlas. „Běž se podívat, jak si vede. A vezmi s sebou Leithu. Asi ji budu potřebovat.“

„Dobrá, Smaragd,“ odvětil Althalus. Pokynul Leithe a oba dva vstoupili do stanu.

„Začal sebou trochu házet,“ řekla jim Andine s nadějí. „To určitě znamená, že bude v pořádku.“

„Uvidíme,“ odpověděla Dweia. „Začněte mu znovu podávat lektvar po každých čtyřech stech úderech srdce. Některé z těch bylin jsou trochu nebezpečné, takže mu nesmíme dát víc než je naprosto nezbytné.“

„Neřekla jsi nám, že jsou ty byliny jedovaté,“ obvinila ji Andine.

„Skoro každý lék je nebezpečný, Andine - pokud ho pozřeš příliš mnoho. Krmili jsme ho tím lektvarem celou noc, takže už jsme se určitě přiblížili k hranici nebezpečnosti. Bylo by hloupé, kdybychom mu uzdravili mozek a zastavili srdce, souhlasíš?“

„Je na prahu probuzení, Dweio,“ řekla Leitha. „Slyší nás, jak mluvíme, ale zatím plně nechápe, co říkáme.“

„Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než bude úplně v pořádku, Smaragd?“ zeptal se Althalus tiše.

„Přinejmenším několik dní - pravděpodobně celý týden.“

„Smaragd!“ zaprotestoval. „Musíme mít přístup ke dveřím! Jestli Pekhal přivede pěchotu a zaútočí na zákopy, nebudeme mít týden!“

„Uklidni se, Althale. Jakmile se Eliar probudí, dokáže otevřít dveře do Domu. A v Domě bude mít spoustu času na uzdravení. Víš přece, že pro mě čas nic neznamená.“

„Na to jsem zapomněl, připustil Althalus. „Nejspíš ani nebude schopen chodit, co? Bheid a já ho můžeme nést. Jediné, co opravdu musí být schopen, je natáhnout ruku a vzít za kliku. Jakmile bude v Domě, bude mít celé měsíce, aby se plně zotavil a tady zatím neuplyne ani minuta.“

„Jak je ten náš Althalus prohnáný, co Dweio?“ zamumlala Leitha.

„No dobrá,“ řekl Althalus rozčileně. „Mám toho poslední dobou moc. Od chvíle, kdy Gelta praštila Eliara do hlavy, se na mě všechno jenom valí. Ale snad už bude všechno v pořádku. Budu se cítit mnohem lépe, až Smaragd zase převezme vládu nad časem.“

„Bolí mě hlava,“ řekl Eliar slabě a otevřel oči. „Probudil se!“ zajásala Andine, vrhla se ke zraněnému mladíkovi a objala ho.

„Nech toho, Andine!“ přikázala Dweia. „Nehýbej s ním!“

„Omlouvám se,“ řekla Andine. „Já jen, že -“ zatvářila se „- víš, co myslím?“

„Co se stalo?“ zeptal se Eliar. „A kde to jsme?“

„Když jsme byli v zákopech, Khnom otevřel dveře vedoucí přímo k nám,“ řekla mu Leitha. „A z nich vyběhla Gelta, praštila tě do hlavy sekerou a pak zmizela dřív, než jsme ji stihli chytit.“

„Tak tím se vysvětluje, proč mě tak hrozně bolí hlava,“ řekl mladý Arum.

Plátěnou chlopni dovnitř strčil hlavu Gher. „Slyšel jsem Eliara mluvit,“ řekl. „Takže už se konečně probral?“

„Mluv potichu, Ghere!“ zasyčel Althalus. „Nechceme, aby Salkan zjistil, že Eliar žije.“

„Ach ano,“ řekl Gher a rychle se rozhlédl. „Málem jsem na to zapomněl.“ Vstoupil do stanu.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“ zeptal se Eliar. „Skoro celý den,“ řekl mu Bheid. „Gelta tě udeřila včera kolem půlnoci a teď už je hodně po západu slunce dalšího dne.“

„Aha, proto je tu taková tma. Máte nějaký důvod, proč nerozsvítíte lampy? Jsou snad nepřátelé tak blízko, že by nás mohlo světlo ohrozit?“

„O čem to mluvíš, Eliare?“ dožadovala se Andine. „Ve stanu přece není tma. Celá střecha září.“

„Tak to je opravdu skvělé, Andine,“ řekl Eliar.

„Já nevidím vůbec nic.“ Zvedl ruku před tvář a zamával prsty. „Nic,“ řekl. „Nevidím ani vlastní ruku. Myslím, že jsem slepý.“

„Toho jsem se bála,“ řekla Dweia tiše Althalovi.

„Tomu nerozumím, Smaragd,“ namítl. „Gelta ho přece udeřila do týla, ne do tváře. Jak mu může úder do zadní části hlavy udělat něco s očima?“

„Jeho oči jsou nejspíš dokonale v pořádku, Althale, ale ta část mozku, která jim pomáhá fungovat, se nachází přesně v místě, kam ho Gelta udeřila. A jeho mozkové funkce, které mají na starosti zrak zjevně nepracují.“

„Uzdraví se to nakonec? Neexistuje nějaký způsob, jak to spravit?“

„Já nevím, Althale. Eliar je tam u vás, já jsem v Domě. Kdybych ho jen mohla přivést zpátky do Domu, dokázala bych se o něj postarat, ale on je jediný, kdo dokáže otevřít dveře, ale aby je mohl otevřít, musí je vidět.“

„Tak to jsme až po uši v trablích, Smaragd. Snad bychom mohli udělat nosítka a Eliara do Domu odnést, ale to nám zabere měsíc a tou dobou už bude mít Ghend v kapse celé Wekti - a také většinu Medya. Pak vyrazí na západ a nebude žádný způsob, jak ho zastavit - zvláště proto, že každý schopný Arum je teď zamčený v Domě.“

„Pracuji na tom, Althale.“

„Pracuj rychleji, drahá. Tohle už není žádná legrace.“

„Není nějaký způsob, jak by Dweia mohla -?“ začal náčelník Albron žalostně.

Althalus zavrtěl hlavou. „Ne bez dveří. Nůž je klíčem ke dveřím, má ho Eliar, ale nemůže ho použít, protože nevidí. Myslím, že Dweia to musela zařídit takhle, aby zabránila svému bratrovi Daevovi vstoupit do Domu.“

„Ještě nejsme mrtví, Althale,“ řekl seržant Khalor. „Vyslal jsem posla ke Kreuterovi, aby mu vyřídil, ať se sem dostane tak rychle, jak jen dokáže. Jsem si jistý, že Gebhel se udrží, dokud Kreuter nedorazí.“

Pak ze stanu vyšla Leitha.

„Jak je Eliarovi?“ zeptal se náčelník Albron.

„Pořád stejně,“ odpověděla. „Vůbec nic nevidí. Ale zrovna jsem zjistila něco, co byste vy, pánové, měli vědět. Pekhal se vrátil. Byl v Regwosu a vrátil se s armádou pěšáků.“

„Jak jsou daleko?“ zeptal se jí Khalor.

„Zrovna teď jsou v té jeskyni. Pekhal a Gelta vymýšlejí plány na zítřek.“

„Chci, abys mi o těch plánech zjistila co nejvíc, Leitho,“ řekl seržant Khalor zachmuřeně, „ale myslím, že zítřek pro nás bude velmi smutný den.“

Althalus postával ve stanu a nepřítomně pozoroval Andine, která krmila Eliara. „Smaragd,“ vyslal v duchu myšlenku.

„Ano?“ odpověděl mu její hlas okamžitě.

„Není nějaký způsob, jak bych ke spravení Eliarových očí mohl použít Knihu? Možná, kdybych mu řekl, aby viděl, a použil bych správné slovo, obešel bych jeho zranění a přinutil jeho oči fungovat.“

„Ne, Althale. Existuje vzdálená možnost, že mu umožníš vidět to, co vidíš ty, ale to náš problém stejně neřeší, protože ty nejsi schopen vidět dveře. Mezi Eliarem a Nožem existuje pouto, které mu umožňuje vidět - a používat - dveře. Jediný způsob, který by snad mohl vyřešit náš současný problém, je vsáhnout do -“ odmlčela se a rozhostilo se dlouhé ticho.

„Napadlo tě něco, Smaragd?“ zeptal se s nadějí.

„Možná,“ odpověděla. „Moc se mi ten nápad nelíbí, protože jsem si téměř jistá, že se poruší něco, co je velmi důležité, ale nejspíš nemáme na výběr.“

„Mluvíš v hádankách, Smaragd.“

„Teď mě neruš, Althale. Pracuji na něčem, co nás možná dostane z potíží.“

Když Althalus vyšel ze stanu, spatřil seržanta Khalora a náčelníka Albrona, jak stojí kousek za Leithou a oba bledou dívku napjatě pozorují.

„Dokázala už něco vyčíst z nepřátelských myslí?“ zeptal se Althalus obou Arumů klidně.

„Nic konkrétního,“ odpověděl Khalor. „Myslím, že se pořád ještě neshodli na konečné podobě plánu na zítřek.“

„Mohli byste být laskavě zticha?“ řekla Leitha navztekane. „Jestli spolu chcete žvanit, běžte někam jinam.“

„Promiň,“ omluvil se Khalor.

Čekali a napjatě zadržovali dech.

„Ach,“ řekla Leitha. „Konečně to vyřešili. Ghend je musel trochu zkrotit.“

„Ghend je tam u nich?“ zeptal se Althalus.

Zavrtěla hlavou. „Jeho hlas se jim na pár chvil ozval, ale Ghend sám je daleko odsud.“

„O čem se hádali?“ zeptal se náčelník Albron.

„Plánují pro seržanta Gebhela na zítřek takové malé překvapení a Pekhal i Gelta chtěli být tím, kdo to překvapení provede. Ghend rozhodl, že to bude Pekhal a Gelta z toho nemá zrovna radost.“

„O jaké překvapení jde?“ dožadoval se Khalor.

„Za úsvitu se chystají udeřit na Gebhelovy zákopy z obou stran.“

„Zleva a zprava?“ zeptal se Albron.

„Ne. Zepředu a zezadu.“

„To je nemožné!“ prohlásil Khalor.

„Khnom jim to umožní,“ nesouhlasila Leitha. „Otevře dveře za Gebhelovými zákopy a Pekhal jimi provede svou pěchotu, aby zaútočila zezadu - ale až *poté*, co Geltina jízda provede ještě několik marných útoků zepředu.“

„Včera se jim podařilo vyčistit větší část kopce,“ řekl náčelník Albron. „Geltiny útoky možná nebudou až tak marné.“

„Budou, náčelníku,“ uklidnil ho Khalor. „Gebhelovi muži celý den usilovně pracují na tom, aby překážky znovu uvedli do původního stavu. Až zítra ráno vyjde slunce, bude Gelta stát před úplně stejným problémem jako včera. Myslím, že jí nezbude, než se omezit na občasné výpady. Bude se snažit přilákat Gebhelovu pozornost, takže útok Pekhalovy pěchoty zezadu bude naprostým překvapením. Ale teď, když o jejich plánu víme, můžeme Gebhela varovat a on podnikne příslušné kroky.“ Khalor se zamračil. „Naše síly budou trochu moc roztažené. Budeme muset být připraveni zareagovat, kdekoliv se Pekhal objeví. Zítřek bude rozhodně zajímavý den.“ Rozhlédl se. „Salkane!“ zavolal.

„Ano, generále Khalore?“ odpověděl zrzek ospale.

„Sroluj si pokrývku, hochu, musíš do zákopů odnést důležitou zprávu.“

„Ano, generále,“ odvětil Salkan a zívł.

„Potřebujeme Leithu, miláčku,“ zamumlala Dweia. „Myslím, že ona je klíčem k našemu současnému problému - ale jen bude-li ochotna spolupracovat. Nejsem si jistá, jak daleko sahá její dar, ale mám pocit, že s jeho pomocí Leitha dokáže víc, než jsem si původně myslela. Usuzuji tak z toho, že dokázala proniknout skrz Eliarovy myšlenky až do jeho podvědomí, aby zjistila, jaká zranění utrpěl. Další krok pro ni nejspíš bude velmi těžký a možná ho odmítne - nebo to udělá Eliar. Budeš si s nimi muset promluvit, a budeš muset hovořit rychle a přesvědčivě.“

„K čemu přesně mám Leithu přesvědčit, Smaragd?“

„Leitha je pasivní posluchač, Althale. Jen naslouchá myšlenkám ostatních lidí. Musíme ji přinutit, aby vhlédla hlouběji do Eliarovy mysli - mnohem hlouběji, než kam sahá, když chce přechíst něčí myšlenky, a když tak učiní, Eliar současně vstoupí i do její mysli. A právě *tohle* možná Leitha odmítne. Nevadí jí poslouchat myšlenky ostatních. Dělá to celý život. Ale představa, že někdo poslouchá *její* myšlenky, ji může vyděsit.“

„Proč? Na takovou představu přece musí být zvyklá.“

„Na představu možná; ale skutečnost je jiná. Jejich mysli splynou a vytvoří se mezi nimi permanentní pouto.“

„Něco na způsob pouta mezi tebou a mnou?“

„Přesně tak. A tohle pouto může změnit jistá uspořádání mezi chlapci a dívkami v naší skupině, u kterých si Leitha přeje, aby zůstala tak, jak jsou. Musíme doufat, že k tomu nedojde, ale vrátit Eliarovi zrak je mnohem důležitější než všechno ostatní.“

KAPITOLA DESET

„Čeká nás nějaká práce,“ řekl **Althalus** ostatním bezvýrazně, když vstoupil do stanu. „Smaragd pro vás má instrukce, tak dobře poslouchajte.“

Pak ho Dweia odstrčila stranou. „Vidíš alespoň záblesky světla, Eliare?“ zeptala se ho.

„Nic, Smaragd,“ odpověděl s beznadějí v hlase. „Mám před očima úplnou tmou. Nechápu sice, jak mne mohla rána zezadu do hlavy oslepit, ale nevidím vůbec nic.“

„Nejprimitivnější části mozku jsou právě vzadu, Eliare. Jsou tam smyslová centra - zrak, sluch, čich a tak dál. Brouk nedokáže myslet, ale *vidí*. Přední část mozku má na starosti myšlení; zadní část spravuje jednodušší věci.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Andine se slzami na krajíčku. „Nikdy jsem neslyšela, že by se slepému vrátil zrak.“

„Když jsou zraněny oči, je jen malá šance na uzdravení, drahá,“ vysvětlovala Dweia. „Ale Eliarovy oči jsou dokonale v pořádku. Jeho mozek byl pohmožděn, když ho Gelta udeřila sekerou, a začal krváčet. O to nebezpečné krvácení jsme se postarali. Je možné, že právě to pohmoždění, které ho málem zabilo, způsobuje jeho slepotu. Pokud jde skutečně jen o pohmoždění, časem se uzdraví. Jakmile se uzdraví, zrak se mu vrátí, a pak bude znovu moci používat dveře. Zrovna teď ale nevidí a já ho *musím* dostat sem k sobě, abych si mohla pořádně prohlédnout rozsah jeho zranění.“

„Ty jim neříkáš všechno, že ne, Smaragd?“ zeptal se Althalus v duchu.

„Neříkám,“ přiznal její hlas. „Pokud je zranění jeho mozku příliš rozsáhlé, nejspíš bude navždy slepý. Nech si to ale pro sebe, Althale.“ Pak ho znovu odstrčila a ovládla jeho hlas. „Musíme Eliara dostat do Domu,“ řekla ostatním, „ale on je jediný, kdo může vidět dveře. Proto potřebujeme Leithu.“

„Jak mu mám v tomhle ohledu pomoci?“ zeptala se Leitha udiveně.

„Půjčíš mu své oči, Leitho.“

„Nejsou vyndavací, Božská.“

„Já vím - a takhle by je stejně nemohl použít - stejně jako nemůže použít své vlastní oči.“

„Vůbec ti nerozumím, Smaragd,“ řekl Eliar a zdvihl hlavu z polštáře.

„Nehýbej sebou,“ přikázala mu Andine a jemně mu přitlačila hlavu zpátky na polštář. „Můžeš začít znovu krváčet.“

„Co přesně si teď Eliar myslí, Leitho?“ zeptala se Dweia.

„Cožpak jsi mi neřekla, abych to nedělala?“ opáčila Leitha.

„Teď nastal čas nouze, drahá, takže to pravidlo pro jednu poruš.“

„Dobrá,“ řekla Leitha a její oči se rozostřily. „Je velmi nešťastný. Je si jistý, že bude slepý po zbytek života a přeje si, aby ho byl ten úder zabil.“

„Nemyslím to tak doslova,“ namítal Eliar. „Ale když budu slepý, nebudu vám přece nijak k užitku.“

„Okamžitě nech takových nápadů!“ vykřikla Andine, vrhla se mu kolem krku a propukla v pláč.

„Uklidni se, Andine,“ řekla Dweia drobné Aryi. „Jenom všechno zamotáš. Eliare, když Leitha prozkoumávala tvou mysl, cítil jsi něco?“

„No - možná ano. Měl jsem takový hřejivý pocit. Znamená to snad něco?“

„Takže celá procedura nezabere tak dlouho, jak jsem si myslela. Pověz mi, Leitho, jaké pocity máš ohledně Eliara?“

Leitha pokrčila rameny. „Miluji ho,“ odpověděla prostě.

„Leitho!“ vykřikla Andine.

„Ne *tímhle* způsobem, Andine,“ uklidnila ji Leitha. „Miluji ho stejně jako miluji tebe - nebo Ghera. K Bheidovi chovám trochu jiné city, ale o tom si můžeme promluvit jindy. Jsme skoro jako rodina a je přece normální, že lidé milují členy své vlastní rodiny. A z myšlenek ostatních vím, že jejich pocity jsou podobné jako mé.“

„Zkus vstoupit trochu hlouběji do Eliarovy mysli, Leitho,“ navrhla Dweia. „A udělej nějaký zvuk, aby Eliar poznal, že tam jsi.“

Na Leithině tváři se náhle objevil výraz odporu.

„Nevíš, co po mně žádáš, Dweio!“ prohlásila. „To nemůžu udělat!“

„V čem je problém, Leitho?“ zeptal se Bheid.

„Neumíš si představit, co všechno by mě to stálo, Bheide,“ řekla mu vyděšeným tónem.

„Čeho se tak bojíš, Leitho?“ zeptala se jí Andine. „Přece to nemůže být tak hrozné, nebo ano?“

„Musí být nějaký jiný způsob, jak to udělat, Dweio,“ řekla bledá dívka.

„Ne,“ odvětila Dweia, „obávám se, že jiný způsob není. Ale nebude to tak děsivé, jak se bojíš, Leitho. Eliar je prostý, jednoduchý mladík, takže se u něj nesetkáš s ničím, s čím by ses nedokázala vypořádat.“

„Ale je to *muž*, Dweio.“

„Ano, toho jsem si všimla.“

„Řekne mi laskavě někdo, o co tu jde?“ zeptal se Eliar. „Co chceš, aby Leitha provedla, Smaragd? A proč je kvůli tomu tak rozčilená?“

„Nejde o nic vážného, Eliare,“ odpověděla Dweia.

„*Já* mu to tedy vysvětlím, Dweio,“ prohlásila Leitha. „Občas jsi v některých věcech dost vyhýbavá.“ Její hlas zněl docela nepřátelsky.

„Máme snad nějaká tajemství, Smaragd?“ zeptal se Althalus.

„Leitha dělá z komára velblouda,“ řekla Dweia rozčileně. „Vždyť o nic nejde.“

„O *nic*?“ zopakovala Leitha nevěřícně. „To máš tedy hodně zvláštní definici slova ‚*nic*‘, Dweio.“

„Asi bys nám měla otevřeně říct, o co jde, Smaragd,“ řekl Althalus. „Snažíš se nás nějak přelstít, že ano, kotě?“

„Jak tě něco takového může napadnout, Althale?“ zasyčela.

„Vzdej to, Smaragd. V čem přesně je problém, Leitho?“

„Pokud se dostanu příliš hluboko pod povrch Eliarovy mysli, jak po mně Dweia chce, nikdy se nedokážu vrátit zpátky,“ řekla Leitha a otrásla se. „Naše mysli se k sobě přimknou jako vyděšené děti a už se nikdy nerozpojí.“

„Vážně? Ale už teď jsme si přece velmi blízcí.“

„*Takhle* blízcí si tedy nejsme. Eliar je muž a já jsem žena. Víš, doufám, že jsou rozdíly mezi muži a ženami, Althale.“

„Buď hodná,“ zamumlal. „Jsi si jistá, že neexistuje žádný způsob, jak by se vaše mysli mohly později zase rozdělit?“

„Myslíš, že dokážeš oddělit svou mysl od Dweiny?“

„Ono by to zašlo až *takhle* daleko?“ zeptal se Althalus užasle.

„Samozřejmě, že ano, Althale. Šlo by přesně o to samé.“

„Není nějaký způsob, jak to obejít, Smaragd?“ zeptal se tiše.

„Ne, Althale. Musí vzniknout pouto mezi Leithou a Eliarem, jinak to nebude fungovat. Smysly jsou v nejhlubší úrovni podvědomí, takže Leitha a Eliar spolu musí úplně splynout - stejně jako ty a já.“

„Teď už chápu, v čem je problém,“ poznamenal Althalus. „Nicméně to možná až takový problém není. Vlastně by se nám to *mohlo* docela hodit.“

„Jak to myslíš, Althale?“

„Dívej se, Smaragd. Dívej se a uč se.“

„Jsi ještě horší než já, Althale.“

„Mám skvělou učitelku,“ řekl Althalus, spokojeně se usmál a pohlédl na ostatní. „Takže, děti,“ řekl jim, „matka přišla se zajímavým nápadem, který bychom si měli důkladně promyslet.“

„Matka?“ zeptal se Bheid překvapeně.

„A není to tak snad?“ otázal se Althalus. „Víte přece, jak se k nám Dweia chová. Je jako vlaštovka s hnízdem plným mlád'at.“

„V tom je velký kus pravdy,“ připustila Leitha.

„Hned jsem věděl, že budeš souhlasit, Leitho,“ řekl Althalus. „Chtěl bych ti připomenout tvá vlastní slova. Řekla jsi, že jsme rodina, a to je pravda. Takže Eliar je tvůj bratr a ty jsi jeho sestra, souhlasíš?“

„No -“ Leitha se trochu zamračila.

„Když vstoupíš hluboko do Eliarovy mysli, utvoří se mezi vámi pouto, ale takové pouto tu už přece dávno je. Nikdo z nás o něm nemluví, ale to neznamená, že tu není. A Andine je přece tvá sestra. Nevytvořilo se snad podobné pouto i mezi vámi dvěma?“

„Nejspíš ano,“ připustila.

„Tak proč se tak bojíš něčeho, co už přece dávno existuje? Jsi k Eliarovi připoutána už od chvíle, kdy jsme opustili Kweron. Jediné, o co jde, je dát tomu poutu skutečnou podstatu. A později se k tomu poutu můžeme přidat všichni, abychom sdíleli své myšlenky jako skutečná rodina. Může to být velmi užitečné. Láska je moc hezká věc, Leitho, tak se jí neboj.“

„Mám pocit, že se mnou manipuluješ,“ řekla Leitha a bezmocně se rozesmála. Co si o tom myslíš ty, Eliare?“

„Vždycky jsem přemýšlel, jaké by to bylo mít bratry a sestry,“ řekl a stydlivě se pousmál. „Stejně si myslím, že to nakonec budeme muset udělat, Leitho. Víš, jaká Smaragd dokáže být a já bych opravdu rád zase viděl.“

Rozechvěle ho pohladila po tváři. „Tak proč s tím nezkusíme něco udělat, bratře?“ řekla láskyplně.

Leitha se pohybovala pomalu, téměř plaše, a několikrát ona i Eliar úplně zčervenali. „O nic nejde, děti,“ řekla jim Dweia. „To jsou jen

fyzické rozdíly. Mají jen málo společného s tím, kdo doopravdy jste. Každý z nás si neustále uvědomuje své tělo ale toto vědomí by vás nemělo znepokojoval.“ Na chvíli se odmlčela. „Začneme s chutí a čichem,“ řekla pak. „To je nejjednodušší. Běž přinést nějakou kytku, Ghere.“

„Jakou kytku?“ zeptal se chlapec.

„Pokud možno s nějakou výraznou vůní.“

„Hned jsem zpátky,“ slíbil Gher a odběhl ven.

„Přines bobuli jeřabiny, Althale,“ zamumlala Dweia. „A neříkej, co to je. Jen ji přines a strč ji Leithe do úst.“

„Myslel jsem, že jsou jedovaté.“

„Jen když jich sníš talíř.“

Althalus pokynul Leithe, aby přilákal její pozornost, a pak se prstem dotkl svých rtů.

Přikývla.

Althalus došel k hrubému stolu a sebral jednu malou bobulku. Pak se vrátil k posteli, podal ji Leithe a ukázal jí na ústa.

Znovu přikývla a vložila si bobuli do pusy. Rozkousala ji a zkřivila tvář.

„To je *příšerné!*“ prohlásil Eliar a na tváři se mu objevil úšklebek.

„Ve skutečnosti je to ta nejlepší věc, jakou jsi kdy ochutnal, Eliare,“ řekla mu Dweia. „Zatím všechno funguje přímo skvěle.“

Malý žlutý květ, který Gher přinesl a strčil Leithe pod nos způsobil, že se Eliar rozesmál. „Krvácíš hodně, Ghere?“ zeptal se chlapce.

„Jestli krvácím?“ opáčil Gher udiveně.

„Tohle je přece květ z ‚pekelného keře‘. Jeho vůně je skoro stejně ostrá jako trny.“

„Funguje to, že ano, Smaragd?“ řekl Althalus a tiše zajásal.

„Zatím ano. Ted’ odved’ Leithu stranou a něco jí pošeptej. Jejich nosy a ústa už jsou spojeny. Ted’ vyzkoušíme jejich uši.“

Když Eliar slovo od slova zopakoval to, co Althalus zašeptal Leithe, Dweia řekla Althalovi, aby dívku polechtal na chodidle a Eliar přitom škulb nohou.

„Tak to máme čtyři smysly,“ řekla Dweia nahlas. „Ted’ přicházíme k tomu důležitému. Leitho, chci, abys přitiskla svou tvář

na Eliarovu. Vaše oči musí být co nejblíž. Nemysli na nic konkrétního, jen vzhlédni ke střeše stanu. Zjistíme, jestli je Eliar schopen vidět světlo.“

Leitha přikývla, došla k Eliarově posteli a poklekla vedle ní. Pak jemně opřela svou tvář o jeho.

„Já vidím!“ prohlásil Eliar. „Už nemám před očima tmu!“

„Pomalů pohybuješ očima, Leitho,“ poučovala ji Dweia. „Eliar si musí zvyknout na pár odlišností. Pomalu sklop zrak a podívej se na Andine.“

„Dobrá,“ řekla Leitha.

„Z nějakého důvodu vypadá jinak,“ stěžoval si Eliar.

„Leitha ji nevidíš stejným způsobem jako ty, Eliare,“ vysvětlovala Dweia. „Ženy se dívají na jiné ženy trochu jinak než muži. Ale myslím, že to teď není důležité. Vidíš ji jasně?“

„Připadá mi trochu výstřední,“ řekl Eliar.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Andine uraženě.

„Nechtěl se tě dotknout, drahá,“ řekla Dweia. „Dívá se na tebe očima Leithy a ty nejsou úplně stejné jako jeho. Bude chvíli trvat, než si na to zvykne, ale to nejtěžší už máme za sebou.“

Dweia hovořila skrze Althala klidným, nezúčastněným tónem, ale Althalus zamrkal, protože mu hlavu naplnil její tichý jásot.

„Nic tam není, Eliare,“ namítla Leitha a otočila se k mladíkovi sedícímu na kraji lůžka.

„Prosím, nedívej se na mě, Leitho,“ řekl a otrásl se. „Když vidím sám sebe z tvého místa, točí se mi hlava.“

„Promiň,“ omluvila se a rychle odvrátila zrak. „Přesto však nevidím nic, co by připomínalo dveře.“

Eliar natáhl ruku a poklepal do prázdného vzduchu mezi nimi. „Vždyť jsou přímo tady. Poslouchej.“ Zaklepal o něco silněji a všichni uslyšeli zvuk t'ukání na dveře. Leitha natáhla ruku, ale její prsty sevřely jen prázdnotu.

„Právě jsi těmi dveřmi prostrčila celou ruku!“ prohlásil Eliar. „Co se to děje, Smaragd? Ty dveře jsou pevné jako cihlová zeď, ale její ruka jimi prošla, jako kdyby byly jen vzduch.“

„Ty dveře existují jen pro tebe, Eliare,“ vysvětlovala Dweia Althalovým hlasem. „Pro nikoho jiného tu nejsou, pokud je neotevřeš a neprovedeš nás jimi. Lidé těmi dveřmi prochází neustále tam i zpátky a vůbec si neuvědomí, že tu jsou. Má v tom prsty Nůž a vše se nám tím komplikuje. Dokážeš vstát?“

„Už je mi dobře, Smaragd - až na to, že mě bolí hlava.“

„Pomalů se zvedni. Leitha a Andine ti pomohou, abys náhodou neupadl. Používáš Leithiny oči, takže klika dveří nebude přesně tam, kde si tvá ruka myslí, že je, tak dávej pozor. Jakmile sevřeš kliku, otevři dveře a všichni tři se vrátíte domů.“

„Leitha a Andine se doufám vrátí zpět,“ řekl Bheid.

„Ne, zůstanou tu s Eliarem a se mnou.“

„Tak počkej, Smaragd,“ namítl Althalus. „Leithu potřebujeme tady. Už jsme ztratili dveře. Jestli ztratíme i uši, octneme se až po krk v potížích.“

„Já tady Leithu potřebuji víc než vy, miláčku. Chvilku se bez ní obejdete, ale já ne. Nehodlám se o to přít, Althale; *takhle* to prostě bude.“

Leitha a Andine pomohly Eliarovi na nohy a pomohly mu nahmatat kliku, kterou viděl jen on. Pak jeho ruka něco stiskla. „Tak jdeme,“ řekl a všichni tři zmizeli.

„Jak dlouho bude trvat, než se Leitha vrátí?“ zeptal se seržant Khalor ustaraně.

„Těžko říct, seržante,“ odvětil Althalus. „To záleží na tom, jak těžké je Eliarovo zranění. Pokud jde jenom o pohmoždění mozku, nemělo by to trvat příliš dlouho. Pokud je to ale opravdu vážné, zabere to možná víc času. Eliar potřebuje Leithiny oči, dokud se mu nevrátí zrak.“ Althalus se snažil o střízlivý a věcný tón.

„Myslel jsem, že Dweia může v Domě zastavit čas,“ namítl náčelník Albron.

„K tomu jsou nejspíš také zapotřebí dveře,“ řekl mu Althalus. „Nevím úplně přesně, co bude Smaragd s Eliarem dělat, aby mu uzdravila oči, takže je možné, že čas poběží úplně normálně. Všechno se nám hrozně zkomplikovalo.“

„Ted' jsem ztratil i uši,“ povzdechl si Khaalor. „Bez Leithiny schopnosti vytahovat informace nepříteli z hlavy nezjistíme, o co se Gelta a Pekhal pokusí v příští chvíli.“

„Můžeme nechat Gebhela o něco ustoupit, seržante,“ navrhl náčelník Albron. „A po pár mílich se může znovu zakopat.“

„To je jen oddalování nevyhnutelného, náčelníku,“ poukázal Khaalor. „Gelta na nás bude útočit zpredu a Pekhalova pěchota se nakonec stejně vynoří někde za námi.“

„Napadají tě nějaké možnosti, seržante?“ zeptal se Althalus.

„Jedna možnost mě rozhodně napadá,“ řekl Khaalor zachmuřeně.

„Vážně? Nevypadáš moc nadšeně.“

„Říká se tomu ‚poslední postavení‘, Althale. A žádná horší možnost už není.“ Rozhlédl se. „Kde je Salkan? Zná zdejší terén mnohem lépe než já.“

„Co hledáme, seržante?“ zeptal se ho Albron.

„Příkrý kopec, náčelníku. Gebhel se může opevnit na jeho vrcholku a na nějakou dobu nepřítele zadržet - snad vydrží do doby, než dorazí Kreuter. Khnomovy dveře nebudou k ničemu, protože Gebhelovi muži budou vyhlížet všemi směry, takže nebude žádná vzadu, odkud by mohl přijít nepřátelský útok.“

„A co když pak nepřítel Gebhela prostě obejde a napochoduje přímo do Keiwonu?“

„To by nebyl moc dobrý nápad, náčelníku. Pekhal a Gelta sice nejsou žádní intelektuálové, ale nemyslím, že by byli *tak* hloupí, že by si v zádech nechali arumskou armádu.“

„Jak dlouho myslíš, že se Gebhel v takovém postavení udrží?“ zeptal se ho Althalus.

Khaalor pokrčil rameny. „Přinejmenším týden - možná dokonce dva - za předpokladu, že vojáci budou mít dostatek jídla a vody.“

„To by mohlo stačit,“ přemýšlel Althalus. „Všechno ovšem závisí na tom, zda Smaragd dokáže spravit Eliarovi oči - a jak dlouho jí to bude trvat. Myslíš, že Gebhel zvládne dnešní útok?“

Khaalor pokýval hlavou. „Protože o Pekhalovi ví, bude moci podniknout příslušné kroky. Až slunce zapadne, budou naši vojáci pořád ještě v zákopech. Pak, až se setmí, je v tichosti odvedeme na

nějaký pěkný příkrý kopec. Válka ještě zdaleka neskončila, Althale. Ve skutečnosti stěží začala.“

„Gebhel ví, co dělá,“ řekl Khalor Althalovi, Bheidovi a náčelníku Albronovi, když nebe na východě ozářily první paprsky slunce. „Bez Leithy jsme trochu v nevýhodě, ale víme toho o nepřátelských plánech dost na to, abychom se s tím nějak vyrovnali - alespoň pro dnešek.“

„A pro zítřek?“ zeptal se Albron s obavami.

„To závisí na tom, jak příkrý kopec dokážeme najít - a jak daleko vzadu bude.“

Gher a Salkan dorazili ještě za tmy.

„Gher říká, že jsi mě chtěl vidět, generále Khalore,“ řekl ovčák.

„Správně,“ odpověděl Khalor. „Jistě znáš dobře okolní terén.“

„Pásl jsem tu ovce celá léta, generále, takže se kamarádím s každým keřem a s každým kamenem, který tu je.“

„Výborně. Potřebuji velký, velice příkrý kopec, Salkane - něco, co si nezádá s horským vrcholkem. Je tady v blízkosti něco takového?“

Salkan se zamračil. „Pár mil jižně odsud je Daiwerova Věž, kopec, který odpovídá tvému požadavku.“

„Kdo je Daiwer?“ zeptal se Bheid.

„Byl to bláznivý poustevník, který tu žil před pár sty lety, Vaše Svatosti. Vypráví se, že věřil, že on je jediný člověk na světě, který skutečně miluje Boha, a že všichni ostatní jsou vyslanci d'ábla. Když tu Věž poprvé spatřil, byl si jistý, že ji Bůh vytvořil právě pro něj. Tyčí se nad okolními pastvinami do výše tisíc stop a má dokonale příkré srázy.“

„Jak ses tam tedy dostal?“ zeptal se Khalor.

„Na jižní straně Věže je kamenitá stezka, generále. Těžko se po ní leze, ale já jsem se dostal až na vrchol. Daiwer se tam před dávnými lety dostal také a žil v jeskyni na vrcholku. Prý měl ve zvyku shazovat balvany na každého, kdo se snažil dostat za ním. Asi neměl rád společnost.“

„Takže tam téměř jistě musí být zdroj vody,“ přemýšlel Khalor nahlas.

„Ano, generále Khalore. V zadní části jeskyně je pramen. Nevím, jak je možné, že se voda dostala až nahoru, ale je čistá a osvěžující.“

„Je to jen pramínek?“ tlačil na něj Khalor.

„Ne, pane. Spíš připomíná fontánu.“

„Co myslíš, Khalore,“ zeptal se Althalus.

„Docela to pasuje na to, co hledám,“ odvětil Khalor. „Proč se tam nezajdeme podívat?“

„Myslím, že bychom měli. Gebhelovi muži získali řadu ansujských koní. Tři si půjčíme a Salkan nás odvede na místo.“

Ke kopci dorazili nedlouho před úsvitem a přitáhli koním otěže. Všichni udiveně hleděli na příkrou Věž, tyčící se z prémie.

„Jak je možné, že uprostřed pastvin vznikne něco takového?“ zeptal se seržant Khalor v naprostém úžasu a zíral na vrcholek. „Vypadá to jako hora, která zabloudila.“

„Nám to může být celkem jedno, seržante,“ řekl Althalus. „Vyhovuje to našim účelům?“

„Jestli se dokážeme dostat nahoru, je tohle perfektní místo na obranu,“ prohlásil Khalor. „Bude-li mít Gebhel dostatek jídla a vody, udrží se tady celé roky.“

„Dokud jsem to já, kdo platí náčelníku Gwetimu tak nehoráznou sumu za každý den bojů, tak se o žádné roky rozhodně jednat nebude. Pojďme se podívat na tu stezku. Mám pocit, že Salkan je napůl horský kozel a to, že se on dokáže vyškrábat až nahoru, neznamená, že to zvládneme i my ostatní.“

V poledne se všichni tři vrátili do zákopů. „Kdyby Bůh měl zuby, vypadaly by určitě jako ta hora, Gebhele,“ řekl Khalor plešatému vousáči. „Trčí z planiny do výše tisíc stop.“

„Je ten kopec dostatečně příkrý?“ zeptal se Gebhel.

„Těžko se tomu dá říkat kopec, Gebhele,“ připojil se Althalus. „Vypadá spíš jako věž s úplně strmými stěnami. U úpatí jsou hromady kamení a i na ty je problém vyšplhat. A na samotnou Věž se člověk dostane, jen když umí létat.“

„Pokud tam nedostanu své muže, nebude nám ta Věž k ničemu dobrá,“ prohlásil Gebhel rozčarovane.

„Ale nahoru vede cesta,“ řekl mu Salkan. „Vypadá to, že část kopce se odlomila, takže nahoru vede kamenitá skluzavka, která se dá použít k výstupu na vrchol. Je mnohem příkřejší než je zdrávo a je dost úzká, ale nám se podařilo se po ní vyškrábat. Seshora je vidět na celé míle daleko.“

„Musí to mít přece nějakou chybu,“ prohlásil Gebhel. „Ještě nikdy jsem nenarazil na něco, co by bylo dokonalé.“

„Není tam střecha, seržante,“ řekl Althalus, „takže když bude pršet, zmokneš. Dokážu zajistit jídlo a vodu, ale nedokážu zajistit kurtizány.“

„Vidiš,“ řekl Gebhel Khalorovi, „věděl jsem, že najdu nějaký nedostatek.“

„Co se tu dělo, zatímco jsme byli pryč?“ zeptal se Khalor mnohem vážnějším tónem.

„Ta sůva na nás celé ráno plýtvala svou kavalerií,“ opáčil Gebhel a pokrčil rameny.

„Nepřátelská pěchota se zatím neukázala?“

„Ne. Myslím, že tvým zvědům nafoukal do uší kouř, Khalore. Za zákopy jsme nespatriili ani známky nepřátelského pohybu - pokud ovšem neočekáváš překvapivý útok ze strany králíků.“

„Přesto udržuj zálohy připravené, Gebhele, připravené a dobře ukryté,“ řekl mu Khalor. „Říkám ti, že než slunce zapadne, nepřátelská pěchota zaútočí zezadu.“

Gebhel pokrčil rameny. „Jak myslíš,“ řekl.

„Už jsi vymyslel nějaký plán ústupu?“

„Když se chceme otočit a utéct, k čemu plán? Jakmile se setmí, seberu své muže a vyrazíme na jih. Mohl bys mi prokázat laskavost?“

„Stačí jen říct, Gebhele.“

„Půjč mi toho mladého zrzka. Vyšlu na vrcholek toho Božího Zubu pár mužů a chtěl bych, aby měli průvodce. Zapálí nahoře oheň, abychom v noci věděli, kam máme jít.“

„To dává smysl.“

„Seržante Gebhele!“ zavolal jeden z mužů v zákopu. „Chystají se k dalšímu útoku!“

„Musíš mě omluvit, Khalore, ale mám práci,“ řekl Gebhel kysele.

„Jistě,“ souhlasil Khalor. „Přeji hezký den.“

„Moc děkuji,“ odsekl Gebhel.

„Je to Dwein nápad,“ lhal Althalus Khalorovi a Albronovi, když všichni tři leželi ukrytí ve vysoké trávě nedaleko od stanu. Ve skutečnosti od Dwei už několik hodin neslyšel ani pípnutí.

„Ovce?“ zeptal se Albron nevěřícně. „Vůbec to nechápu, Althale.“

„Zabrání Komanovi, aby zjistil, že se část Gebhelových mužů skrývá za tímhle kopcem, náčelníku Albrone,“ vysvětloval Althalus. Na světě neexistuje tupější zvíře, než je ovce, a navíc mají ve zvyku pořád bečet. Když přijde na matení Komanovy schopnosti číst myšlenky, je stádo ovcí ještě lepší než dělení zlomků.“

„Nehodlám se o tom s Dweiou přít,“ souhlasil Khalor. „Když říká ovce, tak tedy ovce. Myslíš, že budeme nějak varováni, až Pekhal vyběhne přímo za námi?“

„Obávám se, že moc ne.“

„Gebhel učinil jisté přípravy, seržante,“ ujistil Khalora náčelník Albron. „Zadní strana zákopů není tak nechráněná jak vypadá.“

„Na tohle je Gebhel expert,“ souhlasil Khalor. „Myslím, že nebude moc těžké zkazit Pekhalovi celý den. Gebhelovy zálohy se na něj vrhnou dřív, než Pekhalovi muži stihnou uběhnout padesát stop.“ Khalor zvedl hlavu a podíval se přes údolí na druhou stranu. „Ta stará harpyje už je tu zas,“ řekl.

Královna Noci uprostřed armády Ansuů vyjela na protější hřeben a zbraň, kterou mávala nad hlavou, vypadala jako ta samá válečná sekera, jež málem zabila Eliara. Rozhlédla se, aby se ujistila, že jsou její muži na svých místech, a pak mávla svou hrubou, prastarou zbraní směrem ke Gebhelovým zákopům. „Do útoku! Zabíjejte! Zabíjejte! Zabíjejte!“

Její vojáci ze sebe vydali válečný pokřik a vyrazili dolů z kopce jako přílivová vlna. Nad hlavami se jim zatřpytily ocelové meče.

V tu chvíli Althalus zachytil záblesk temnoty na úpatí kopce za Gebhelovými zákopy. Skoro to vypadalo, jako by slunce na chvíli zakryl mrak.

A pak s triumfálním vytím odnikud vyrazil Pekhal a za ním z nicoty vybíhala armáda pěších vojáků. „Zabijte je všechny!“ řval Pekhal.

„Regwosané,“ poznamenal Khalor klidně, když zpozoroval útočící armádu. Pak vstal a mávl rukou, čímž dal Gebhelovým ukrytým zálohám povel k útoku.

Pekhal a jeho pěšáci vyrazili k zjevně nebráněné zadní části zákopu, ale v poslední možnou chvíli se proti nim zvedl les naostřených kůlů, které byly předtím ukryté pod tenkou vrstvou zeminy.

„Ten *zloděj*!“ vykřikl Khalor pobouřeně.

„Kdo je zloděj?“ zeptal se Albron.

„Gebhel. Přesně tenhle trik jsem proti němu použil před pár lety za války v Perquainu.“

Přední řady Pekhalovy armády, tlačené vojáky vzadu, se nabodly na kůly a útok se zpomalil. V tu chvíli se nad zákopem zvedli Gebhelovi lučištníci, kteří do řad útočníků vypustili mrak šípů.

Neprátelská pěchota ustoupila a v tu chvíli na ně zaútočily Gebhelovy zálohy, původně ukryté za kopcem.

Panikou ovládnuté ovce, které tu byly umístěny za účelem matení Komana, celou bitvu poněkud zkomplikovaly. Hnaly se před Gebhelovými zálohami a s dupotem se řítily dolů z kopce jako obrovitá bílá vlna. S vyděšeným mečením se slepě vřítily do zadních řad zmatených Regwosanů.

„Tak *tohle* je něco, co se tak často nevidí,“ poznamenal seržant Khalor. „Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy viděl stádo ovcí útočit na něčí armádu.“

„Dnes se něco takového děje pořád, seržante,“ prohlásil Althalus. „Bojovat s ovci je v tuhle sezónu zrovna v módě.“ Přesto však cítil určité zklamání. Ty ovce byly jeho nápad, ale aby přesvědčil své arumské přátele ke spolupráci, řekl jim, že to vymyslela Dweia. Nakonec se ukázalo, že tenhle nápad je ještě lepší, než si myslel, ale neexistoval způsob, jak by za něj mohl získat oprávněné uznání.

To zkrátka nebylo fér.

Gebhelovy zálohy se hnaly dolů za stádem ovcí a dokončily zkázu Pekhalových zmatených vojáků.

Zvířecký Pekhal s užaslým výrazem pozoroval, jak vyděšené ovce zadupávají jeho muže do prachu a za nimi přicházejí Arumové, systematicky pobíjející každého Regwosana, na kterého narazí.

Výsledek nebylo těžké odhadnout a Pekhal se se zoufalým zavytím otočil a s kletbami na rtech proběhl Khnomovými dveřmi zpátky do bezpečí, ponechávaje svou armádu nevyhnutelnému osudu.

KAPITOLA JEDENÁCT

„**Tak *tomuhle* říkám opravdový kopec!**“ prohlásil seržant Gebhel posvátným tónem, když se vyšplhali na poslední hřeben a před nimi se otevřel výhled na Daiwerovu Věž, trčící z planiny a ozářenou bledým měsíčním světlem. „Kde je ta kamenná skluzavka, o které jsi mluvil, Khalore?“

„Ta je na druhé straně,“ řekl mu Khalor. „Měli bychom však vytvořit obranný kruh i kolem základny Věže. Máš spoustu mužů a stezka nahoru je úzká.“

„Přesně tak to chceme, Khalore. Nemám zapotřebí, aby k mým pozicím vedla pohodlná, široká cesta. Nemělo by zabrat dlouho, dostat naše vojáky nahoru. Můj předvoj měl na té skluzavce natáhnout lana a zadní stráž, kterou jsem nechal v zákopech, by měla před nepřítelem zamaskovat skutečnost, že jsme se sbalili a odešli. Po tom, co jsme Ansuům včera provedli, nepředpokládám, že by očekávali náš ústup. Zničili jsme většinu jejich pěchoty a velkou část jízdy. Ústup hned po dosažení vítězství je velmi neobvyklý. Možná si neuvědomí, že jsme ustoupili, až do rána, a i tak jim zabere spoustu času, než si přivedou posily. Nerad to přiznávám, Khalore, ale tenhle tvůj nápad má strategický zvuk.“

„Jsem rád, že ho schvaluješ.“

„Neřekl jsem, že ho schvaluji. Ale rozhodně jde o zajímavou strategickou inovaci.“

„Myslíš, že je tu nějaká možnost, že nás prostě jen obejdou a budou pokračovat dál na Keiwon?“ zeptal se Bheid, když vyrazili k Věži.

„Řekl bych, že ve válce je možné všechno,“ odvětil Gebhel. „Ale tahle varianta není příliš pravděpodobná. Jenom idiot si nechá v zádech nepřátelskou armádu. Ale jestli to tak udělají, budu jen rád. Máme na cestě posily a jediné, co opravdu potřebujeme, je čas. Kreuterova kavalerie by tu měla být za pár dní a lidé starého náčelníka Delura nebudou daleko za ní. Budeme prostě sedět na vrcholku téhle Věže a čekat na ně. Pokud nepřítel mezitím dobude Keiwon, prostě si ho zase vezmeme zpátky, až dorazí naše posily.“

„Nezpůsobí to ale zničení celého města?“

„Města se hrozně přeceňují. A tohle město stejně není moje, takže nebudu mít lehké spaní jen kvůli tomu, že ho někdo vypálí do základů. Já jsem vypaloval města pro zábavu a pro zisk už od svých chlapeckých let.“ Pak pohlédl na Khalora. „Co jídlo a voda?“

„To je jedna z věcí, které se nám na tomhle místě líbí, seržante Gebhele,“ lhal Althalus hladce. „Tady bratr Bheid slyšel o mnišském řádu wekt'anského náboženství, který si hrozně zakládal na naprosté

izolaci a na vrcholku Věže je veliká jeskyně s pramenem vody v zadní části. Jak jsem pochopil, ti mniši strávili celá desetiletí tím, že v jeskyni ukládali jídlo - pšenici, sušené ovoce, slaninu a sušené hovězí, fazole - všechny ty obvyklé suroviny. Když jsme se včera vyšplhali nahoru, nahlédli jsme do spižírny a jídla je tam dost.“

Althalus pokrčil rameny. „Vznikl mezi nimi spor o to, kdo se stane jejich vůdcem. Začalo to spoustou křiku a nadávání a skončilo to noži a sekerami. Jak jsem pochopil, ta hádka byla zpočátku velmi hlasitá, ale nakonec byla smrtelně tichá.“

„Bůh nás chraň před náboženstvím,“ řekl Gebhel.

„Amen,“ souhlasil Althalus a ignoroval šokovaný pohled, který na něj vrhl Bheid.

„Máš nějaké zprávy od Dwei?“ zeptal se Bheid Althala, když začali šplhat nahoru po příkré stěze.

„Ani pípnutí,“ připustil Althalus, „a myslím, že od ní ani nic neuslyšíme. Koman je neustále venku na výzvědách a Smaragd je příliš chytrá, než aby mi řekla něco, co se nepřítel nesmí dozvědět.“

„Nedokážeš ho zmást těmi polovinami, čtvrtinami a třetinami jako Leitha?“

„Ne nekonečně dlouho. Jsem si docela jistý, že se na mě Koman bude chtít soustředit, protože Ghend ví, že já to tu víceméně vedu. Budu-li vědět příliš mnoho, dříve či později mi něco uklouzne.“

„A Dweia ti předem řekla, že tě bude udržovat v nevědomosti?“

„To ani nemusela. Znam Smaragd dost dobře na to, abych znal způsob, jakým přemýšlí. Pokud je Eliarův mozek jen pohmožděný a jemu se po čase vrátí zrak, nejspíš se k nám připojí dřív, než skončí tenhle den. Pokud je jeho zranění vážnější, bude to nejspíš trvat déle.“ Možnost, že Eliarova slepota může být trvalého rázu, si Althalus ponechal raději pro sebe.

„Jsi až přehnaně klidný, Althale,“ obvinil ho Bheid.

„Obavy a starosti ničemu nepomohou. Udržuj si víru, bratře Bheide. Je-li tvá víra dostatečně pevná, vše se obrátí k lepšímu.“

„Nebude ti vadit, když se přece jenom budu trochu strachovat?“ zeptal se Bheid.

„Pokud si své obavy necháš pro sebe, tak ne.“

Po čtvrt hodině namáhavého výstupu požádal seržant Gebhel o přestávku. „Dej mi minutku nebo dvě, abych mohl popadnout dech, Khalore,“ řekl a silně se potil.

„Copak? Přemíra pohodlného života v zákopech, Gebhele?“ pronesl seržant Khalor škodolibě.

„Ani ty se nahoru zrovna neženeš.“

„Přece by ode mne nebylo zdvořilé, kdybych se prostě rozběhl nahoru a nechal tě za sebou.“

„Vážně si chceš dát nahoru závod, Khalore?“

„Raději ne. Ta lana, co připravili tví muži, jsou velmi praktická - zvláště teď, když je tma. Salkan nás sem s Althalem přivedl za úplného denního světla a stejně, když jsem se dostal nahoru, byl jsem úplně potlučený.“

„Jak to nahoře vypadá?“

„Popravdě řečeno pěkně nehostinně.“

„Neměl jsem v plánu tam někoho hostit. Kde je ta jeskyně se vším jídlem a vodou uvnitř?“

„Na druhé straně. Odhadoval bych, že tu kdysi nastalo zemětřesení, část Věže se odlomila a zřítíla se dolů. Proto také vznikla tahle stezka nahoru. Severní strana je zřejmě stabilnější. Z vrcholku Věže vybíhá skalní útes, který je ještě o sto stop vyšší než zbytek Věže. Ústí jeskyně je přímo v tom útesu tam nahoře.“

„Pokud dojde k nejhoršímu, bude nám ta jeskyně velmi užitečná.“

„Doufejme, že k nejhoršímu nedojde.“

„Není to moc pravděpodobné, Khalore,“ řekl Gebhel. „Nepřítel se k nám bude muset trmácet po téhle děsivé stezce, a to mým mužům poskytne skvělou zábavu. Je velice těžké se soustředit, když se na tebe seshora valí balvany.“

„To ovšem předpokládá, že nahoru dostaneš všechny své muže dřív, než se sem ze severu přivalí Gelta se svou kavalerií,“ připomněl mu Khalor.

„Bude to jen o fous,“ připustil Gebhel.

„Promiňte,“ řekl Gher, šplhající pár yardů nalevo.

„Pozor, Gebhele,“ varoval ho Khalor. „Ten chlapec je hotová studnice dobrých nápadů.“

„Vždyť je to jen stěží víc než dítě, Khalore,“ odfrkl si Gebhel.

„Možná právě proto jsou jeho nápady tak zajímavé. Jeho mysl ještě není zatížena dospělými předsudky. Pokračuj, Ghere.“

„No, pokud vím, všichni vojáci té zlé paní jedou na koních.“

„Právě proto se jim říká jízda, Ghere,“ odvětil Khalor.

„Myslel jsem si to,“ řekl Gher. „No a některá zvířata, která žijí s lidmi, jsou zvyklá na oheň - hlavně psi a kočky - ale jiná zvířata, jako koně, krávy a ovce se ohně bojí a kolem téhle skály jsou přece míle a míle trávy. Skála nehoří, ale tráva ano. Co vy na to?“

„Může být,“ souhlasil Gebhel, „ale jen pokud je silný vítr, který oheň rozšíří. Je to zajímavý nápad, chlapče, ale bude fungovat jen v případě, že s námi bude spolupracovat počasí.“

Gher vrhl rychlý pohled na Althala, ale ten lehce zavrtěl hlavou a položil si prst na rty. Pak promluvil nahlas. „O tom si můžeme promluvit později, pánové. Teď bychom se měli soustředit na šplhání.“

Seržant Gebhel si povzdechl a pak pokračoval v cestě vzhůru a přitahoval se po lanech, která se klikatila dolů po kamenité stezce jako hadi.

„Kam ta voda odtéká, když vybublá z prostředku toho jezírka?“ zeptal se Gebhel zvědavě, když ho Althalus odvedl do jeskyně, aby mu ukázal zásoby, jež vytvořil předchozího dne.

„Nemám nejmenší představu, seržante. Včera nás trochu tlačil čas, takže jsme se průzkumu moc nevěnovali.“

Gebhel si nabral vodu do dlaní a ochutnal ji. „Sladká,“ poznamenal.

„Není snad pramenitá voda vždy sladká, seržante?“ zeptal se Bheid.

„Nemusí být,“ odvětil Gebhel a otřel si ruku do kiltu. „Nedaleko síně náčelníka Gwetiho je pramen, ve kterém je obsaženo velké množství síry a voda je navíc tak horká, že se do ní nedá ani strčit ruka.“

Tenhle váš kopec vypadá čím dál tím lépe. Hned, jakmile nahoru dostaneme stany, nechám své muže vybudovat tábor kolem ústí této jeskyně.“

„Nechystáme se tu usídlit natrvalo, Gebhele,“ protestoval Khalor.

„Jak moc by sis na to vsadil? Jsem si jistý, že náčelník Gweti si tuhle věž úplně *zamiluje*, Khalore. Má na sobě velkými písmeny napsáno ‚slepá ulička‘ a Gweti vní jako štěně pokaždé, když tohle slovo zaslechne, protože to znamená víc peněz.“

S prvním ranním světlem se na vrchol kamenité stezky dostala plná třetina Gebhelových mužů, kteří začali zaujímat postavení na hřebeni kopce vedoucího k útesu na severní straně. S přibývajícím světlem začali muži, kteří se ještě nedostali nahoru, přidávat na rychlosti, ale přesto bylo jasné, že všichni se nahoru nedostanou dřív než po poledni.

Bheid se vrátil ze skalního převisu, který částečně obepínal útes na severním konci Věže, a ze kterého byl vynikající rozhled. „Budeme mít společnost, Althale,“ oznámil tiše. „Zatím je těžko říct, jak početnou, ale ze severu se blíží jezdcí.“

„Tolik k naději, že Geltě zabere den a půl, než jí začneme chybět,“ prohlásil Althalus kysele. „Nejspíš stála nad Komanem s kyjem v ruce a nutila ho, aby vyzvěděl co nejvíc.“ Pak si naslinil prst, zvedl ho a s nadějí jím otáčel. „Nic,“ řekl. „Ani větříček. Kdybychom zapálili trávu a oheň se rozšířil, získalo by nám to víc času, aby se nahoru dostali vojáci, ale oheň se nerozšíří bez větru. Pak stiskl zuby a vyslal tiché volání k Dweie. „Smaragd!“ zavolal. „Potřebuji tě!“

Neozvala se žádná odpověď.

„Je to důležité, Smaragd!“ zkusil to znovu. „Máme potíže!“

Ticho v jeho mysli bylo dusivé. „Ona neodpoví,“ řekl nahlas.

„Myslíš Dweia?“ zeptal se Bheid. Althalus přikývl. „Úplně mě odrázla - nejspíš aby zakryla Eliarovo uzdravování.“

„Nedokážeš se s tím vypořádat bez její pomoci?“

„Neznám slovo, které je k tomu potřeba, Bheide. Myslím, že v Knize se o větru vůbec nic nepíše.“

Gher jejich tichou výměnu zaslechl. „Kniha je přece na naší straně,“ poznamenal.

„V to rozhodně doufáme,“ odvětil Althalus.

„Tak to snad nebude bazírovat na nějakých pitomých pravidlech. Neznáš nějaké slovo pro ‚růst‘ nebo ‚zvětšování‘?“

„Občas, když jsem tvořil jídlo nebo vodu, jsem používal slovo ‚peta‘,“ řekl Althalus pochybovačně. „Vlastně jsem ho používal docela často, protože jsem musel celou tuhle jeskyni naplnit jídlem. Kam tím míříš, Ghere?“

„Proč prostě nepřijít na kraj, párkrát pořádně zafoukat a neříct tohle slovo? Kniha snad pochopí, co po ní chceš?“

„Nejsem si jistý, že to bude fungovat,“ opáčil Althalus a zamračil se.

„To nezjistíš, dokud to nezkusíš, Althale.“

„Nemůže to být *takhle* jednoduché.“

„Zkus to.“

„Smaragd by mi řekla, kdyby tohle bylo to jediné, co je k tomu potřeba.“

„Zkus to.“

„Nemyslím, že to bude fungovat, Ghere.“

„Zkus to.“

Althalus s pochybami došel až ke srázu a zhluboka se nadechl. Pak vzduch vyfoukl, jako kdyby chtěl sfouknout svíčku a napůl pro sebe řekl „peta“.

Nic zvláštního se nestalo. „Říkal jsem ti, že to nebude fungovat, Ghere.“

„Mohlo by, kdybys to vyslovil pořádně, Althale,“ pokáral ho Gher. „Udělej to znovu a vyslov to slovo pořádně. Kniha musí vědět, že to myslíš vážně.“

Althalus na Ghera ostře pohlédl, protože pocítil závan jistého podezření. Pak pohlédl na pláň pod sebou, pak vyfoukl vzduch a vzápětí ostře vyřkl slovo „peta“.

Hluboko pod sebou v bledém ranním světle spatřil, jak se stvoly trávy náhle ohnuly k zemi.

„Říkal jsem ti to,“ prohlásil Gher samolibě.

„Není tu ani známka toho, že by měl začít foukat vítr, pane Althale,“ namítl zrzavý ovčák.

„Věř mi, Salkane,“ ujistil ho Althalus. „Ty a tví chlapci zapalte ohně. Já dohlédnu na to, aby začal foukat vítr, který je rozšíří.“

Salkanovy oči se podezřívavě zúžily. „Vy nejste jako ostatní lidé, že ne?“ zeptal se. „Chci říct, že dokážete věci, které nikdo jiný nedokáže, je to tak?“

„Všechno ti vysvětlím později, synu,“ ujistil ho Bheid. „Tohle není obyčejná válka a tak věci, které se tu dějí, se nedají vysvětlit obyčejnými pojmy. Když ti Althalus řekne, že se něco stane, tak se to stane, ať už je to přirozené nebo ne.“

„Ty jsi něco jako kouzelník?“ zeptal se Salkan Althala.

„Ano, něco takového,“ přiznal Althalus.

„Kněží nám říkají, že kouzelníci jsou ve spolku s ďáblem.“

„Všichni ne,“ řekl mu Bheid. „Althalus sice má své chyby, ale když je opomineme, je služebníkem Božím. Tím, že s ním spolupracujeme, nevystavujeme naše duše žádnému nebezpečí.“

„Jste si jistý, Vaše Svatosti?“

Bheid přikývl. „Naprosto, Salkane. Naši nepřátelé jsou ti, kdo jsou ve spolku s ďáblem. My jsme na straně dobra.“

Salkan pokrčil rameny. „Když to říkáte. Nejsem moc nábožensky založený, ale nechci nic ponechat náhodě.“

„Až se dostaneš se svými hochy dolů, moc se tam nezdržujte, Salkane,“ přikázal mu Althalus. „Zapalte pochodně, hod'te je do trávy, a pak se připojte k posledním mužům seržanta Gebhela na stezce. Chci, abyste dělali zadní voj. Pár Ansuů se možná vyhne ohni, a proto mějte čistě pro případ praky v pohotovosti. Pak, až vylezete nahoru, odřízněte za sebou lana.“

„Jak si přeješ, mistře Althale,“ odvětil Salkan a otočil se, aby se připojil ke svým přátelům.

„Myslím, že až tohle skončí, pokusím se toho chlapce Yeudonovi ukrást,“ řekl Bheid spekulativně. „Mohl by být pro náš řád velkým přínosem.“

„To můžeme nechat na později,“ řekl Althalus. „Ted' se soustřed'me na to, jak přežít západ slunce. Vrat' se zpátky na své stanoviště na převisu. Potřebuji vědět, co se děje a nechci, aby tam stál Gebhel a díval se, jak zvedám vítr.“

Salkanovi a jeho chlapcům zabralo jen čtvrt hodiny, než obklopili celou Věž prstencem ohně, a pak se spěšně připojili k posledním jednotkám Gebhelových mužů na úpatí skalnaté stezky.

„Tamhle přichází,“ oznámil Gher a ukázal na sever.

Althalus pohlédl naznačeným směrem. Geltini Ansuové, připomínající na takovou dálku drobounké mravence, se řítili přes pastvinu přímo k Věži. „Doufám, že to bude fungovat,“ zamumlal a zhluboka se nadechl. Současně s výdechem pak vyslovil slovo „peta“.

Nad pastvinou zadul vítr.

„Oheň se začíná šířit, Althale,“ zamumlal Gher zírající přes okraj srázu. „Ale vítr by měl být silnější.“

„Pracuji na tom.“ Althalus se opět zhluboka nadechl a zopakoval celou proceduru.

Ohně po obou stranách Věže vzplály do výše a na sever se začala valit oblaka černého dýmu. Ohně na severu však byly pořád ještě slabé.

„Věž ten vítr blokuje, Althale,“ oznámil Bheid. „Myslím, že to nefunguje tak, jak jsme čekali.“

„Proč ten svůj vítr nepošleš přímo dolů z útesu, abys je rozdmýchal?“ navrhl Gher.

„Mám pocit, že jsem ještě nikdy neviděl vítr foukat seshora dolů.“

„Zkus to.“

Althalus se vzdal a vyslal „peta“ přímo dolů na zem.

Slabé ohně na severu prudce vzplály a vyřítily se přes planinu jako mohutná přílivová vlna.

Geltini Ansuové přitáhli otěže a vyděšeně zírali na vířící stěnu ohně, která se k nim řítila. Pak jako jeden muž otočili koně a začali prchat.

„Myslím, že už můžeš ten vítr utišit, Althale!“ vykřikl Bheid, který celé divadlo pozoroval.

„Rád to udělám, bratře Bheide,“ vykřikl Althalus na oplátku, „hned, jakmile vymyslím způsob jak na to.“

„Já nevím, Althale,“ přiznal Gher. „Prostě mi to z nějakého důvodu připadalo správné. Pracujeme pro Smaragd a Kniha taky. Nedávalo by přece smysl, aby nám Kniha kladla do cesty překážky.“

Pak se chlapec mírně zamračil. „Ale opravdu je to trochu podivné. Neumím moc číst, takže toho o knihách mnoho nevím. Možná mi ten nápad vnušlo něco jiného.“

„A co jako?“ ptal se Althalus.

„Smaragd k tobě nechce hovořit, protože by se mohlo stát, že Koman z tvé hlavy vyzví věci, které chceme uchovat v tajnosti. Možná mi ten nápad vnukla právě ona - podobně jako pan Khalor využíval Salkana k tomu, aby Komanovi předával falešné informace.“

„To by to opravdu vysvětlovalo, Althale,“ souhlasil Bheid. „Dweia před tebou nedokáže nic doopravdy ukrýt, protože vaše myslí jsou příliš úzce spjaty. Gher je dokonalý posel. *Pořád* má zvláštní nápady, takže by ti ani nemuselo přijít na mysl, že tenhle konkrétní nápad má z vlastní hlavy.“

„Spíš mi to mělo dojít už dřív,“ poznamenal Althalus suše. „Na tom, jak Gher pořád opakoval ‚zkus to‘, bylo něco typicky Smaragdího. Nicméně vzhledem k tomu, že ten nápad opravdu fungoval, je jedno, odkud se vzal.“

Slunce zakryté kouřem planoucích ohňů pomalu stoupalo nad východní horizont a vyjící vítr se pomalu utišil.

„Není po nich ani vidu ani slechu,“ řekl náčelník Albron spokojeně. „Ten stepní požár je mohl klidně zahnat až zpátky do Ansu.“

„Tolik štěstí asi mít nebudeme, můj náčelníku,“ řekl Khalor. „Mnohem pravděpodobnější je, že uprchli zpátky do té své jeskyně.“ Zamyšleně se zatahal za ušní lalůček. „Hrozně rád bych věděl, co plánují, ale bez Leithy to těžko zjistíme. Mohu se pokusit o pár odhadů, ale nebude to nic moc.“

„S něčím začít musíme,“ řekl Althalus. „Jaký bude jejich nejpravděpodobnější další krok?“

„Pravděpodobně zkusí něco konvenčního. Jsem si docela jistý, že nečekali, že se takhle stáhneme. Na rozloučenou jsme jim pěkně zavařili, a za normálních okolností bychom zůstali ve svých původních pozicích. Je mimořádně neobvyklé, aby armáda, která právě dosáhla vítězství, ustoupila, a neobvyklé věci na bojišti způsobují nervozitu velitelů. Řekl bych, že na nás podniknou pár

zkusmých útoků. Bojí se dalších překvapení, takže se nějakou chvíli budou pohybovat velmi opatrně.“

„Takže od nich nečekáš nic exotického?“

Khalor zavrtěl hlavou. „Pár prvních dnů ne. My jsme jim házeli na hlavu překvapení na každém kroku, Althale. Nečekali Gebhelovu linii zákopů, nečekali nástrahy a pasti, nečekali ovčáky s praky a rozhodně nečekali útok Gebhelových záloh. Zatím to vypadá tak, že pokaždé, když nepřítel s něčím vyrukoval, my jsme vyrukovali s něčím ještě lepším. Myslím, že k nové situaci budou přistupovat s velikou opatrností. Já na jejich místě bych tedy přistupoval.“

* * *

Zhruba v poledne se poslední Gebhelovi muži vyšplhali na vrcholek Daiwerovy Věže, následovaní Salkanovými ovčáky. „Máme odříznout lana, generále Khalore?“ zvolal mladý zrzek z ústí stezky.

„Nejdřív zkuste, jestli nepůjdou odvázat, Salkane,“ zavolal na něj Khalor. „Dobré lano je drahé a je zbytečné ho ničit, když to není nutné.“

„Zkusíme to, generále.“

„Seržant Khalor je Arum do morku kostí, co?“ řekl Bheid Althalovi. „Naprosto odmítá plýtvat čímkoli, co stojí peníze.“

„To mi ani v nejmenším nevadí, bratře Bheide, protože já jsem ten, kdo ho za tohle všechno platí.“

Přes skalnatou plošinu k nim došel Gher, který až dosud stál na okraji srázu a házel dolů kaménky. „Zrovna mě něco napadlo,“ řekl.

„Tak sem s tím, chlapče,“ odvětil Khalor. „Napadlo tě, jak znovu zapálit spálenou trávu?“

„Myslím, že to nepůjde, pane Khalore - přinejmenším do příštího roku, kdy tráva znovu naroste. Ale napadlo mě něco jiného ohledně dveří.“

„My zrovna teď žádné *dveře* nemáme,“ řekl Althalus.

„To je pravda, ale záporňáci je mají a zkusí je použít k tomu, že z nich vylezou někde blízko k vrcholku té skalnaté stezky a pak, až budou naši vojáci zaměstnaní snahou je zatlačit zpátky, se z dalších

dveří vynoří noví nepřátelé někde za nimi, podobně, jako to udělali u našich zákopů.“

„Víceméně takhle bych to udělal já, kdybych ovšem nějaké dveře měl,“ připustil Khalor. „Co myslíš, že bychom s tím měli dělat?“

„No, byl jsem se podívat na tu hromadu kamení, kde je jeskyně. Nepřipomíná to trochu věž postavenou na jiné věži? Kdyby někteří Gebhelovi muži zůstali na vrcholku skalnaté stezky, aby na hlavy nepřátel házeli kameny a tak, mohl by zbytek vybudovat nějaký druh opevnění kolem ústí jeskyně, a další vojáci by se mohli vyšplhat na vrchol té hromady kamení, odkud se dají házet oštěpy a střílet šípy na každého nepřítele, který se pokusí dostat po úbočí k jeskyni. Mám dojem, že tahle věž na vrcholku velké věže je ještě lepší místo na boj s nepřítelem, než ústí té skalnaté stezky.“

„Jmenuj svou cenu, Althale,“ řekl Khalor. „Zaplatím ti za toho chlapce, cokoliv si řekneš.“

„Když takhle mluvíš, dostáváš mě do potíží, seržante Khalore,“ odvětil Althalus.

„Je to proveditelné, Khalore,“ souhlasil Gebhel váhavě, „a pravděpodobně to útočníkům zničí morálku. Ztratí tisíce mužů, když se budou snažit probojovat se po stezce nahoru, a když se jim to konečně podaří, uvidí jen *další* pevnost, kterou musí ztéci. Myslím, že většinu z nich se v tu chvíli zasteskne po domově. Alespoň mně by se tedy zastesklo.“ Zamžoural na Khalora. „Máš v plánu ještě něco dalšího?“

„No já nevím,“ řekl Khalor. „Myslím, že pokud by se ti to hodilo, mohli bychom vybudovat na vrcholku toho útesu něco jako věž.“

„A pak další věž na vrcholku *téhle*? A další a další? Nakonec skončíme tak, že poslední věž bude muset mít zespona závěsy.“

„K čemu by na ní byly dobré závěsy, Gebhele?“

„Budeme ji muset ohýbat pokaždé, když kolem bude procházet měsíc.“

„Hrozně zábavné, Gebhele,“ řekl Khalor suše.

„Jsem rád, že ti to tak připadá,“ zasmál se Gebhel.

Pozdě odpoledne se Ansuové vrátili přes ohněm zpustošenou zemi a kompletně celou Věž obklíčili. Gebhelovi muži brzy zjistili, že kámen shozený přes okraj se během pádu odráží od strmých stěn a na zem dopadne velmi daleko od základny Věže. Připadalo jim to ohromně zábavné.

Ansuům to však zdaleka tak zábavné nepřipadalo, a proto se stáhli asi o půl míle.

Seržant Gebhel se vrátil od barikády na vrcholku skalnaté stezky. „Může mi někdo vysvětlit, proč ti ovčáci střílejí dolů oblázky?“ dožadoval se.

„Nejspíš proto, že je to zábavné,“ odvětil Khalor s pokrčením ramen. „Proč si s tím dělat starosti? Oblázky jsou zadarmo, takže nás to nic nestojí.“

Gebhel něco zavrčel a vrátil se ke svým mužům.

„Proč to dělají, Althale?“ zeptal se náčelník Albron.

„To byl můj nápad,“ řekl mu Gher. „Trochu jsem přemýšlel o dveřích. Otevřenými dveřmi se dá přece procházet oběma směry. A ten, kdo dveře otevře, většinou stojí přímo za nimi. Pokud by tím směrem zrovna náhodou letěl kámen, mohl by *zasáhnout* Khnoma přímo do hlavy. Když se zbavíme Khnoma, záporňáci nebudou mít dveře stejně jako my a skóre se vyrovná. Řekl jsem Salkanovi, že když kromě toho bude ještě házet na stezku balvany, dříve nebo později to někoho trefí a ten vykřikne. Tak Gebhelovi muži poznají, že se k nim snaží někdo proplížit. Salkanovi to připadalo jako opravdu dobrý nápad a tak to udělal.“

* * *

„Jak dobře jsi se díval, když tehdy za Gebhelovými zákopy prošel Pekhal?“ otázal se Althalus toho večera.

„Dával jsem si dobrý pozor,“ odvětil Bheid. „Proč se ptáš?“

„Všiml sis těsně před tím, než jeho armáda vyrazila ven, něčeho zvláštního?“

Bheid se zamračil. „Myslíš to drobné zamíhotání?“

„Přesně. Chtěl jsem si být jistý, že to nebyla jen má představivost. Jak bys to nejlépe popsal?“

„Ach, já nevím.“ Bheid zapřemýšlel o vhodných slovech. „Skoro mi to připadalo, jako by přes slunce na kratičko přešel nějaký stín.“

„Mně to připadalo stejné,“ souhlasil Althalus. „Nemohu to dokázat, protože Smaragd se mnou zrovna teď přerušila spojení, ale nepřekvapilo by mě, kdyby se to stávalo pokaždé, když někdo použije dveře.“

„Možné to je, protože světlo není na obou stranách dveří stejné, Althale. Na jedné straně je víc tma nebo víc světlo.“

„Tím by se to vysvětlovalo. Tak jako tak mám silné podezření, že se to stává pokaždé. Nikdy jsme si toho sami nevšimli, protože jsme vždycky dveřmi sami procházeli, ale to zamíhotání může být jediné znamení, které dostaneme před nepřátelským útokem.“

Muži seržanta Gebhela strávili většinu noci stavbou pevné zdi před ústím jeskyně a tuto zeď začali postupně rozšiřovat na východ a na západ.

„Pracují příšerně rychle, co?“ poznamenal Bheid.

„Mají v tom praxi,“ odvětil Althalus.

„Docela to vystihuje podstatu válek, nemyslíte?“ navrhl Gher. „Jedna strana staví zdi, hradby a barikády a druhá strana se je snaží překročit.“

„To je součást samotné dlouhé historie člověka,“ řekl mu Bheid tesklivě. „Vždycky se dříve či později najde někdo, kdo se snaží přemoci toho druhého násilím.“

„Smaragd si vlastně také postavila opevnění, že ano?“ pokračoval Gher. „Pokud nechce, do jejího Domu se nikdo nedostane.“

Bheid pokýval hlavou na souhlas. „Ta propast přímo u prahu jejích dveří skutečně odrazuje většinu návštěvníků. Vlastně se jedná o variaci na téma hradní příkop.“

„Jak vypadá takový hradní příkop?“

„Dost se podobá našim zákopům, až na to, že je plný vody.“

„Přes něco takového musí být dost těžké se dostat. Co kdybychom si také pořídili hradní příkop? V zadní části jeskyně je přece vodní pramen?“

Bheid zavrtěl hlavou. „K naplnění hradního příkopu potřebuješ řeku, Ghere,“ vysvětloval.

„Počkej chvílku, bratře Bheide,“ řekl Althalus, protože dostal nápad.

„Je to moc pěkný pramen, Althale,“ namítl Bheid, „ale stěží se dá nazvat řekou.“

„Co není, může být. Myslím, že si půjdu promluvit s Khalorem.“

„Občas jsi skoro stejně hrozný jako Gher, Althale.“

„Děkuji, bratře Bheide.“

„Nemyslel jsem to jako kompliment, Althale.“

„Možná ne, ale mně to tak připadalo.“

„To je zajímavý nápad, Althale,“ souhlasil Khalor, „ale jak to vysvětlíme Gebhelovi? Všichni jeho muži staví tu zeď. Nemyslím, že si nechá polovinu z nich odvést na vykopání příkopu.“

„Nepotřebuji k tomu velkou pomoc, seržante. Víím, jak takový příkop vypadá.“

„Ty chceš celý ten příkop vykopat osobně?“ zeptal se náčelník Albron nevěřicně.

„Disponuji jistými neobvyklými schopnostmi, Albrone,“ připomněl mu Althalus. „Pokud řeknu ‚příkop‘, objeví se před tou krásnou zdí příkop.“

„A jak mu to hodláš vysvětlit?“

„Vlastně jsem neměl v plánu to nějak vysvětlovat. Strávíme příliš mnoho času tím, že všechno vysvětlujeme. Myslím, že tentokrát to zkusíme jinak. Prostě to udělám, a když se bude Gebhel divit, tak je to jeho problém. Ghend a jeho lidé mě začínají rozčilovat a je myslím na čase mu ukázat, že to není dobrý nápad.“

Přistoupil k nim Gher. „Měl jsem pocit, že nepřítel brzy využije dveře, aby se sem dostal,“ řekl.

„Souhlasím,“ odvětil seržant Khalor.

„Tak proč se Ansuové utábořili tak daleko od nás? Viděl jsem pár ohňů daleko odsud. Musí být na míle daleko.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se Albron.

„Je noc, mistře Albrone. A oheň lze z takovéhle výšky vidět na velikou dálku.“

„Přesvědčím se sám,“ řekl Khalor krátce. „Nechci už žádná další překvapení. Pojď také, náčelníku, podíváme se společně.“

„Myslíš, že by ti Dweia mohla poradit správné slovo stejně jako předtím?“ zeptal se Althala Bheid.

„Nebude muset,“ odvětil Althalus. „Tentokrát vím, které slovo potřebujeme. Jednodušší slova znám skoro všechna. Problémy mám jenom s těmi složitými. Jediné, co potřebuji, je slovo pro kopání, a to jsem použil už mnohokrát. Kdybych občas používal mozek, nemuseli jsme při návštěvě mého soukromého zlatého dolu v Perquainu vůbec vzít do ruky lopatu.“

„A jak chceš rozšířit vodní pramen? Znáš snad slovo, které dokáže zvětšit množství vody?“

Althalus pokrčil rameny. „Použiji stejné slovo, jako když jsem zvedal vítr,“ odvětil.

„Mezi větrem a vodou je ale trochu rozdíl, Althale.“

„Ani ne. Když Gher řekl, že nám Kniha chce pomoci, tak mi to trochu otevřelo oči. Smaragd je ta, která pořád bazíruje na detailech. Kniha samotná je zřejmě mnohem tolerantnější. Až zaútočí Pekhalova pěchota, bratře Bheide, bude před Gebhelovou pěchotou příkop, a bude plný vody. Věř mi.“

„Stejně si myslím, že na pláni je víc než jedna armáda, mistře Khalore,“ říkal Gher, když se všichni vraceli od okraje srázu. „Ty ohně jsou umístěny příliš rovnoměrně, než aby to byly pozůstatky včerejšího požáru. Kromě toho náš oheň postupoval na sever a tyhle ohně jsou na východě a na západě.“

„Velký oheň dokáže sám o sobě vytvořit vítr, chlapče,“ vysvětloval Khalor trpělivě. „Souvisí to nějak s ohříváním vzduchu a vítr dokáže odnést žhavé uhlíky libovolným směrem.“

„Omlouvám se, ale myslím si, že se mýlíš.“

„Myslet si můžeš, co chceš, Ghere,“ sdělil mu Khalor. „Ale snaž se mě s tím prosím pořád neobtěžovat.“

Nebe na východě s blížícím se ránem zesvětlovalo a Althalus byl stále napjatější. Málem vyskočil z kůže, když těsně za ním zazněl Gherův hlas, který řekl. „Ghre.“

„Tohle mi nedělej, takhle se ke mně přiblížit, Ghre,“ pokáral ho.

„Gherova tvář byla úplně bez výrazu a oči měl prázdné. Ukázal na osamělý keř a zopakoval „Ghre“.

„Koukej to říct, Althale!“ přikázal.

Althalus na něj zíral pln úžasu. „Ghre?“

„Neptej se, Althale - prostě to řekni!“

Ten tón byl tak důvěrně známý, že se Althalus náhle rozesmál.

„Začínáš mě štít, Althale. Pohlédni na to křoví a řekni ‚Ghre‘.“

„Cokoli si přeješ, Smaragd,“ řekl s širokým úsměvem. Přezíravě mávl rukou ke křovisku a řekl „Ghre“.

Na větvích keře okamžitě vyrazily pupence a nové listy, které se neustále zvětšovaly a zvětšovaly, jak na jeho příkaz rostly.

„To od tebe bylo *velmi* lstivé,“ řekl Althalus obdivně.

„Cožeto?“ zeptal se Gher udiveně.

„Víš, co se právě teď stalo, Ghre?“

„O ničem nevím, Althale,“ odvětil Gher.

„Přišel jsem ti říct, že si myslím, že se pan Khalor mýlí. O čem to mluvíš?“

„O ničem důležitém, Ghre,“ lhal Althalus. „Ale budu rád, když se budeš držet blízko u mne. Mám z tvé přítomnosti dobrý pocit.“

Slunce ještě úplně nevyšlo, když pravidelné salvy kamení z ovčáckých praků vydaly při odrazu odlišný zvuk. Rachot kamenů narážejících na kámen byl nahrazen kovovým zvukem kamenů narážejících na ocel. Pak se zpoza mohutných balvanů, které byly roztroušené na posledních padesáti yardech stezky, vynořila horda obrněných mužů kryjících se štíty.

„Jsou přímo u nás!“ vykřikl Bheid.

Gebhelovi muži však nevypadali nijak poplašeně. Nevzrušeně zvedli sochory, zapáchili a to, co Althalus považoval za obrannou barikádu u ústí stezky, shodili přímo na hlavy útočících nepřátel.

„Ústup!“ zařval Gebhel a jeho armáda se otočila a vyrazila do kopce k obranné zdi u ústí jeskyně.

„Tak to bylo chytré,“ řekl Khalor obdivně svému plešatému příteli.

„Snad sis nemyslel, že se budu doopravdy pokoušet udržet tu stezku, příteli,“ opáčil Gebhel.

„Myslel jsem, že bys to mohl na chvíli alespoň *předstírat*.“

„Neplýtvám muži jen kvůli předstírání, Khalore. Jídlo a vodu máme v jeskyni. Proto se soustředím na její ochranu. Pokud naši nepřátelé chtějí vršek téhle hory, ať si ho klidně nechají. Jediná část, kterou chci já, je útes s jeskyní.“

„Proč nic nedělají?“ zeptal se Bheid o hodinu později, když slunce vyšlo a všichni Gebhelovi muži zaujali postavení za obrannou hradbou u paty útesu.

„Jsou zmatení, Bheide,“ vysvětloval Khalor, „a pravděpodobně také vystrašení. Gebhel je přechytračil při každé příležitosti. Ani jednou neudělal, co od něj čekali. Dokáže udržet pozice, které vypadají neudržitelné a ustupuje, když k tomu nemá žádný důvod. Proto nepřítel vůbec netuší, co udělá příště.“

„Ansuové si mohou být jistí jen tím, že při dalším útoku ztratí spoustu vojáků,“ dodal náčelník Albron.

„Použij ‚twei‘, Althale,“ řekl Gher s dřevěnou tváří a prázdnými očima pevně.

„Chystal jsem se použít ‚dhigw‘, Smaragd,“ nesouhlasil. „Mám pocit, že zeměřesení není zrovna dobrý nápad, když stojíme na vršku hory.“

„Padesát kroků jižně od útesu je trhlina vedoucí z východu na západ, Althale,“ vysvětloval Gher ztuhlým jazykem. „Pokud tu trhlinu rozšíříš zeměřesením, dostaneš přesně takový příkop, jaký si představuješ.“

„To bude k ničemu, Smaragd. Chci ten příkop přímo před Gebhelovým opevněním. Pokud ho udělám moc daleko, Pekhalovi vojáci přes něj prostě přeplavou a budou pokračovat v útoku.“

„Stejně to nakonec uděláš po mém, Althale. Tak šetři dechem a dělej, co ti říkám.“

Bezmocně obrátil oči v sloup. „Dobrá, Smaragd,“ vzdal se.

„Pak vyslov ‚ekwer‘, abys příkop naplnil vodou.“

„Ano, drahá. Udělal bych to tak jako tak, ale je hezké mít tvůj souhlas.“

„Mlč už!“

Zdalo se, že se vzduch zachvěl a v tu chvíli zhruba vpůli cesty ke Gebhelovým opevněním vyrazila z Khnomových dveří početná armáda Regwoské pěchoty.

„Ještě ne,“ řekl Gher Althalovi.

„Já vím, Smaragd. Ale pořád si myslím, že ten příkop nebude na správném místě.“

„Věř mi.“

Nepřátelská pěchota se s triumfálním vytím řítla do kopce ke Gebhelově hrubému opevnění navzdory tomu, že ji lučištníci a Salkanovi ovčáci zasypávali deštěm střel.

„Ted', Althale!“ vyštěkl Gher.

„Twei!“ řekl Althalus ostře a ukázal na zem přímo před útočící armádou.

Zazněl hluboký dunivý rachot a zdálo se, že se celá Věž otřásla, skoro jako mokrá pes. Zazněl zlověstný praskavý zvuk a přímo pod nohama nepřítele se náhle rozevřela široká zející trhлина, vedoucí z východu na západ. Výsledný příkop byl snad dvacet stop široký a skoro stejně tak hluboký.

Nepřátelský útok se téměř okamžitě zastavil.

Pak se dopředu prodral Pekhal a zastavil se před novou překážkou.

„Útočte!“ zařval. „Útok! Útok! Pobijte je všechny!“

Dopředu přispěchali vojáci nesoucí dřevěné žebříky a začali je spouštět do příkopu, aby po nich útočící armáda mohla překonat překvapivou překážku.

Vojáci se začali hrnout dolů a současně začali některé žebříky přenášet k protější stěně, aby po nich mohli vyšplhat nahoru a pokračovat v útoku.

„Na co čekáš, Althale?“ dožadoval se Bheid. „Vždyť jsi je jenom zpomalil!“

„Chci, aby se jich do příkopu dostalo co nejvíc,“ odvětil Althalus klidně.

„Udělal jsi chybu, Althale!“ řekl náčelník Albron nervózně. „Tvůj příkop míří na obou stranách až ke srázu! Stejně rychle, jako z něj bude voda přitékat, bude z něj zase odtékat! Nepřátelé si stěží namočí nohy!“

„To záleží na tom, kolik vody tam napustím, a jak rychle,“ opáčil Althalus pochmurně. Pohlédl dolů z kopce. „Většina nepřátel už je v příkopě,“ poznamenal při pohledu na zadní řady Pekhalovy armády, bleskurychle šplhající do příkopu. Pak švihl rukou a vykřikl „Ekwer!“

Přední strana improvizovaného příkopu náhle vybuchla, jak se do tohoto připraveného kanálu vřítla nová řeka. Na rozdíl od ostatních však řeka, kterou Althalus právě vytvořil, přitékala z obou směrů, jeden proud mířil na východ a druhý na západ, a když tyto proudy dosáhly východního a západního kraje srázu, začaly se řítit dolů jako mohutné vodopády, které se během tisíc stop hlubokého pádu tříštily při nárazech na skalnatá úbočí v oslepující kapičky vody.

Pekhalovu armádu krutý vodní vír úplně pohltil a nešťastní Regwosané byli bezmocně hnáni k jednomu nebo druhému srázu a jako hadrové loutky se zoufalými výkřiky se řítily do propasti.

„Dobrý Bože!“ vykřikl Bheid v hrůze a sledoval Pekhalovu armádu, kterou zuřící voda doslova odplavila pryč.

„Podívejte!“ vykřikl náčelník Albron. „To je Dreigon! Přichází z naší jeskyně!“

Althalus se rychle otočil a užasle hleděl na stříbrovlasého kapitána náčelníka Delura, přivádějícího z jeskyně muže svého klanu, aby se připojili ke Gebhelovým vojákům bránícím opevnění.

„To jsi nečekal, co?“ řekl Gher samolibě a tón jeho hlasu byl téměř dokonalou imitací tónu Dwei.

Pekhal na protější straně příkopu zuřivě řval a s pohledem plným nenávisti sledoval zuřící vodu, která zničila jeho armádu. Mával mečem a slepě zabíjel každého ze svých vojáků, který měl tolik smůly, že se ocitl poblíž.

A pak, k naprostému úžasu všech, se jakoby z čistého vzduchu zhmotnil Eliar. Mladý Arum byl plně ozbrojen a výhrůžně zamával mečem. „Pekhale!“ zařval. „Uteč, dokud ještě můžeš! Uteč, nebo tě zabiju přímo na místě, kde stojíš!“

„Ale ty jsi mrtvý!“ zalapal po dechu Pekhal.

„Ne tak docela,“ konstatoval Eliar zjevný fakt. „Vyber si, Pekhale! Utéct nebo zemřít!“ A pak vyrazil k překvapenému barbarovi, s hrotem meče nízko skloněným.

Pekhal, chrlící kletby, začal překračovat těla mužů, které právě zabil, a vydal se mu vstříc.

Althalus nevěřicně potřásl hlavou nad tak neočekávaným vývojem událostí. Viděl, jak Eliar lehce vykryl Pekhalův první mohutný úder a pak ho lehce švihl hrotem meče přes tvář.

Pekhal se zapotácel a z rány na tváři se mu vyřinula krev.

Eliar znovu zaútočil a Pekhal jen tak tak dokázal jeho útok odvrátit štítem.

Eliar bez přestávky zaútočil znovu. Řinkot mečů splynul v ohlušující třesk a Althalus stěží dokázal rozeznat jeden úder od druhého. Eliar byl zjevně lepší šermíř. Pekhal téměř výhradně spoléhal na hrubou sílu a zuřivost, ale byl stále zoufalejší, protože Eliar dokázal vykryt každý jeho úder, a oplácel mu útoky, které byly mnohem nebezpečnější. Každou chvíli jeho ostří zasáhlo Pekhalovu tvář, takže ta teď připomínala krvavou masku.

Pekhal, pohlcený zuřivostí, odhodil štít a uchopil jílec meče oběma rukama. Napřáhl se a seshora uštědřil Eliarovi mohutný úder, mířící na jeho hlavu. Čepel jeho meče však neškodně sklouzla ke straně, protože Eliar jeho útok snadno odvrátil svou vlastní čepelí.

Pak mladý Arum přešel do mohutného protiútoky a zasypal Pekhala sprškou silných úderů. Pekhal v zoufalém pokusu chránit si hlavu zdvihl meč a držel jej v horizontální pozici nad hlavou, aby odvrátil Eliarovy údery.

Eliar však náhle změnil směr posledního seku, z vertikálního na horizontální, a ostří jeho meče Pekhalovi hladce utřálo zápěstí. Pekhalův meč i s rukou, která ještě svírala jeho jílec, odletěl pryč.

„Zabij ho, Eliare!“ vykřikl seržant Khalor.

Ale k nevěřicnému úžasu všech Eliar sklonil meč a zpoza opasku vytáhl Nůž. Pozdvihl ho a nastrčil ho plochou stranou čepele Pekhalovi přímo před oči.

Pekhal vykřikl, zbývajícím rukou se pokusil zakrýt si oči, z pahýlu druhé mu tryskala krev.

„Běž!“ zahřměl Eliarův hlas. „Běž a nikdy se nevracej!“

Pak se náhle objevilo známé zamíhotání a zjevil se Khnom, kterého jako by někdo násilím prostrčil dveřmi. Vrhł se kupředu, popadł zmrzačeného a křičícího Pekhala a odtáhl ho zpátky.

A pak oba zmizeli a zmizelo i chvějivé míhotání Khnomových dveří.

ANDINE

KAPITOLA DVANÁCT

„**Jak ses tam dostal, Dreigone?**“ dožadoval se seržant Gebhel odpovědi od stříbrovlasého kapitána náčelníka Delura, když se potkali na kraji řeky, která se řítila oběma směry ke srázům Daiwerovy věže.

Dreigon pokrčil rameny. „Skrze jeskyně, pochopitelně,“ odpověděl. „*Věděl* jsi přece, že celá hora je provrtaná jeskyněmi, nebo ne?“

„Vím jenom o té, ze které jsi právě vylezl,“ opáčil Gebhel. „Chceš snad říct, že jich je tu víc?“

„Musíš asi stárnout, Gebhele,“ poznamenal Dreigon. „Celá tahle hora je plná podzemních chodeb. Máš štěstí, že jsem to já, kdo jimi prošel, a ne nepřítel. Kdyby se o nich dozvěděli Ansuové, vylezli by ti přímo za zády. Namáhal ses vůbec si o téhle hoře něco zjistit?“

„Už jsi mě v tom vykoupal dost, Dreigone,“ řekl Gebhel kysele. „V posledních dnech jsem měl starostí až nad hlavu.“

„To zemětřesení bylo v jeskyních opravdu vzrušující, to ti povím,“ prohlásil Dreigon konverzačním tónem.

„To si umím představit,“ přisvědčil Gebhel.

„Seržante Khalore,“ řekl Eliar, když se k nim starší voják a zrzkavý Salkan připojili, „tvůj přítel Kreuter honí Ansuy jako ovce.“

„No *konečně*,“ řekl Khalor, který pohlédl dolů, aby se přesvědčil na vlastní oči. „Nechápu, proč mu to trvalo tak dlouho. Měl tu být už předevedčím.“

„Nevěděl jsem, že máme jízdní vojáky,“ řekl Salkan Eliarovi.

„Můj seržant bojuje dobré války,“ poučil ho Eliar.

„Ale občas je trochu na štíru s pravdou,“ odvětil Salkan. „Přesvědčil mě, že umíráš.“

„Bylo to tak nějak nezbytné, Salkane,“ vstoupil Bheid uhlazeně do hovoru. „Naši nepřátelé mají mezi svými zvědy a my jsme nechťeli, aby zjistili, že se Eliar uzdravuje.“

„Mohli jste mi to říct, Vaše Svatosti,“ odvětil Salkan. „Vím jak držet jazyk za zuby.“

„Takhle to bylo lepší, Salkane,“ řekl mu Bheid. „Eliar je tvůj přítel a my jsme chtěli, aby ses rozzlobil kvůli tomu, co se mu stalo. Kdybys věděl, že se uzdraví, nepociťoval bys takový hněv. Vlastně jsme ti ani tak nelhali, jako jsme spíš mezi našimi nepřáteli šířili falešné informace.“

„Vy Černé Róby jste mnohem lstivější než naši kněží,“ poznamenal Salkan.

„Občas musíme být, Salkane,“ souhlasil Bheid. „Chrámová politika je někdy velmi komplikovaná.“

„Myslím, že se budu držet pasení ovcí,“ odvětil Salkan. „Každou chvíli přijde kněz a snaží se mě přesvědčit, abych vstoupil do kláštera. Tenhle druh věcí mě ale nikdy nepřitahoval. Víím, jak pečovat o ovce, ale jak pečovat o lidi -?“ Rozhodil ruce. „Víte, co myslím?“

Bheid přikývl. „To rozhodně víím, Salkane,“ souhlasil.

„Mladý Eliar to s mečem rozhodně umí, co říkáš, Khalore?“ poznamenal Dreigon.

Khalor pokrčil rameny. „Ano, je docela slibný,“ odvětil.

„Ale o co šlo s tou dýkou? Mohl přece toho maniaka zabít mečem. Nechápu, proč ho zahodil a vytáhl ten nůž?“

„Ta dýka je prastarý Ansujský artefakt, kapitáne Dreigone,“ lhal Althalus obratně. „Ansuové jsou hrozně pověřčiví a bez výjimky věří, že dostat se k té dýce na vzdálenost padesáti mil je to nejhorší, co se může člověku stát. Mladý Eliar s ní zamával Pekhalovi přímo před nosem a pak ho nechal jít, takže Pekhal teď každému řekne, že tu dýku máme my. Skoro ti mohu zaručit, že nikdo z Ansu se k wekt'anské hranici nepřiblíží alespoň po deset generací - i kdyby je k tomu kdokoli přesvědčoval.“

„Využívat pověřčivost druhých je pěkně slizké, ale účel to splnilo. Ale jak jsi se v téhle konkrétní válce ocitl ty? Náčelník Delur mi řekl, že jsi vládním představitelem z Osthosu.“

„Všechno je to součást jediné války, kapitáne,“ vysvětloval Althalus. „V Nekwersu žije jeden chlapík, který má ambice vládnout světu a uzavřel spojenectví se spoustou dalších.“

„Už jsi se někdy s tím tak zvaným vládcem světa setkal?“

„Ano, jednou nebo dvakrát. Moc dobře spolu nevycházíme.“

„Měl jsi ho zabít, když jsi měl příležitost.“

„A nechat své arumské přátele bez práce? To by přece nebylo příliš sousedské, kapitáne.“

„Opravdu nerozumím tomu, jak se v příkopu náhle objevila ta řeka,“ prohlásil seržant Gebhel, „ani jak je možné, že se ten příkop náhle objevil sám od sebe.“

„Aha, tohle,“ odvětil Althalus lhostejně. „To nic nebylo, seržante. Prostě jsem učinil zázrak, to je vše.“

„Aha, vážně?“

„To jsi ještě nikdy neviděl žádný zázrak?“

„Mluvím vážně, Althale. Co se stalo?“

„Chápu to tak, že se nespokojíš s vysvětlením, že jsem to způsobil já?“

„Ani omylem.“

„S tebou není žádná zábava, seržante. Nicméně to vypadá, že to byla čirá náhoda. Tahle Věž stojí na velmi nestabilním podloží. Měli jsme si to uvědomit hned, jak jsme ji viděli; to zemětřesení zřejmě způsobil její posun. My jsme se nenamáhali prozkoumat jeskyni s vodním pramenem. Kdybychom tak učinili, našli bychom chodby, kterými přišel kapitán Dreigon. Když dáš dohromady nestabilní podloží a jeskyně, získáš útvar, který se ti může měnit přímo před očima. Když se střecha jeskyně během zemětřesení propadne, vznikne příkop - aniž by ses přitom musel dotknout lopaty.“

„Myslím, že to dává smysl,“ připustil Gebhel, „ale kde se tu vzala ta voda?“

„Řekl bych, že ze stejného místa, odkud vytéká ten pramen,“ řekl Althalus a pokrčil rameny. „Co na tom vlastně záleží, seržante? Zachránila naši slatinu před nepřítelem.“

„Voda neteče do kopce,“ řekl Gebhel zatvrzele.

„Ne, obvykle ne. Je to jen dohad, ale řekl bych, že někde tu musí být velická podzemní řeka, která zřejmě přitéká odněkud z Kagwherských hor. Protože země tady je nestabilní, ta řeka se zřejmě propadla při zemětřesení před několika sty lety a od té doby voda v podzemí zvětšovala svůj tlak. Tohle nové zemětřesení ji uvolnilo - právě včas, aby nás zbavila útočícího nepřítele.“

„Čirá náhoda?“ opáčil Gebhel skepticky.

„Pokud se ti náhoda nelíbí, můžeme se vrátit zpátky k zázrakům,“ navrhl Althalus.

„Přestaň mluvit hlouposti, Althale!“ odfrkl si Gebhel.

„Ale seržante!“ řekl Althalus v předstíraném pohoršení. „Co to říkáte! Jsem vámi šokován. Šokován.“

„Myslím, že ty a zbytek rodiny byste se měli vrátit domů hned po západu slunce, Althale,“ navrhl Dweia.

„Pravda,“ přisvědčil další hlas.

Althalus zamrkal. Druhý hlas v jeho mysli patřil Andine. „Co se to děje?“ dožadoval se.

„Naše rodina se zvětšuje, to je vše,“ řekla mu Dweia. „Aspoň jsme měli co dělat, zatímco se Eliar zotavoval. Opravdu jsem neplánovala, abychom to udělali takhle, ale myslím, že to nakonec bude fungovat.“

„Leitha se takhle cítí pohodlněji, Althale,“ připojil se Eliarův hlas. „Neměla zrovna radost, že její mysl je spojena jen s mou a tak Smaragd pozvala i Andine, aby se k nám připojila. V jednu chvíli byla v mé hlavě hotová tlačenička.“

„Neměli bychom zacházet do velkých podrobností,“ přerušila je Dweia. „Nechceme, aby od nás Koman něco vyzvěděl. Počkejme do večera. Pak si budeme moci volně pohovořit.“

* * *

„Je dobré být zase doma,“ řekl Althalus, rozhlížející se po útulné místnosti ve věži Domu.

„Jak dlouho doopravdy trvalo, než se ti oči začaly zlepšovat?“ zeptal se Gher Eliara.

„Začal jsem vidět nějaké záblesky světla - svými vlastníma očima - po pár dnech,“ odpověděl Eliar. „Ale než jsem začal vidět pořádně, trvalo to mnohem déle.“

„Takže Smaragd musela zastavit čas.“

„Tomu jsem moc nevěnoval pozornost.“ Přiznal Eliar. „Staly se i další věci, které byly mnohem zajímavější.“

„Možná bude lepší, když to vysvětlím já, Eliare,“ řekla Dweia.

„Proč ses rozhodla hovořit k Althalovi skrze Ghera?“ zeptal se jí Bheid.

„Byl nejdostupnější,“ odvětila, „a připadal mi vhodný. Můj nápad spočíval v tom, že musíme před Komanem zakrýt, co děláme. Althalus to pochopil celkem rychle. Kdyby se Ghend dozvěděl, že se Eliar uzdravuje, postupoval by jinak.“

„Je pod tou Věží skutečně tolik jeskyní?“ zeptal se Bheid.

„Ani zdaleka ne tolik, kolik si kapitán Dreigon myslí, že jich tam je,“ odvětil Eliar s mírným úsměvem. „Většina chodeb, které považuje za jeskyně, se nachází tady v Domě. Poté, co se se svými muži utábořil na pláni, jsem ho vedl asi půl míle k vaší hoře, a pak jsem ho dovedl zpátky do Domu. Nechtěli jsme, aby se dostal blíž ke Komanovi. Ale Leitha byla na Komana připravená a pokaždé, když začal čmukat okolo, mě varovala, takže jsem byl připraven odrazit jeho útok. Andine současně sledovala Kreutera a jeho Plakand'any v jejich táboře a předávala mi zprávy o tom, jak si vedou.“ Prstem si poklepal na čelo. „Všechny porady se odehrávaly v mé hlavě, takže jsem tam měl trochu těsno.“

Bheidovi se na tváři objevil melancholický výraz.

„Můžeš se k nám připojit, jestli chceš,“ navrhla Leitha, „a pravděpodobně i pokud nechceš.“

„Já ne,“ oznámil Gher pevně.

„Nebolí to, Ghere,“ řekla mu Andine.

„Prostě mě z toho vynechte.“

„Má pravdu,“ řekla Dweia Andine. „Na některé myšlenky je příliš mladý. Ale Bheid...“

„Ale naprosto souhlasím,“ řekla Leitha a vrhla na kněze postranní mnohoznačný pohled. „Pojď, bratře Bheide, pojď se mnou. Já se o tebe postarám.“

„To mi zní docela důvěrně,“ řekl Althalus tiše Dweie.

„Staré věci jsou ty nejlepší,“ odvětila s pokrčením ramen.

Bylo kolem poledního a Althalus stál u okna a sledoval Kreuterovu kavalerii, prohánějící ansujské jezdce kolem úpatí Daiwerovy Věže.

„Jsou ještě lepší než tvrdil seržant Khalor, nemyslíš?“ sdělil mu v duchu Eliar, který se u okna připojil k Althalovi.

„Tady to dělat nemusíš, Eliare,“ řekl mu Althalus nahlas.

„Asi je to zvyk,“ odvětil Eliar. „Je to mnohem rychlejší. Prostě předáš celou svou myšlenku tomu druhému, aniž bys musel tápat po správných slovech.“

„Jak se cítíš?“ zeptal se ho Althalus. „Když jste nás opustili, nevypadal jsi moc dobře.“

„Už se cítím v pořádku, Althale. Tu a tam mě bolí hlava, ale Smaragd říká, že to je přirozené. Už mi začaly i dorůstat vlasy. Viděl jsi nějaké známky přítomnosti Gelty?“

Althalus zavrtěl hlavou. „Myslím, že tuhle konkrétní válku už vzdala, utekla a nechala své Ansuy, ať se postarají sami o sebe.“

„Jestli se zpráva o tom rozšíří, bude mít potíže sehnat nové vojáky.“

„Jaká škoda. Není to Kreuter, kdo támhle přichází nahoru?“

Eliar vyhlédl z okna. „Vypadá jako Kreuter, ano.“ Pak se mladý Arum zamračil. „Vypadá to, že má s sebou nějakou ženu.“

„Myslím, že máš pravdu, Eliare. Je to odsud daleko, ale vážně to vypadá jako nějaká ženská. Asi bude nejlepší, když se tam zajdeme podívat.“ Lehce se natočil. „Smaragd,“ zavolal, „jdeme se s Eliarem na chvíli podívat do Wekti. Přichází Kreuter - nejspíš aby si nechal vyplatit zbytek peněz. Chci si s ním trochu promluvit. Možná ho budeme potřebovat později.“

„Neopozdi se na večeri, Althale,“ odvětila.

„Ne, madam. Pojd'me, Eliare.“

Eliar kývl a sáhl po klice svých speciálních dveří.

„Myslím, že jste nejšťastnější muž na světě, Khalore,“ prohlásil hřmotný Kreuter, když se dýchavičně vyšplhal až na vrchol kamenné skluzavky. „Tahle děsná hora, na které ses usadil, je nejspíš přesně to, co měli na mysli, když přišli se slovem ‚nedobytný‘. Vím naprosto jistě, že na něco takového bych útočit nechtěl.“

„Najímáš teď do bojů i ženy, Kreutere?“ zeptal se seržant Khalor zvědavě.

„Tohle je moje neteř Astorell,“ odpověděl Kreuter a představil jim vysokou, tmavovlasou dámu, která mu kráčela po boku. „Její otec - můj bratr - nedávno zemřel, a tak jsem ji musel vzít pod svá křídla - alespoň dokud se nepodaří natlouct jejímu staršímu bratrovi trochu rozumu do hlavy.“

„Jedna z těch obvyklých rodinných hádek?“

„Můj synovec je úplný pitomec. Domluvil pro Astorell sňatek - kvůli penězům - který byl tak nevhodný, že jsem byl v pokušení ho zabít. Dozvěděl jsem se to až po našem malém rozhovoru v Kherdonu, a tak mi nezbylo než ji vzít s sebou.“

„Tak proto ti trvalo tak dlouho sem dorazit?“

„Nebud' hlupák, Khalore. Astorell dokáže na koni jezdit lépe než většina mých mužů. Byl bych tu už před několika dny, kdybys pořád neměnil své rozkazy.“

„Co to říkáš?“

Kreuter rozpačitě potřásl hlavou. „Nejdřív ke mně dorazil posel, který mi řekl ‚spěchej‘, pak dorazil druhý a řekl ‚čekej‘. Měl jsem sto chutí se otočit a vrátit zpátky do Plakandu.“

„Poslal jsem jen jednoho posla, Kreutere.“

„No tak ke mně dorazili dva.“

„Myslím, že někdo na druhé straně nám účinně narušil naše plány,“ řekl Althalus. „V další válce musíme vymyslet nějaký způsob, jak tomu zabránit. Zdá se, že náš nepřítel má velmi schopné špehy.“

„Možná by trochu pomohlo heslo,“ navrhla Kreuterova neteř.

„Ne, když jsou nepřátelští zvědové tak schopní, má paní,“ nesouhlasil náčelník Albron. „A mimochodem, mé jméno je Albron.“

„Kam jsem to dal své dobré vychování?“ omluvil se Khalor. „Tenhle pohledný mladý d'ábel je náčelník mého klanu, který se rozhodl poctít nás svou přítomností v této válce.“

„Ani se nám moc nepletl pod nohy,“ poznamenal Gebhel. „Některé jeho nápady se nám celkem hodily.“

„Proč mají všichni sukně, strýčku?“ zeptala se Astorell zvědavě.

„Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se zeptal, dítě,“ odvětil Kreuter nevýrazně. „Ale jsem si jistý, že pro to mají dobrý důvod. Proč nosíš sukni, Khalore?“

Khalorovy oči ztvrdly. „Nechtěl by sis svou otázku ještě rozmyslet, Kreutere - dokud se těšíš dobrému zdraví?“

„Říká se jim kilty, slečno Astorell,“ vysvětloval náčelník Albron mladé dámě. „Členové každého klanu mají na kiltu vyšitý jiný vzor. Tímto způsobem na bojišti okamžitě rozeznáme přítele od nepřítele.“

„Je to docela atraktivní, náčelníku Albrone,“ řekla a zahleděla se na jeho holé nohy. „Víš, že máš na kolenou důlky?“ zeptala se.

Náčelník Albron zrudl a Astorell se rozesmála.

„Pojďme někam do stínu,“ navrhl Althalus. „Musíme prodiskutovat nějaké obchodní záležitosti a vždycky je lepší, když u toho člověk sedí a cítí se pohodlně.“

„Rád bych ti pomohl, Khalore,“ řekl Kreuter poté, co mu Althalus doplatil zbytek peněz. Zvedl pytel zlata, který právě obdržel. „Odměna je dobrá, ale nejdřív musím vyřešit svůj malý rodinný problém. Nejsem si jistý, jak dlouho bude trvat, než chytím svého synovce, a dokud se s ním nevypořádám, nemohu nechat Astorell bez ochrany.“

„Dokážu se o sebe postarat sama, strýčku,“ naštětila se Astorell. „Docela to umím s nožem, a jestli se ke mně ten smradlavý stařík, který mě koupil od mého bratra, jen přiblíží, vykuchám ho jako rybu.“

„Je to taková malá tygřice, co?“ poznamenal Dreigon ke Gebhelovi.

„Má ducha,“ souhlasil Gebhel.

„Možná bychom tenhle problém mohli vyřešit jinak,“ prohlásil náčelník Albron. „Vím o bezpečném místě, kde může Astorell prosedět celou válku v klidu a bezpečí. Jsou tam i další dámy, takže nedojde k žádným nepatřičnostem a nikdo nedokáže proniknout obranou toho domu.“

„Tam ji přece nemůžeme vzít, náčelníku!“ protestoval Khalor.

„Proč ne? Je členkou rodiny náčelníka Kreutera a my jsme Kreuterovi spojenci. Měli bychom se postarat o její bezpečnost.“

Khalor vrhl rychlý pohled na Althala. „Co si o tom myslíš ty?“

„Možná by to šlo,“ odvětil Althalus, „pokud se o tom opomeneme zmínit v předstihu.“ Pak rychle pohlédl na Albrona, jehož pozornost se plně upírala na Astorell. „Ty znáš Albrona lépe než já,“ zašeptal

Khalorovi. „Vykládám si jeho chování správně? Vypadá to, že ho Kreuterova neteř úplně uchvátila.“

„Také jsem si všiml,“ přisvědčil Khalor. „To bychom měli rozhodně podpořit. Pokud ho oženíme, třeba se mi přestane plést do práce.“

„Pokud to Dweie předložím takhle, možná ji přesvědčím. Ona má potřebu tyto věci zařizovat.“

„Myslím, že tě čeká spousta křiku, Althale,“ předpověděl Khalor. Althalus pokrčil rameny. „Nebude to poprvé.“

* * *

„Bheid se pořád červená,“ oznamoval jim Gher, když se Althalus a Eliar vrátili do Domu, „a občas mu oči úplně vylezou z důlků. Chudák, je tu jen jediný chlap a proti němu stojí tři holky - a nejspíš na něj útočí současně ze tří směrů. Myslím, že svět vidí jinak než dosud.“

„No to se vsadím,“ řekl Eliar. „Já se teď na svět také dívám úplně jinak.“ Mladý Arum se lehce zamračil. „I když si myslím, že jsem se začal měnit už dlouho předtím - zhruba někdy v době, když mě Andine začala krmit.“

„Bratr Bheid měl na ženy jisté názory, které bylo nutno změnit,“ poznamenal Althalus. „Bez ohledu na to, co mu říkali jeho předchozí učitelé, ženy mají mozek. Sice jim asi nepracuje jako nám, ale rozhodně pracuje. Chci, abyste mi vy dva dnes při večeři pomohli. Musím Smaragd o něčem přesvědčit.“

„Jde o Astorell?“ domyslel si Eliar.

„Přesně tak.“

„Kdo je Astorell?“ zeptal se Gher.

„Kreuterova neteř,“ odvětil Althalus. „Ona a náčelník Albron se zajímají jeden o druhého a seržant Khalor by si hrozně přál, aby se Albron oženil. Albron po nás chce, abychom sem Astorell přivedli - tvrdí, že z důvodů její bezpečnosti, ale jsem si jistý, že jeho plány jsou poněkud dalekosáhlejší.“

„Zase ta věc mezi chlapci a dívkami?“ zeptal se Gher a zatvářil se kysele.

„Zejména tohle, ale jsou tu i jisté vojenské důvody. Myslím, že budeme Kreutera ještě potřebovat a on se o svou neteř hrozně bojí. Když bude v bezpečí, nebude se o ni strachovat a pomůže nám.“

* * *

„Nevidím v tom žádný zvláštní problém, miláčku,“ souhlasila Dweia okamžitě, jakmile jí Althalus předložil svou žádost.

„Ty souhlasíš?“ zeptal se překvapeně. „Žádné prskání ani švihání ocasem? Kazíš mi všechnu legraci, Smaragd.“

„Albronův návrh dává smysl, Althale, a já dokážu zajistit, aby Kreuterova neteř o našem Domě skoro nic nezjistila. Chápu to správně, že náčelník Albron sem přijde s ní?“

„Podle toho, co jsem viděl, pochybuji, že bys ho od ní dokázala udržet dál než na deset stop bez pomoci stáda tažných volů, Smaragd,“ řekl Eliar. „Zdá se, že trpí opravdu těžkým případem chlapco-dívčí nemoci.“

„To je moc pěkné,“ zapředla.

„Mohl bych tě požádat o laskavost, Dweio?“ zeptal se v tu chvíli Bheid.

„To záleží na tom, jestli jsi byl dnes hodný.“

„Rozhodně jsem se snažil - je dost těžké nebýt hodný, když mi do hlavy neustále nakukují tři dámy.“ Pak Bheid zamyšleně pohlédl na strop. „Napadlo mě, že bychom sem měli přivést toho ovčáka Salkana. Chtěl bych si s tím mladíkem důkladně pohovořit. Jsem si jistý, že v sobě ukrývá ohromný potenciál a bylo by škoda, kdyby přišel nazmar. Pást ovce je určitě hrozně zábavné, ale Salkan přitom vyloženě plýtvá svým talentem.“

„Chceš snad narekrutovat nového kněze, Bheide?“ zeptala se Leitha s pozvednutým obočím.

„Vtloukali nám to do hlavy během noviciátu, Leitho,“ odvětil. „Vyhledávat nové talenty je jednou z našich hlavních povinností.“

„A na kterou víru chceš toho mladíka obrátit, Bheide?“ otázala se Dweia čtverácky.

„To si právě nejsem jistý,“ přiznal, „ale rozhodně si myslím, že bychom na něm měli začít pracovat.“

„Vzato kol a kolem nám to všechno pěkně vyšlo,“ shrnul stříbrovlasý Dreigon následujícího rána, když se všichni generálové shromáždili spolu s Althalem a Eliarem ve velikém stanu u ústí jeskyně.

„Až na to, že jsem musel opustit své zákopy,“ řekl Gebhel kysele.

„Přestaň si stěžovat, Gebhele,“ řekl mu Khalor. „Tahle hora je mnohem lepší než zákopy.“

„Mé muže stálo jejich vykopání spoustu sil.“

„Dostali za to snad zapláceno, nebo ne?“

„Jak dlouho bude trvat, než se tvůj náčelník a má neteř dostanou do toho domu, Khalore?“ zeptal se Kreuter.

„Asi týden,“ odvětil Khalor vyhýbavě. „Poslal jsem s nimi vojáky, aby jim během cesty zajistili bezpečnost a zaručuji ti, že tvůj synovec to místo nikdy nenajde.“

„Výborně. Teď by mě zajímalo, co jsi to naznačoval o dalším tažení. S kým budeme bojovat - a kde.“

Khalor pokrčil rameny. „Zase to začíná vřít v Treborey. To je válka, na kterou jsme byli původně najati. Ta, kterou jsme vyhráli včera, byla jen taková bokovka. Budme k sobě upřímní, pánové. Nikdo z nás ji nebral příliš vážně. Bylo tu jisté strategické spojení, ale to je asi tak vše.“

„Takže je to všechno jedna a ta samá válka?“ zeptal se Kreuter.

„Stejný nepřítel,“ připustil Khalor, „alespoň ten, kdo je až na samém vrcholku. Hlavní potížiště žije v Nekwerosu. Myslím, že nakonec budeme muset dojít až k němu a poprosit ho, aby nás nechal na pokoji.“

„A octnout se tak bez práce?“ odfrkl si Gebhel. „Nebud' hlupák, Khalore. Ta záležitost v Treborey je pokračováním sporu mezi Kantonem a Osthošem?“

„Ano, přesně tak.“

„Ty jsi naposledy pracoval pro Kantoňany, je to tak? Budeme teď bojovat zas pro ně?“

„Ne, Gebhele. Strany se změnily. Arya z Osthosu nám nabídla víc peněz.“

„To mi stačí,“ prohlásil Kreuter. „Pracuji pro peníze, ne pro zábavu. Střetneme se s něčím neobvyklým?“

„Pravděpodobně ne,“ odvětil Khalor. „Až dosud vše probíhalo konvenčním způsobem. Ale jedna věc je jistá, budu potřebovat víc kavalerie.“

„O to se mohu postarat,“ ujistil ho Kreuter. „Vrátím se zpátky do Plakandu a najmu další muže a koně.“ Pohlédl na Althala. „Budu ale potřebovat víc tvého zlata,“ dodal.

Althalus pokrčil rameny. „To jsem víceméně čekal.“

„Peníze přimějí i osla k rychlejší chůzi,“ ocitoval Kreuter.

„Nemá osel radši oves než zlato?“

„Osel možná, ale já určitě ne.“

Khalor se zaklonil v židli a zahleděl se na střechu stanu. „V poslední době jsem trochu ztratil přehled o situaci v Treborey,“ řekl jim, „ale pokud nedošlo k nějakým podstatným změnám, mělo by vše proběhnout standardním způsobem. Mám poblíž připraveno několik klanů, které použiju v prvních stadiích války. Když vyrazíte na Osthos, můžete se k nám připojit později. Pokladnice v Osthosu je nacpaná k prasknutí, takže je tam peněz dost pro nás pro všechny. Myslím, že v okamžiku, kdy dorazíte, se fronta víceméně stabilizuje, takže váš příchod může převážit mísky vah v náš prospěch.“

„Myslím, že se mi budou hodit ti ovčáci,“ řekl Dreigon.

„Tak to počkej,“ zaprotestoval Gebhel. „Ti prakovníci patří mně.“

„Myslel jsem, že tentokrát s námi hrát nebudeš,“ řekl Khalor.

Gebhel pokrčil rameny. „Stejně půjdu tamtím směrem a jsem si docela jistý, že by Gweti chtěl, abychom se toho zúčastnili.“ Pak se usmál. „Kromě toho, když se tam dostanu dostatečně pozdě, přijdu o dlouhé, únavné obléhání. Dorazím ti na pomoc, Khalore, takže mi budeš moci být vděčný - a velkorysý - protože ti uhasím hořící koudel u zadku.“

„Nejsi náhodou blízký příbuzný náčelníka Gwetiho, Gebhele?“ zeptal se Khalor podezíravě.

„Jsem jeho bratranec ze třetího kolena,“ přiznal Gebhel.

„To jsem si mohl myslet. Máš některé jeho charakteristické rysy.“

„Každý má rád peníze, Khalore. Má rodina je jen o něco víc než je obvyklé, to je vše.“

„Získat Yeudonovo svolení, aby mohl jít Salkan a jeho mladíci s námi, bude obtížné,“ varoval je Bheid.

„Nepotřebuji jeho svolení,“ odfrkl si Gebhel. „Prostě ovčákům nabídnu zlato a vsadím se, že s pasením ovcí na fleku praští.“

„V tom případě jim budu muset nabídnout víc,“ povzdechl si Dreigon.

„To bys neudělal!“ vykřikl Gebhel.

„Tak schválně,“ opáčil Dreigon a široce se usmál.

* * *

Pozdě toho odpoledne provedl Eliar Althala a Bheida hlavními dveřmi chrámu v Keiwonu.

„Jaké jsou válečné novinky?“ zeptal se dychtivě kněz v bílé róbě v čekárně pracovny Exarchy Yeudona.

„Dá se myslím říct, že jsme vyhráli,“ sdělil mu Eliar.

„Chvála Deiwosovi!“ prohlásil kněz.

„Deiwos s tím má jen máloco do činění,“ odvětil Eliar. „Měli jsme lepší armádu, v tom to je.“

„Nemá Exarcha Yeudon moc práce?“ otázal se Bheid zdvořile.

„Když jde o vás, tak ne, Scopasi Bheide,“ odvětil kněz v bílé róbě. „Dal nám instrukce, že k němu máte být ihned vpuštěn. Ta invaze mu dělá velké starosti.“

„Myslím, že už se může přestat obávat,“ zamumlal Althalus. „Mohl bys mu dát na vědomí, že už jsme tady?“

„Okamžitě vás ohlásím.“ Kněz došel ke dveřím, otevřel je a strčil hlavu do Exarchovy studovny. „Je tady Scopas Bheid, Vaše Eminence.“

„Okamžitě ho uveď, bratře Akhasi,“ zaduněl Yeudonův hlas.

„Ano, Vaše Eminence.“ Kněz doširoka otevřel dveře a uklonil se Bheidovi. „Prosím, vstupte, Scopasi Bheide.“ jeho tón byl plný úcty, skoro by se dalo říct podlézavosti, a už nechodil s nosem nahoru.

Bheid vedl své přátele do Yeudonovy zdobné studovny a při vstupu naznačil úklonu. „Přináším dobré zprávy, Vaše Eminence,“ oznámil. „Útočníci byli odraženi. Nebezpečí pominulo.“

„Jsme zachráněni!“ prohlásil Yeudon a na jeho vráscité tváři se objevil radostný úsměv.

„Alespoň pro tuto chvíli,“ připomněl Althalus.

„Ty věříš, že se útočníci mohou vrátit?“

„S čím? Moc jich nezbylo. Seržant Khalor je velmi důkladný muž. Nespokojil se jen s pouhou porážkou Ansuů. Rozemlel je na prášek. Přesto by rozhodně nebylo na škodu rozmístit podél hranice nějaké muže, aby dávali pozor - jen tak pro jistotu.“

„Myslíš, že by Salkan a jeho ovčáci byli pro tento úkol vhodní?“ zeptal se ho Yeudon.

„S tím by mohl vyvstat malý problém, Vaše Eminence,“ řekl Althalus. „Na vaše generály udělali wekt'anští ovčáci obrovský dojem, a proto je pozvali k účasti na válce, která se rozhořívá v Treborey.“

„To zakazují!“ vykřikl Yeudon a vyskočil na nohy. „Nedovolím, aby byly mé děti vystaveny kacířství západu. Žádný Wekt'an neopustí svou domovinu bez mého výslovného svolení.“

„To je vaše víra tak nepevná, Vaše Eminence?“ otázal se Bheid. „To se tak bojíte myšlenek odlišných od vašich, že musíte svůj lid násilím nutit, aby zůstal v této zemi?“

„Pánové,“ přerušil je Althalus, „snažme se vyvarovat teologických hádek. Mluvme raději o obchodu, čistém a jednoduchém. Přišli jsme sem a zachránili jsme vás, Exarcho. Salkana a jeho ovčáky si vezmeme jako odměnu. Nic není zadarmo, Yeudone. Když něco dostaneš, musíš za to zaplatit. Pokud vás to uklidní, to, co se děje v Treborey, je součástí stejné války, kterou jsme vybojovali tady. Náš konečný nepřítel je Daeva, takže Salkanovi ovčáci budou vašim příspěvkem k boji mezi dobrem a zlem. Cožpak na to nejste hrdý?“

Yeudon na něj upřeně pohlédl. Pak se jeho oči zúžily a spočinuly na Bheidovi. „Je tu něco, čemu tak úplně nerozumím, Scopasi Bheide,“ řekl. „Možná bys mi to mohl vysvětlit.“

„Rozhodně se o to pokusím, Vaše Eminence.“

„Poslal jsem Exarchovi Emdahlovi zprávu vyjadřující mou vděčnost, a on jak se zdá nemá ani tu nejmenší představu, o čem jsem mluvil. Vlastně to vypadá, že o tobě nikdy neslyšel. Není to zvláštní?“

„Bheidovi to nelze klást za vinu, Yeudone,“ řekl Althalus klidně. „On tě nechtěl podvést, ale já jsem ho přinutil, aby to udělal - zejména proto, že takhle to bylo rychlejší a jednodušší. Mohli jsme ti říct, co se doopravdy děje, ale trochu by to tebou otrásl.“

„Takže to všechno byl jen klam,“ obvinil je Yeudon.

„Ne tak docela. Bheid ti řekl, že posloucháme rozkazy vyšší autority, a to je skutečně pravda. Nemluvil pravdu, jen když říkal, že tou autoritou je Exarcha Emdahl. Naše rozkazy totiž pochází od autority, která stojí několik stupňů nad Emdahlem - když už o tom tak mluvíme, tak i nad tebou.“

„Předpokládám, že je máte od samotného Deiwose,“ řekl Yeudon sardonicky.

„Ne, ve skutečnosti je máme od jeho sestry. Tahle válka, která trhá svět na kusy, je vlastně takovou rodinnou hádkou. Deiwos má bratra a sestru a moc spolu nevycházejí. Kniha to všechno podrobně vysvětluje.“

„Kniha?“

„Bílá Kniha. Být tebou, moc bych nevěřil tomu, co se říká v Černé Knize. Pochopitelně jsem neuměl číst, když mi Ghend Černou Knihu ukázal, takže nevím, co se v ní říká. Dweia ale tvrdí, že jsou to samé nesmysly. Myslím, že Daeva ji napsal, aby si přisvojil chválu za stvoření vesmíru.“

„Ty jsi opravdu viděl Knihu?“ Yeudonova tvář zbělela a ruce se mu roztráslly.

„Nic z toho všeho, co se událo, by nedávalo smysl, kdyby tomu bylo naopak.“

„Myslel jsem, že Knihy jsou jen starý mýtus.“

„Ne, jsou skutečné, Yeudone. Četl jsem tu Bílou od začátku až do konce - hlavně proto, že nade mnou stála Bohyně Dweia s obuškem a dávala pozor, aby mi neunikla jediná řádka.“

„Tomu vůbec nerozumím.“

„No vidíš - Dweia říká, že tohle přiznání je prvním krokem na cestě k moudrosti. Bohové nevidí svět tak jako my, Yeudone, a bez ohledu na to, jak moc se je snažíme přinutit, aby se o vše postarali v náš osobní prospěch, mají svou vlastní cestu a my jsme ti, kteří jsou k něčemu nuceni. Ať už se ti to líbí nebo ne, my děláme věci jejich způsobem.“

„Mám to tedy chápat tak, že ty jsi Velekněz bohyně Dwei?“ navrhl Yeudon.

Bheid se náhle rozchechtal.

„Řekl jsem něco směšného?“ zeptal se Yeudon a oči se mu podezřívavě zúžily.

„Althalus je ten poslední, koho bych se odvážil nazvat knězem, Vaše Eminence,“ řekl mu Bheid pořád ještě se smíchem. „Je to lhář, zloděj a vrah a pokaždé, když mu Dweia řekne, aby něco udělal, hádá se s ní.“

Althalus pokrčil rameny. „Nikdo není dokonalý,“ řekl. „Ale je pravda, že bych nezašel tak daleko, abych se nazval knězem. Jsem Dwein vyslanec - podobně jako Ghend je vyslancem Daevy. Když tohle všechno začalo, pracoval jsem pro Ghenda, ale to se změnilo, když jsem potkal Dweiu. Ted' pracuju pro ni, i když ona ne vždycky schvaluje mé metody. Jsem prostý, jednoduchý člověk a stále si myslím, že mé řešení celé téhle záležitosti je lepší než její.“

„To je rouhání!“ zasípěl Yeudon.

„No a? Myslím, že až bude všechno za námi, odpustí mi. Jediné, co je opravdu třeba udělat, aby všechno skončilo, je uštvat Ghenda a zabít ho. Dweia mi nejspíš bude kvůli tomu pár set let nadávat, ale to už dělala i předtím, a vždycky se uklidní - nakonec.“

„Ty by ses odvážil neuposlechnout svou Bohyni?“

„Nejde o žádnou neposlušnost, Yeudone. Ona chce, aby se něco udělalo, a já se toho zhostím. Ale jak přesně to udělám, je moje věc, ne její. Bohové jsou v podstatě velmi jednoduší. Občas mám pocit, že božskost z nich dělá něco jako děti. Možná je to proto, že vždycky dostanou to, co chtějí - možná to je také důvod, proč jsem tady. Pokud tu a tam neudělám přesně to, co Dweia chce, může jí to pomoci dospět.“

Yeudon na něj zíral s hrůzou.

„Pravděpodobně jí bude lhát,“ dodal Bheid. „Ona mu zpočátku nebude věřit, ale Althalus dokáže, když je potřeba, mluvit neuvěřitelně rychle, takže mu Dweia nejspíš uvěří.“

„Strašně rád bych tady zůstal a diskutoval s tebou, Exarcho Yeudone, ale Dweia na nás čeká doma a hrozně nesnáší, když někdo přijde pozdě.“

„Jste tu rychle,“ řekl Dweia, když se všichni tři vrátili domů.

Bheid se rozhlédl po místnosti ve věži. „Kde je náčelník Albron a slečna Asterell?“ zeptal se překvapeně.

„Jsou s Leithou, Andine a Gherem v jídelně,“ odvětila Dweia. „Myslím, že by nebylo vhodné, aby tu trávili příliš mnoho času. Jak to šlo v Keiwonu?“

„Já jsem se snažil být diplomatický,“ řekl Bheid, „ale Althalus mě odstrčil stranou a odhalil ubohému Yeudonovi o trochu víc pravdy, než na kolik byl připraven. Althalus dokáže být velmi přímý, když spěchá.“

„Yeudon mě začínal unavovat,“ řekl Althalus. „Příliš obdivuje svou vlastní svatost. Co vlastně bude se Salkanem? Přivedeme ho sem do Domu?“

„Bratr Bheid si myslí, že je to dobrý nápad,“ řekla Dweia, „a nemělo by s tím být příliš mnoho potíží, alespoň pokud ho budeme držet od věže spolu s Astorell a Albronem.“

„Počkejme s tím, dokud se neoctne v jedné z chodeb Domu, až se Gebhel a Dreigon vydají na pochod,“ navrhl Althalus. „Pak ho s Eliarem popadneme a odvedeme ho sem. Mohli bychom ho sice odvést hned teď a já bych si vymyslel nějakou lež na vysvětlení jeho nepřítomnosti, ale za daných okolností je to celkem zbytečné.“

„Cokoli budeš považovat za nejlepší, miláčku,“ souhlasila. „A mimochodem, Andine chce poctit návštěvou lorda Dhakana v Osthosu. Je si naprosto jistá, že Kantoňané brzy zaútočí. Vezmi s sebou seržanta Khalora, aby Dhakanovi vysvětlil naši současnou strategii.“

„Jak si přeješ, Smaragd,“ přisvědčil.

Zvečera přivedl Eliar Althaluse, Andine a Khalora do chodby před studovnou lorda Dhakana v paláci v Osthosu. Pak zaklepal na dveře lorda komořího.

„Mám práci,“ ozval se Dhakanův hlas. „Běžte pryč.“

„To jsem já, Dhakane,“ zavolala na něj Andine. „Přináším pár dobrých zpráv.“

Dhakan otevřel dveře. „Omlouvám se, má Aryo,“ omluvil se s hlubokou úklonou. „Celý den mi na dveře buší lidé se špatnými zprávami. Pojd'te dál. Pojd'te dál.“

„Není to drahoušek?“ řekla Andine vesele.

„Tohle je seržant Khalor, Dhakane,“ řekl Althalus. „Byli jsme na cestě vstříc té druhé válce, o které jsme se zmínili během naší poslední návštěvy a potkali jsme ho poblíž hranice s Equerem. On nám tu válku vyhrál a jeho síly se už vydaly na pochod. Chce vědět, jak tady vypadá současná situace.“

„Seržante,“ přivítal Dhakan Khalora s lehkým pokývnutím. „Obávám se, že naše situace nevypadá zrovna nejlépe.“

„Kantoňané zaútočili?“

Dhakan přikývl. „Před několika dny. Mají obrovskou armádu a naše síly je nebyly schopny dlouho zadržet.“

Khalor pokynul k veliké mapě na zdi za Dhakanovým stolem. „Ukažte mi, jak to vypadá,“ navrhl.

Dhakan přikývl. „Pohraniční oblasti nepatří k nejbohatším krajům v Treborey a tak jsme se nikdy nestarali o to, komu doopravdy patří. Kantoňané napadli naše území tady, severně od toho jezera, a mají početnou armádu žoldnéřů.“

„Jízdu nebo pěchotu?“

„Obojí, seržante.“

„Máte nějakou představu o tom, odkud ti žoldnéři pocházejí?“

„Těžko říct, seržante. Většina Treboreánců nepozná rozdíl mezi Arumem a Kagwheřanem.“

„No nic, až je uvidím, tak je poznám.“ Pak Khalor ukázal na tři jména napsaná na mapě. „Tahle místa jsou města? Nebo jen farmářské vesnice?“

„Jsou to města.“

„Mají hradby?“

Dhakan přikývnul. „Hradby Kadnu a Maworu jsou v celkem dobrém stavu, ale hradby kolem města Poma jsou poněkud zchátralé. Technicky jsou tato tři města součástí Osthoské Aliance. Před staletími to byly nezávislé městské státy, a když Kantoňany poprvé posedly jejich imperiální choutky, spojili jsme se, abychom je odrazili. Vévodové těchto tří měst si stále ještě udržují zdání nezávislosti, ale když půjdeme až k jádru věci, přijímají rozkazy z Osthosu.“

Khalor zavrtěl hlavou. „Politika nížňanských zemí je ještě složitější než jejich náboženství.“

„Komplikovanost je součástí radostí civilizace, seržante Khalore,“ řekl Dhakan suše. Pak se zachmuřil. „Během posledních několika staletí jsme s Kantoňany bojovali několikrát, ale vždycky nám šlo o města, protože ta jsou zdrojem bohatství. Tentokrát je to jiné. Nepřítel zabíjí každého, na koho narazí.“

„Snad ne i obyčejné lidi?“ zeptala se Andine zděšeně.

„Obávám se, že i je, má Aryo,“ odpověděl Dhakan.

„To je přece šílenství! Sedláci a ostatní obyčejní lidé nemají s válkou nic společného! Sedláky dosud nikdo nezabíjel. Když nemáš sedláky, nemáš nic. Kdo jiný ti vypěstuje jídlo?“

„Tohle útočníky, jak se zdá, nezajímá, Aryo,“ řekl jí Dhakan. „Lidé pochopitelně v panice prchají a ucpali všechny cesty, které vedou na jih.“

„Možná právě tohle nepřítel chce,“ přemýšlel seržant Khalor. „Pokud budou ta tři města plná uprchlíků až začne obléhání, jídlo obráncům nevydrží příliš dlouho.“

„To je velmi krutý způsob jak vést válku, seržante,“ ohradil se Dhakan.

„Jednáme s velmi krutým nepřítelem, lorde Dhakane.“ Khalor pohlédl na mapu. „Nechte mě hádat, můj pane. Není náhodou jedním z nepřátelských generálů žena?“

„Jak tohle víte?“

„Už jsme se s ní setkali. Jmenuje se Gelta a říká si Královna Noci. Je zuřivá jako fúrie, ramena má jako býk a miluje krev.“

„Žena?“ ujistil se Dhakan zděšeně.

„Není to obyčejná žena, můj pane,“ vstoupil do hovoru Althalus, „a tohle není obyčejná válka. Kantonský Aryo není nic než loutka, za jejíž provázky tahá někdo jiný.“

„Mé armády jsou na cestě, lorde Dhakane,“ řekl Khalor. „Později budu muset v těch městech provést inspekci, ale teď je nejdůležitější dostat sem dostatek našich vojáků, abychom zadrželi útočníky a stihli si vybudovat obranu. Musíme někoho dostat mezi Geltu a ta města. Nechci, aby se sem dostala příliš brzy.“

„Co takhle Smeugor a Tauri?“ navrhl Althalus.

„Ti dva rozhodně ne!“ vykřikla Andine. „Jsou to přeběhlíci, Althale. Zradí nás při první příležitosti!“

„Pokusí se nás zradit, dítě,“ odvětil Althalus, „ale já budu pořád o několik kroků před nimi. Ať už se jim to bude líbit nebo ne, Smeugor a Tauri významně přispějí k našemu vítězství.“

* * *

Listí bylo rudé, rudé jako krev a Královna Noci usedla na trůn mocného Osthosu, A pohleďte, před tvář strašlivé Královny, jež rozdrtila všechny, kteří jí stáli v cestě, byla přivlečena zajatá Arya.

„Pokoř se přede mnou, slabé dítě,“ přikázala temná Královna, „a pokud mne tvá pokora potěší, možná ušetřím tvůj život.“ A trůnní sál naplnilo zoufalé kvílení.

A Arya Andine poklekla, aby ukázala svou pokoru.

„Padni na tvář!“ přikázala jí Gelta chladně. „Plaz se přede mnou, abych poznala, zeje tvé pokoření úplné!“

A plačící Andine sklonila uslzenou tvář až ke kamenné podlaze.

A Geltino srdce bylo plné radosti a na jazyku měla sladkou, přesladkou chuť vítězství.

S jásavým triumfem pak položila nohu v těžké botě na Andinin měkký krk a řekla: „Vše, co bylo tvé, je teď mé Andine. Ano, vpravdě i tvůj život a tvá krev teď patří mně.“

A mramorový palác naplnila ozvěna vítězného jásotu Královny Noci, ke kterému se ozvěnou připojilo i kvílení, plné nekonečného smutku.

KAPITOLA TŘINÁCT

„Jakou jsem to měla hroznou noční můru!“ prohlásila Astorell příštího rána při snídani.

„Ani já jsem se moc nevyspal,“ přiznal náčelník Albron.

Dweia na ně na oba pohlédla a pak učinila jednou rukou drobné gesto. „Spěte,“ řekla tiše.

Albron a Astorell okamžitě ztuhli v pozicích, ve kterých se zrovna nacházeli, s očima otevřenýma a prázdnýma.

Seržant Khalor vypadal mírně udiveně a jednou rukou zamával svému náčelníkovi před obličejem. Albronova tvář zůstala nehybná a oči prázdné. „Co se to tu děje?“ zeptal se Khalor.

„Musíme si promluvit, seržante,“ řekl mu Althalus, „a Albron s Astorell nemusí slyšet o čem.“

„Čarodějnictví?“ otázal se Khalor užasle.

„To je jen stěží slovo, které bych použil, ale dá se říct, že zhruba vystihuje podstatu věci. Určitě už ti došlo, že mnoho věcí, které se odehrávají zde v Domě, je poněkud neobyčejných. Astorell a tvůj náčelník si prostě hodí malého šlofíka a my si popovídáme. Tenhle malý trik se spánkem se dá použít, když chce člověk zabránit tomu, aby určité věci zašly příliš daleko.“

„Kreuter by byl možná docela nešťastný, kdyby to, jak ty říkáš, zašlo příliš daleko mezi jeho neterí a náčelníkem Albronem,“ usoudil Khalor.

„Přesně. A než dojde k těm jistým formalitám, které jsou nezbytné mezi mužem a ženou, aspoň si oba dobře odpočinou. Až příště budeš mluvit s Kreuterem, mohl bys právě tenhle bod zvýdvihnout.“

„Vyřešila by se tím spousta problémů,“ souhlasil Khalor. „Co to bylo za řeči o nočních můrách?“

„Zdálo se ti něco v noci, seržante?“ zeptala se ho Dweia.

„Něco málo,“ připustil Khalor. „Nedávalo to žádný smysl, ale to sny dávají jen málokdy.“

„Ale ono to dávalo smysl, seržante,“ nesouhlasila Dweia. „Dávalo to spoustu smyslu.“

„O co Ghendovi jde?“ zeptal se Bheid zamyšleně. „Myslel jsem, že se snaží změnit minulost, ale ten sen z poslední noci se zjevně odehrával v budoucnosti.“

„Možná začíná být trochu zoufalý,“ přemýšlela Dweia nahlas. „Se svými vizemi z minulosti neměl mnoho štěstí a mám pocit, že můj bratr s ním bude velmi nespokojený. Možná, že Daeva dal Ghendovi nějaké ultimátum. Zahrávat si s budoucností je nesmírně riskantní.“ Obrátila se. „Dokázala ses během snu dotknout Geltiny mysli, Leitho?“ zeptala se.

Leitha přikývla. „Spoustu věcí jen předváděla,“ odpověděla. „Gelta si tam přidávala věci, které nebyly pravdivé. Válka neprobíhala zdaleka tak dobře, jak nám tvrdila snová vize.“

„Jestli to správně chápu, toto není poprvé, kdy jste měli všichni stejný sen,“ řekl Khalor.

„Ti druzí se snaží zahrávat si s našimi myšlenkami, pane Khalore,“ řekl mu Gher. „Ten Ghend nám podstrkuje do snů ošklivé věci, které se ve skutečnosti neodehrály, aby nás přiměl věřit, že se staly. Ale ten poslední sen nebyl úplně podobný všem předchozím. Jeho děj se totiž odehrává ode dneška asi tak za měsíc.“

„Jak jsi došel zrovna k tomuhle závěru, Ghere?“ zeptal se ho Bheid.

„Listí na podlaze toho sálu, kde se Andine plazila po zemi, bylo červené. Takže to muselo být na podzim.“

Khalorovy oči se zúžily. „To je pravda, že ano?“ řekl. „Takže děj toho snu se odehrává asi za šest týdnů.“ Podíval se na Dweiu. „Měli jsme tehle sen naposledy?“ zeptal se jí. „Nebo to Ghend zkusí znovu, třeba když bude na podlaze sníh a nám se bude zase zdát to samé?“

„Nemyslím, že by se odvážil, seržante,“ odpověděla. „Část nebezpečí, které se skrývá ve skákání časem a vytváření snových vizí, se ukrývá v možnosti vzniku paradoxu. Pokud se na stejném místě a ve stejném čase stanou dvě odlišné věci, realita se začne štěpit a to opravdu nechceme. Měnit minulost je poměrně bezpečné - pokud nezajdeš příliš daleko. Měnit budoucnost je ovšem něco úplně jiného.“

„Minulost už se přece odehrála, Dweio,“ namítl Bheid. „Nelze ji změnit.“

„Není třeba ji měnit, bratře Bheide,“ sdělila mu. „Snové vize mění naše vzpomínky na minulost. Ve skutečném světě Gelta nikdy Ansu neovládla. Prosekala si cestu ke trnům šesti klanů v jižní části země a pak se zbytek klanů spojil proti ní a rozdrtil ji. Zrovna byla na cestě k popravnímu špalku, když ji Pekhal zachránil. Ale její vzpomínky vypadají úplně jinak. Ona věří, že vládla celému Ansu, a Ghend umí s pomocí snových vizí přesvědčit všechny Ansuy, aby věřili v to samé. Proto Ansuové zaútočili na Wekti, když jim to přikázala.“

„Dává vám to nějaký smysl?“ zeptal se Eliar ostatních nechápavě.

„Vlastně to není až tak složité, Eliare,“ uklidňoval ho Gher. „Ty sny jsou prostě švindl, to je všechno.“

„Tohle je asi nejlepší způsob, jak se na to dívat,“ rozhodla Dweia. „Je to sice o něco složitější, ale ‚švindl‘ docela sedí. Tentokrát se nám však Ghend pokusil podstrčit svou vlastní verzi budoucnosti.“

„Jak se tomu budeme bránit?“ dožadovala se Andine.

„Myslím, že to by bylo zbytečné, drahá,“ odvětila Dweia upřímně. „Myslím, že bude nejlepší, když budeme jednat podle toho snu.“

„Ne!“ zasyčela Andine. „Neskloním se před tou podřobanou krávou!“

„Myslím, že ti něco uniká, Andine,“ řekla jí Dweia. „Mám pocit, že když jsi pohlédla na Nůž, řekl ti ‚poslouchej‘, nebo ne?“

„Určitě to neznamenal, že mám poslouchat Geltu!“

„Významy slov, která nám Nůž nechává přečíst, mohou být trochu zavádějící, drahá. Eliar se dočetl ‚ved‘, ale to neznamená, že má velet armádě. Ve skutečnosti to znamená, že on je tím, kdo otevírá dveře. Leithe Nůž řekl ‚naslouchej‘, ale ona nenaslouchá ušima. Když tobě řekl ‚poslouchej‘, dal ti vodítko, jak Geltu porazit.“

„To neudělám! Raději zemřu!“

„Takovou možnost nemáš, drahá. Nemusí se ti to líbit, Andine, ale prostě to musíš udělat.“

„Mám pocit, že si vystačíte sami a mě k tomu nepotřebujete,“ vstoupil jim do hovoru seržant Khalor. „Nejlepší bude, když si půjdu prohlédnout ta tři města, která máme bránit.“

„Vydrž pár minut, seržante,“ řekl Althalus. „Chci si jít promluvit se Smeugorem a Taurim. Myslím, že je čas zpomalit nepřátelskou invazi.“ Pohlédl na Leithu. „Bude nejlepší, když půjdeš s námi,“ řekl jí. „Než ty dva pustím ze řetězu, chci přesně vědět, na co myslíš.“

„Stane se, jak přikazuješ, ó veliký vůdče,“ odvětila Leitha s předstíranou oddaností.

„Nemohl bys s ní prosím promluvit, Bheide?“ otázal se Althalus černě oděného kněze. „Už tak je toho na mne moc a nepotřebuji k tomu ty její narážky a šťouchance, kterými mi projasňuje každý den.“

„Ale Althale,“ prohlásila Leitha v předstíraném zděšení, „co to říkáš za hrozné věci?“

Althalus a Leitha kráčeli tichými chodbami Domu směrem k jihovýchodnímu křídlu a během chůze Althalus objasňoval pár zvláštností. „Oni nevidí zdi ani podlahu, Leitho. Myslí si, že jsou v Kagwheru - vysoko v horách.“

„Jak jsi to dokázal, Althale?“ zeptala se ho plavovláska.

„Já za to nemůžu, takže se mě na to neptej. O to se postarala Smaragd.“

„Ty ji hodně miluješ, že?“

„Mnohem víc, než si dokážeš představit. Ale teď jde o to, že ty dva klany se pohybují v něčem, co považují za horský průsmyk. Ty zůstaneš ve dveřích, které nebudou příliš daleko od jejich tábora a já pak půjdu až k nim a dám jim rozkazy. Budu potřebovat vědět, jaké budou jejich reakce a jak přesně se pokusí vyhnout splnění mých příkazů. Nechceme žádná překvapení.“

„Pokusím se toho zjistit co nejvíc,“ slíbila.

Zamířili do chodby, která se křížovala s tou původní a Althalus přímo před sebou spatřil armádu Aramů. „Tahle vzdálenost by mohla stačit, Leitho,“ řekl jí. „Počkej tady.“

Když se Althalus přiblížil k táboru, měl jako obvykle pocit zvláštní prostorové rozostřenosti. Jasně před sebou viděl chodbu, ale

současně koutkem oka viděl Kagwherské hory a chodba i hory mu splývaly před očima. Změnila se i vzdálenost, takže než Althalus v doprovodu ozbrojených strážů došel až k pavilonu, kde sídlilo velení, uplynula poměrně dlouhá doba.

„Dobré ráno, pánové,“ pozdravil Althalus dvojici náčelníků, když vstoupil do pavilonu. „Máte se doufám dobře.“

„Ani moc ne,“ odvětil kysele Smeugor s podřobanou tváří. „Tohle nelze tolerovat, Althale. Jsme klanoví náčelníci a ty s námi jednáš jako s obyčejnými vojáky. Je to urážka.“

„Vzal sis peníze, náčelníku Smeugore,“ odvětil Althalus. „Teď dostaneš příležitost si je zasloužit.“

„O co jde?“ otázal se žlutovlasý Tauri.

„Kantoňané napadli území Osthosu,“ odvětil Althalus, „takže to vypadá, že nás čeká malý závod. Asi byste měli přivolat velitele svých armád. Musím s nimi probrat podrobnosti.“

„My jsme klanoví náčelníci, Althale,“ prohlásil Smeugor s nadutým výrazem. „My předáme rozkazy velitelům našich vojáků.“

„Odpusť mi, náčelníku Smeugore, ale budu mluvit na rovinu,“ řekl Althalus. „Vy dva o vojenských operacích nevíte ani zbla. Chci si být jistý, že vaši velitelé přesně vědí o co jde a co mají dělat. Nechci žádná nedorozumění.“

„Zacházíš příliš daleko, Althale,“ prohlásil Tauri. „My rozhodneme, jaké rozkazy dáme svým mužům.“

„Pak vám tedy okamžitě přestanu platit. Můžete se obrátit a vrátit se zpátky do Arumu.“

„Máme dohodu!“ vykřikl Smeugor. „Nemůžeš z ní jen tak vycouvat!“

„Právě jsem to udělal. Buď pošlete pro vojenské velitele nebo se začnete balit na cestu domů. Mluvím za Aryu Andine a vy buď uděláte, co vám říkám, nebo vás hned a tady propustím z jejich služeb.“

Tauri se otočil ke strážnému, který stál u vstupu do pavilonu. „Ty - jak se jmenuješ? - Běž přivést Wendana a Geluna a hod' sebou!“

„Ano, můj náčelníku,“ odvětil strážný. Althalus si povšiml, že když se Tauri odvrátil, na tváři strážného se objevil jízlivý úsměšek.

Arumové z obou klanů si zřejmě svých renegátských náčelníků příliš nevážili.

„Tak co sis pro nás připravil, Althale?“ otázal se Smeugor a tvrdé oči se mu zúžily.

„Útočníci se pohybují rychleji než chceme. Připravujeme jim uvítání, ale nechceme, aby se na něj dostavili příliš brzy. Vy dva je máte za úkol zpomalit.“

„Odsud je to do Osthosu pěkně daleko, Althale,“ protestoval Tauri. „Jak se tam podle tebe máme dostat včas?“

„Té proceduře se říká ‚běh‘, náčelníku Tauri. Trochu se to podobá chůzi, ale je to rychlejší.“

„Ten tón se mi nelíbí, Althale.“

„To mě opravdu hrozně mrzí. Už jste na pochodu skoro měsíc, ale moc velkou vzdálenost jste neurazili. Teď to budete muset dohnat. Tohle je válka, pánové, ne odpolední vycházka. Asi byste měli svým mužům říct, ať začnou rušit tábor. Vyrazíte během hodiny.“

„Poslal jsi pro nás, náčelníku?“ otázal se nahrbený, profesionálně vyhlížející voják, který vstoupil do stanu spolu s velmi vysokým mužem.

„Ano, Gelune,“ odpověděl Tauri. „Tohle je Althalus, jeden z podřízených naší zaměstnavatelky. Předá ti nějaké instrukce - pokud ti to nevadí, tak venku. Náčelník Smeugor a já se zrovna chystáme posnídat a nepřejeme si být rušeni.“

„Jak přikazuješ, můj náčelníku,“ odpověděl kapitán Gelun a zasalutoval. „Pokud se k nám připojíš, Althale, prodiskutujeme příkazy, které nám přinášíš.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Althalus. Pak se Smeugorovi a Taurimu zdvořile uklonil. „Přeji vám dobrou chuť, pánové, ale ať vám snídane netrvá příliš dlouho.“ Pak s oběma vojáky opustil pavilon.

„Je to jen má představivost, nebo jsem ve vzduchu zachytil známky nepřátelství?“ otázal se vysoký společník kapitána Geluna polohlasně.

„Vy zřejmě budete kapitán Wendan, že?“ otázal se Althalus.

„K vašim službám, Althle,“ odpověděl dlouhán extravagantně.

„Vašich služeb rozhodně využiji. Mluvit k těm dvěma je jako mluvit do dubu.“

„To se opravdu divím,“ odvětil Gelun sardonicky. „Wendan a já jsme neměli vůbec žádné potíže přesvědčit je, že bychom se měli vydat na pochod - tedy až do chvíle, než jsme navrhli, že je vhodné urazit víc než jedinou míli denně.“

„Co tvou Aryu posedlo, že nám uvázala na krk tenhle povedený párek?“ dožadoval se Wendan.

„Opatrně, Wendane,“ varoval ho Gelun. „Ať muži neslyší, jak to mluvíš o našich zbožňovaných náčelnících. Podlomilo by jim to morálku.“

„Arya Andine tak docela nechápe arumskou společenskou strukturu, pánové,“ řekl Althalus uhlazeně. „Myslí si, že všechny klany fungují stejně jako klan Twengorův. Twengor vede své muže osobně. Snažil jsem se jí vysvětlit, že Smeugor a Tauri nic takového nedělají, ale ona to nepochopila. Pořád si zřejmě myslí, že generálové jsou oni. Je velmi mladá.“

„Z toho vyroste,“ řekl Gelun. „Tady je náš stan, Althale. Pojd’me dovnitř, ať se můžeme věnovat práci.“

„Přinesl jsem mapu,“ řekl Althalus, když vstoupili do stanu, který ve skutečnosti nestál více než deset stop od pavilonu. Sáhl do tuniky a vytáhl jednu z Khalorových pečlivě nakreslených map. Pak ji rozbil a položil na hrubý stůl, který stál uprostřed stanu. „Armáda Kantoňanů zaútočila minulý týden a postupuje na tato tři města. Musíme její postup zpomalit.“

„Kdo je vrchní velitel našich ozbrojených sil?“ zeptal se Wendan.

„Znáš seržanta Khalora?“

„Ach ano,“ odvětil Wendan. „On a já jsme v několika válkách stáli na opačných stranách. Pokud máš Khalora, vlastně už nás ostatní ani nepotřebuješ.“

„Copak je tak dobrý?“ zeptal se Gelun.

„Budeš-li se tomu moci vyhnout, snaž se nikdy nestát proti němu.“

Gelun zavrčel. „Víš, doufám, co vše je třeba podnikat při zdržovacích akcích, Althale?“ zeptal se.

„Hlavně přepady a strhávání mostů, ne?“

„Vzpomeň si na politiku a diplomacii, Althale,“ opáčil Wendan.

„Války se od nich moc neliší. Vojáci dostanou několikrát za den hlad

a je potřeba je nakrmit. Nejlepší způsob, jak nepříteli zpomalit, je zajistit, aby na okupovaném území nenašel žádné jídlo. Teď se blíží čas sklizně - což je pravděpodobně důvod, proč Kantoňané čekali se začátkem invaze až dosud. Upřímně doufám, že tvá Arya nemá k letošnímu obilí nějaký zvláštní vztah, protože až se Gelun a já dostaneme k hranicím země, všechno ho zničíme. Spálíme všechno na obou stranách linie do vzdálenosti padesáti mil.“

„A otrávíme každou studnu, na kterou narazíme,“ dodal Gelun.

„Otrávíte?“ Althala to vyděsilo.

„Provedeme to takhle,“ vysvětloval Gelun. „Když vezmeš týden mrtvého koně nebo krávu a hodíš tělo do studny, voda nebude k pití.“

„A pokud nenajdeš mrtvá těla dobytka, ve válce se všude povalují mrtvoly lidí. Mrtví lidé smrdí ještě hůř než mrtvé krávy,“ připojil se Wendan.

Althalus se otřásl. „Myslíte, že dokážete zabránit náčelníkům Smeugorovi a Taurimu, aby se vám pletli do práce?“

„Cokoli bude dál než míli od jejich stanu, jako by bylo na druhé straně světa,“ odfrkl si Gelun. „Naši skvělí vůdci se rozhodně nesnaží získat při tomto tažení mnoho praktických zkušeností. Vždycky, když nám řeknou, ať něco uděláme, bystře zasalutujeme, ale jakmile se dostaneme z dohledu - a z doslechu - uděláme místo toho to, co je opravdu potřeba. Vyříd' seržantu Khakorovi, že mu pošleme útočníky, kteří budou hrozně vyhladovělí a žízňiví. On už bude vědět, co s nimi.“

„Ale nech nám tu mapu,“ dodal vysoký Wendan. „Teď, pokud nás omluvíš, musíme svým mužům vydat rozkazy k pochodu.“

„Přeji příjemnou cestu,“ řekl Althalus. Pak opustil stan.

„Pořád na tobě zůstala spousta drsné kůry, Althale,“ poznamenala Leitha, když se k ní znovu připojil. „Nebyl jsi k Smeugorovi a Taurimu příliš hrubý?“

„Mohl jsem být i horší. Co říkali poté, co jsem odešel?“

„Jsou hrozně rozčilení a tonou v obavách. Od rady náčelníků se s Ghendem nedokázali spojit, takže vlastně nevědí, co mají dělat. Obvykle jim předává zprávy Argan, ale neviděli ho už celé týdny. Jsou úplně zmatení a mají strach. Vědí, že jestli něco pokazili, Ghend je potrestá.“

„Jaká škoda,“ odvětil Althalus a usmál se. „Měli bychom se vrátit do Věže dřív, než Khalor začne šplhat po zdech.“

„Děje se ještě něco dalšího, Althale,“ řekla Leitha s mírně ustaraným výrazem, „co si nemohu nechat pro sebe.“

„Vážně?“

„Argan je ten, kdo Ghendovi rekrutuje nové zvědy - obvykle za pomoci úplatků. Tak to přinejmenším dělal ve Wekti. V Treborey však dělá něco jiného. Pořád podplácí různé úředníky, ale z myslí Smeurgora a Tauriho jsem vyslechla slovo konvertita, a to je děs. S radostí si od Argana berou peníze, ale tohle je něco docela jiného.“

„No to jsme opravdu potřebovali,“ odvětil Althalus. „Nesnáším, když se náboženství plete do politiky.“

„Myslela jsem, že bys to měl vědět, Althale.“

„Mockrát děkuji.“ Pak se zarazil. „Jak se vede Bheidovi? Gher říkal, že když jsi mu otevřela jisté dveře, poněkud ho to rozčílilo - víš co myslím?“

Zahihňala se. „Na jisté věci nebyl připravený. Nevadilo mu přenášení myšlenek, ale pocity ho trochu znepokojily.“

„Nevadil by ti drobný návrh, Leitho?“ zeptal se Althalus opatrně, když se blížili ke schodům do Věže.

„To závisí na tom, o co jde.“

„Myslím, že bys na Bheida měla jít víc zlehka.“

„Jak to myslíš víc zlehka?“

„Přestaň se pořád snažit, aby zčervenal pokaždé, když se na něj podíváš. Nech ho na chvíli být, dokud si nezvykne na to, že má v hlavě hosty.“

„Ale on je tak pomilováníhodný, když se červená,“ protestovala.

„Tak si na chvíli najdi jinou zábavu. Mám silné podezření, že ho zanedlouho budeme potřebovat a bude nezbytné, aby si uchoval chladný rozum. On ti neuteče, Leitho, tak na něj buď mírná.“

„Ano, tati,“ odvětila poslušně.

„Co to má znamenat?“

„Chováš se otcovsky, Althale. Děláš to pořád, abys věděl - pravděpodobně proto, že nás ostatní považuješ za děti. Nejsi nic moc otec, ale jsi jediný, kterého máme.“

„To stačí, Leitho!“

„Dáš mi facku - svou vlastní osobní holou rukou?“ zeptala se dychtivě a zamávala na něj řasami.

„Nech toho!“

„Ano, tati,“ odpověděla poslušně.

Strážní u bran Kadonu Althala, Eliara a seržanta Khalora předtím, než jim povolili vstup do města, nějakou dobu zpovídali, a když se všichni tři vydali úzkými ulicemi směrem k paláci vévody Olkara, Althalus málem vypěnil.

„Je válka, Althale,“ uklidňoval ho seržant Khalor. „Ti vojáci museli konat svou povinnost a nemohli nás nechat jen tak projít.“

„Mám tuhle listinu s Andininou pečetí,“ namítal Althalus a zamával listem papíru.

„Ano, a je to moc pěkná listina, ale jen málokterý obyčejný voják umí číst. Strážní dělali svou práci. Tak se přestaň rozčilovat.“

„Hradby na mě působí dobrým dojmem,“ poznamenal Eliar.

„Vypadají pevně,“ přisvědčil Khalor. „Sem tam nějaká nedokonalost, ale to by spravilo pár inovací.“

„Jakých inovací?“

„Mysli, Eliare. Co přidáš na hradbu, když chceš ztížit život těm, kdo se přes ni chtějí dostat?“

„Možná převis.“

„Mimo jiné i ten. Ale po holých zdech se snadno šplhá. Napadá tě ještě něco dalšího?“

„Možná pevnůstky? - takové ty malé věžičky, které čouhají z rohů a ze kterých mohou lučištníci střílet na ty, co se pokoušejí vylézt po obléhacích žebřících.“

„I to by bylo vhodné.“

„Proč to děláš, Khalore?“ zeptal se Althalus.

„Dělám co?“

„Neustále zkoušíš.“

Khalor pokrčil rameny. „Jsem učitel, Althale. A je přirozeností učitelů zkoušet. Ale konečná zkouška přijde od nepřítele. Pokud je můj žák na konci bitvy pořád naživu, složil ji. Možná by sis měl připravit k ruce tu listinu, co ti dala Andine. Tamhle vidím palác

vévody a čeká nás příliš mnoho práce, než abychom si mohli dovolit trávit čas čekáním na audienci.“

Andinina listina jim získala okamžitý přístup do opulentní úřadovny vévody Olkara. Kadonský vévoda byl poněkud těžkopádný muž ve středních letech, který na sobě měl konzervativní šaty a ve tváři konzervativní výraz.

„Tohle všechno je velmi špatné pro obchod, lorde Althale,“ postěžoval si poté, co se posadili. „Celé moje město je plné utečenců, kteří čekají, že je nakrmím.“

„Ti utečenci prchají před nepřítelem, který by je jinak pobil,“ poukázal Althalus. „Pokud budou všichni sedláci příští jaro mrtví, kdo zasej obilí?“

„Nejspíš máte pravdu,“ připustil Olkar nevrle. „Tahle válka doufám nebude trvat příliš dlouho. Mám sklady plné zboží, které zkrátka musím odvézt a cesty zrovna teď nejsou bezpečné.“

„Obávám se, že bude ještě hůř, Vaše Milosti,“ sdělil mu Khalor bez obalu. „Očekávám, že během týdne nebo deseti dnů bude vaše město obleženo. Do té doby musíte posílit hradby a shromáždit dostatečné zásoby jídla. Naše síly vám brzy přijdou na pomoc, ale měl byste mít dost zásob, abyste vydržel až do podzimu.“

„Do podzimu!“ vykřikl Olkar zděšeně. „To zničí veškerou naději na zisk z letošního obchodu!“

„A na druhou stranu budete příští rok naživu a ten ušlý zisk si jistě vynahradíte,“ poukázal Althalus. „Každého tu a tam potká špatný rok.“

„Musím si promluvit s vašimi staviteli, Vaše Milosti,“ řekl Khalor. „Měli by začít pracovat na městských hradbách a já jim chci dát jisté návrhy. Ach, a je tu ještě jedna věc. Blíží se sem armáda arumských žoldnéřů, která bude bránit vaše město. Naši vojáci budou potřebovat ubytování.“

„Nestačilo by jim, kdyby se utábořili před hradbami?“ zeptal se Olkar s nadějí.

Khalor neodpověděl a místo toho věnoval Olkarovi dlouhý, tvrdý pohled.

„Ne,“ usoudil Olkar, „ted’, když nad tím tak přemýšlím, asi by jim to nestačilo.“ Povzdechl si. „Arumové jsou tak hluční!“ stěžoval si,

„a tak hrubí. Myslíte, že bych je dokázal přesvědčit, aby během pobytu v Kadunu pamatovali na dobré způsoby? Zdejší občané jsou všichni slušní a hrubosti by se jim určitě nelíbily.“

Khalor pokrčil rameny. „Pokud vám Arumové vadí, můžete se klidně bránit sám.“

„Ne, ne, ne, takhle to bude úplně v pořádku, seržante,“ odvětil Olkar rychle.

„Hned jsem si myslel, že se na to budete dívat takhle, Vaše Milosti,“ odvětil Khalor. „Teď kdybyste byl tak laskav a poslal pro své stavitele, abych se mohl věnovat práci. Musím toho dneska zvládnout ještě hodně.“

„Který klan bude bránit Kadon?“ zeptal se Althalus Khalora, když všichni tři opustili město.

„Myslím, že klan náčelníka Laiwona,“ odvětil Khalor. „Je skoro tak dobrý jako Twengor, ale má větší smysl pro zodpovědnost. Laiwonův klan už za sebou pár obležení má, takže všichni budou vědět, co mají dělat. Nechci, aby obléhající zahnali příliš brzy. Tohle město i se svým pompézním vévodou na sebe bude vázat třetinu útočící armády tak dlouho, dokud se nám to bude hodit.“ Ohlédl se přes rameno. „Myslím, že už nás teď není vidět. Pojdme do Pomy, Eliare.“

„Ano, seržante,“ odvětil Eliar.

Rychle prošli Domem a objevili se přímo za branami města Poma. „Tohle je způsob, jak se vyhnout strážným u brány,“ vysvětlil Eliar.

Seržant Khalor si s užaslým výrazem nevěřicně prohlížel městské hradby. „Co si vůbec myslí?“ vykřikl.

Althalus pohlédl na zdi. „Nic moc, že?“ poznamenal.

„Vždyť by je dokázal strhnout i slabý větřík!“ vybuchl Khalor. „Kdo tomuhle místu vůbec vládne?“

„Myslím, že se Dhakan zmiňoval o nějakém Bherdorovi,“ odvětil Althalus.

„Měl bych pro něj pár přiléhavějších jmen,“ opáčil Khalor. „Pojďme si s tím imbecilem promluvit.“

Na palác vévody Bherdora nebyla zrovna radost pohledět. Byl v zanedbaném stavu, pár rozbitých oken bylo zakrytých prkny a nádvoří už nikdo nečistil alespoň měsíc.

Andinina listina jim opět získala okamžitý přístup do chudičky úřadovny, kde je přivítal nevýrazný mladý vévoda.

Bherdor byl po pravdě řečeno jen stěží víc než chlapec, jehož charakteristickým rysem byla slabošská brada - která se perfektně hodila k celkovému výrazu města. „Vím, že to tu nevypadá podle vašich měřítek, lorde Althale,“ řekl omluvně, když ho Althalus pokáral za stav městských hradeb, „ale mé ubohé chudé město se potácí na pokraji úplného bankrotu. Klidně bych zvedl daně, ale všichni obchodníci mě varovali, že zvýšení daní by způsobilo naprosté zhroucení místní ekonomiky.“

„A jak vysoké jsou současné daně, Vaše Milosti?“ zeptal se Althalus.

„Tři a půl procenta, lorde Althale,“ odvětil Bherdor rozechvěle. „Myslíte, že to je příliš mnoho?“ zeptal se.

„Osmdesát procent je mnoho, Vaše Milosti. Tři a půl procenta, to je vtip. Není divu, že tu žijete jak v prasečím chlívku.“

„Teď už je pozdě s tím něco dělat,“ přerušil ho Khalor. „Tyhle hradby nevydrží déle než pár dní. Myslím, že sem pošlu Twengora. Obávám se, že tady dojde k boji v ulicích a na to je Twengor ten pravý - tedy pokud je zrovna střízlivý.“ Pohlédl na vyděšeného vévodu Bherdora. „Vaši lakomí obchodníci brzy dostanou lekci o nutnosti rozumně vysokých daní, Vaše Milosti. Za pár týdnů bojů dům od domu toho z Pomy moc nezbyde - a k tomu si připočtete rabování vojáků obou armád. Vaši obchodníci vás podváděli, můj pane, ale moc dlouho už se ze svého majetku těšit nebudou.“

„Dobrý Bože!“ prohlásil Khalor, když poprvé spatřil hradby Maworu. „Už jsi někdy něco takového viděl?“

„Jsou opravdu velkolepé, co?“ přisvědčil Althalus, který rovněž užasle zíral na mohutné zdi města.

„Velkolepé? Na světě pravděpodobně není dost peněz, aby mě přesvědčily k obléhání tohoto místa! Ale opravdu bych tu nechtěl žít a platit místní daně. Jak se jmenuje místní vévoda?“

„Myslím, že lord Dhakan mu říkal Nitral,“ odvětil Eliar. „Myslím, že říkal, že Nitral je architekt. Jestli to správně chápu, tak posledních dvacet let strávil přestavbou celého města.“

„No tak přinejmenším k hradbám nemám co dodat,“ prohlásil Khalor. „Myslím, že Mawor je téměř nedobytný. Přidělíme sem někoho, kdo bude vědět, jak toho využít.“

„Co takhle Železná Čelist?“ navrhl Eliar.

„Přesně má myšlenka, Eliare,“ přisvědčil Khalor. „Bude se k tomuhle místu dokonale hodit.“

„Kdo je Železná Čelist?“ zeptal se Althalus.

„Náčelník, kterému spodní čelist trčí dál než nos,“ odpověděl Khalor. „Skoro nikdy nemluví a je to ten nejzatvrzelejší člověk v celém Arumu. Jakmile něco uchopí, nikdy to nepustí. Pokud do Maworu pošleme Koleiku Železnou Čelist, Gelta toto místo sice oblehne, ale nikdy se nedostane dovnitř, a už vůbec nebude schopná odsud odtáhnout.“

„Tomu moc nerozumím,“ přiznal Althalus.

„Jakmile se obrátí k odchodu, Koleika vyrazí ven a rozseká její armádu na kousky. Tady nepřítel doslova přikovává k zemi.“ Khalor zamrkal. „Trochu mi to připomíná, jak nám Leitha vyprávěla o Geltiných myšlenkách během té snové vize. Bylo tam něco, co útočníkům bránilo vyrazit na Osthos, a myslím, že to možná byla kombinace téhle pevnosti a Železné Čelisti. Když ty dva dáme dohromady, vznikne nám nádherná past. Právě tady se invaze zastaví. Nepřítel nebude schopen ustoupit ani o krok, a nebude moci udělat ani krok zpět. Je to dokonalé.“ Khalor se začal smát. „Skoro je mi našich nepřátel líto. Pojd'me dovnitř, abychom se setkali s tím geniálním architektem. Řekneme mu o Koleikově příchodu a o tom, co má očekávat. Pak se můžeme vrátit do Osthosu, kde si promluvíme s veliteli Andininu armády.“

Bylo pozdní léto a v Osthosu panoval veliký žár. Na Andininu žádost povolal lord Dhakan generály, kteří se shromáždili v trůnním sále, kde stáli, potili se a tlumeně hovořili. Všichni čekali na příchod Aryi.

„Dej jim trochu času, aby se vydýchali, má Aryo,“ navrhl lord Dhakan, který škvírou ve dveřích hleděl do trůnního sálu.

„Copak je armáda Osthosu tak veliká, že musí mít tolik generálů?“ otázal se Khalor.

„Tady v Osthosu je hodnost dědičná, seržante,“ odpověděl Dhakan. „Musím přiznat, že se v naší armádě během staletí poněkud zvětšil poměr důstojníků k obyčejným vojákům. Jedinou výhodou, která plyne z toho, že máme tolik generálů, je vzdálená možnost, že alespoň jeden z nich ví co dělat.“

„Jsi cynik, můj pane.“

„Jedna z výhod dlouhého života, seržante,“ řekl Dhakan s úsměvem. „Nebude ti vadit, když tě představím jako polního maršála?“

„Proč bys to dělal?“

„Seržant je v naší armádě velmi nízká hodnost, příteli. Naši generálové, plukovníci a ostatní štábní důstojníci se na tebe budou dívat spatra.“

„Z toho je bleskurychle vyléčím,“ slíbil Khalor s pochmurným úsměvem. Pohlédl na Andinu, která se v těžké, nařasené státnické róbě začínala potit. „Nebude ti vadit, když rozmlátím nějaký nábytek, dítě?“

„Klidně se bav, seržante,“ odpověděla se zlomyslným úsměvem. „Neměli bychom už jít, Dhakane?“

„Myslím, že ano. Prosím, nezabíjej jich příliš mnoho, seržante. Státní pohřby jsou příliš drahé.“

„Budu se snažit ovládat,“ slíbil Khalor. Pak přistoupil k jednomu z ozbrojených strážných u dveří. „Mohu si půjčit tvou sekeru, vojáku?“ zeptal se přátelsky.

Strážný v očekávání instrukcí rychle pohlédl na lorda Dhakana.

Dhakan bolestivě zamrkal. „Dej mu tu sekeru,“ přikázal nakonec.

„Ano, lorde Dhakane,“ odvětil voják a podal svou bojovou sekeru na dlouhém topůrku seržantovi.

Khalor ji potěžkal. „Dobře vyvážená,“ poznamenal. Pak palcem vyzkoušel ostří. „Vidím, že se o ni dobře staráš.“ Poklepal strážného po rameni. „Jsi dobrý voják,“ řekl.

„Děkuji, pane,“ řekl strážný a hrdě se napřímil.

„Myslím, že bychom to měli vyřídit, než se udělá ještě větší horko,“ navrhl Khalor. „Běžte první. Ať lord Dhakan oznámí generálům, kdo jsem, a pak budu mluvit já.“

„Snaž se, ať po tobě na podlaze nezůstane moc krve, seržante,“ řekla Andine napůl vážně. „Mramor se hrozně špatně čistí.“

Budu se snažit být hodný,“ slíbil Khalor.

Dhakan dal signál čekajícím trubačům a ti zaduli dlouhou, poněkud překombinovanou fanfáru.

Pak se vznešená Andine v doprovodu ozbrojeného Eliara vydala pomalou chůzí ke svému trůnu a ztichlí generálové se jí uklonili.

„Měj uši otevřené, Leitho,“ zamumlal Althalus v duchu ke světlovlasé dívce. „Je téměř jisté, že Argan některé ze zdejších generálů podplatil.“

„Zjistím, o koho jde,“ slíbila Leitha.

Kočka Smaragd seděla na Andinině trůnu a pečlivě si lízala tlapky. Když se Andine přiblížila, radostně zamňoukala.

„Tady jsi,“ řekla Andine a popadla Smaragd do náručí. „Kde jsi se schovávala, ty ošklivá kočičko?“ Pak se Smaragd v náručí usadila na trůn a generálové se vrátili k tiché konverzaci.

V přední části pódia stál řečnický pult a lord Dhakan se za něj postavil a zabušil na jeho vrchní desku. „Prosím o pozornost, pánové.“

Generálové ho převážně ignorovali a pokračovali ve svých rozhovorech.

„Buďte zticha!“ přikázala Andine svým pronikavým hlasem.

Generálové okamžitě zmlkli.

„Díky, Aryo,“ zamumlal Dhakan.

„O co jde, Dhakane?“ dožadoval se tělnatý generál v naleštěném prsním plátu.

„Máme tu takovou menší válku, generále Terkore,“ odvětil Dhakan. „Zdálipak už sis jí povšíml?“

Generál se pobaveně usmál. „Jsem si jistý, že se nakonec dostaneš k tomu, o co ti jde, Dhakane,“ řekl. „Doufám, že se tak stane dřív, než zavládne ještě větší horko.“

„Když tohle děláš, Terkore, kazíš mi většinu zábavy,“ postěžoval si Dhakan. „V každém případě bych vám všem rád představil jistého seržanta Khalora. Silně vám doporučuji, abyste se ze všech sil snažili

být k němu milí, protože má poněkud výbušnou povahu, a vy od něj budete přijímat rozkazy.“

„Já jsem generál, Dhakane,“ odsekl Terkor. „Nepřijímám rozkazy od seržantů.“

„Budeš nám moc chybět, generále Terkore,“ zamumlal Dhakan. „Ale vystrojíme ti krásný pohřeb.“

Pak dveřmi prošel Khalor a jakoby mimoděk si při chůzi pohrával s válečnou sekerou. „Mohu?“ zeptal se lorda Dhakana a ukázal na řečnický pult.

„Samozřejmě, seržante Khalore,“ řekl Dhakan přátelsky a ustoupil.

Khalor zaujal své místo za pultem a chvíli tam tiše stál a poslouchal nespokojené poznámky vzteklych generálů.

Zvuk, který vydala sekera, když tříštila řečnický pult na kousky, však způsobil, že veškerá konverzace zmlkla.

„A je po nábytku,“ zamumlala Andine a obrátila oči v sloup.

„Dobré ráno, pánové!“ zařval Khalor hlasem, který by klidně bylo slyšet i na druhém konci cvičiště. „Máme spoustu práce, tak držte huby a dávejte pozor.“

„Kdo si myslíš, že jsi?“ dožadoval se generál Terkor, který se prodral dopředu.

„Já jsem ten, který tě rozsekne na dvě poloviny, jestli ještě jednou promluvíš,“ vyštěkl Khalor. „Teď všichni společně zapomeneme na tu pitomost s hodnostmi a tituly. Já jsem Arum a naše tituly a hodnosti neznamenají to samé jako tady v nížině. V mém klanu hodnost ‚seržant‘ znamená ‚vrchní velitel‘, ale to teď necháme stranou.“ Pozvedl sekera. „Vidíte tohle?“ zeptal se. „Tohle je má hodnost a tohle mi umožňuje velet vám všem. Jestli někdo z vás chce něco namítnout, s radostí mu poskytnu zadostiučinění - přímo tady a teď.“

„Pokaždé pronáší tu samou řeč,“ řekl Eliar tiše ostatním. „Z nějakého důvodu ho nikdy nikdo nepřerušuje.“

Všichni generálové jako hypnotizovaní zírali na sekera, kterou Khalor třímal v ruce.

„Výtečně, pánové,“ řekl Khalor. „Zatím spolu vycházíme skvěle, nemyslíte? Takže nedávno jste byli napadeni armádou žoldnéřů toho idiota z Kantonu a vaše okouzlující malá Arya mě najala, abych

nepřítele zahnal. Naším nepřítelem - alespoň na první pohled - je kantonský Aryo. Znáám ho velmi dobře, protože když naposledy vyhlásil válku Osthosu, vedl jsem jeho armády. Jmenuje se Pelghat a mohu s jistotou tvrdit, že má v hlavě místo mozku piliny. Doufám, že vás neurazím, pánové, ale tahle nekonečná válka v Treborey už mě začíná nudit, takže tentokrát ji ukončím jednou pro vždy. Vaší starostí bude bránit tohle město a nic víc. Nepleťte se do toho, co budu dělat s ostatními městy a venkovem, protože jinak vám to spočítám. Arya Andine mě najala, abych tuhle válku vybojoval a to je přesně to, co udělám. Ten mladý chlapík, který stojí vedle jejího trůnu, je kaprál Eliar, a ten pracuje pro mě. Když vám řekne, abyste něco udělali, jako bych vám to řekl já sám, takže se s ním nehádejte. Na tohle tažení jsem se pečlivě připravil a přivedu sem armádu z míst, o kterých jste pravděpodobně v životě neslyšeli. Vím přesně, co dělám, a nepotřebuji žádné rady od amatérů. Nejprve rozdrťm nepřátelskou armádu, a pak zničím město Kanton. Tohle bude poslední válka v Treborey, pánové, takže si ji užijte, dokud trvá a soustřeďte se na to, abyste se zachovali správně.“

Pak Khalor opatrně přejel palcem po ostří sekery. „Udělal jsem do ní vryp,“ poznamenal. Pohlédl na strážného stojícího u dveří trůnního sálu. „Omlouvám se, že jsem ti ztupil sekeru, vojáku,“ omluvil se. „Díky za půjčení a až ji budeš brousit, použij na brusný kotouč hodně vody.“

„Ano, seržante!“ vyštěkl voják a vypjal se do pozoru.

„Máte pánové štěstí, že ve vaší armádě slouží lidé, jako je tenhle chlapec,“ sdělil generálům. Pak si sekeru zručně nadhodil. „Chytej, vojáku!“ zavolal na strážného. Pak švihl paží dozadu a hodil sekerou přes hlavy vyděšených generálů. Strážný hozenou zbraň mistrně chytil.

„Dobrá práce!“ zavolal Khalor.

Strážný se na něj usmál a znovu zaujal postoj u dveří.

KAPITOLA ČTRNÁCT

Poté, co roztřesení generálové odešli, odvedla Andine ostatní do svých soukromých komnat. „Pokud mě na chvíli omluvíte,“ řekla jim, „musím se převléknout.“ Zatahala se za předeck královské róby. „Mám pocit, že se každou chvíli rozteču po podlaze. Brokát je sice krásný, ale prostě není vhodný na léto.“

Ostatní se mezitím posadili do pohodlných křesel v Aryině obývacím pokoji. „Tvé seznámení s generály bylo sice poněkud hlučné, seržante Khalore, ale rozhodně sis získal jejich pozornost,“ poznamenal lord Dhakan.

„Jsem rád, že se ti to líbilo, můj pane,“ odvětil Khalor s širokým úsměvem.

„Ale ve skutečnosti bys je snad nepobil, nebo ano?“

„Nejspíš ne,“ přiznal Khalor. „Ale to oni přece nemohli vědět.“

„Vyrůstat ve válečnické kultuře musí být velmi vzrušující.“

„Má to i své nevýhody, můj pane. To nejtěžší je zůstat naživu dost dlouho, aby člověk mohl opravdu vyrůst. Mladík, kterému teprve začne rašit vous, má tendenci být hlučný a hodně se chvástat a dříve nebo později se najde někdo, kdo bude chtít jeho chvástání zarazit. To zpravidla znamená bitku a vzhledem k tomu, že u nás není problém získat meč nebo sekeru, často jde o život.“ Khalor pohlédl na Althala. „Myslím, že bych si měl raději promluvit s tvou ženou, Althale.“

„Nevěděl jsem, že jste ženatý, lorde Althale,“ řekl lord Dhakan s jistým překvapením.

„Má žena je velmi usedlá,“ řekl Althalus ledabyle.

„Vy máte někde dům?“

„Vlastně je to její dům. Jen takové malé, útulné hnízdečko, kterému rádi říkáme domov.“

Kočka Smaragd se přisoukala před křeslo seržanta Khalora. Pohlédla na něj svýma pronikavýma zelenýma očima a významně zamňoukala.

„Nedělej to, Smaragd,“ pokáral ji Althalus.

Věnovala mu chladný pohled a uši se jí přitiskly k hlavě.

„Tohle je mimořádně zvláštní kočka,“ řekl Khakor.

„Všichni jí toho moc dlužíme, seržante,“ řekl Dhakan. „Vlastně to byla ona, kdo před rokem zachránil mladému Eliarovi život.“

Andine, převlečená do tenké halenky bez rukávů, se vrátila, usedla do křesla a poklepala si na klín. „Pojď ke mně, Smaragd,“ řekla něžně.

Smaragd věnovala Althalovi nadřazený pohled, který hovořil za celé svazky a vydala se k Andine.

„Hodná kočička,“ prohlásila Andine. Pak se obrátila na seržanta Khalora. „Co dál?“ zeptala se ho.

„Teď si potřebuji prohlédnout útočníky, mladá dámo,“ odvětil. „Dokážu od pohledu rozeznat většinu armád na světě, a každá armáda má své vlastnosti. Poznat nepřítel je ve válce nesmírně důležité. Po válce ve Wekti jsem se docela dobře seznámil s Geltou, ale než učiním nějaká závažná rozhodnutí, rád bych se podíval na její vojáky.“

„Nebude to nebezpečné?“ zeptal se ho Dhakan. „Jste pro nás příliš cenný, než abyste pobíhal po pláni v dohledu nepřítel.“

„Znám způsob, jak se dívat a přitom sám nebýt viděn, pane,“ uklidnil ho Khakor. „Je to způsob, který je buď zbrusu nový, nebo tak starý, že už ho lidstvo zapomnělo. Althalova žena nás s ním seznámila ve Wekti. Právě proto s ní potřebuji mluvit - a to co nejdříve.“

„Kde je Gher?“ zeptal se Eliar tiše, když se vrátili do Věže.

„Hraje si,“ odvětil hlas Leithy, který zněl - jak se zdálo - Althalovi uvnitř hlavy.

„Musíte to pořád dělat?“ vyčetl jim Althalus. „Nemůžete si své rozhovory vést jen mezi sebou?“

„Eliar je v tomhle oboru nováček, miláčku,“ zamumlala Dweia. „Jak si vzpomínám, i tobě zabralo pěkně dlouho, než jsi se naučil mluvit potichu.“

„Kde je Gher teď?“ zeptal se Eliar o něco tišeji.

„Je ve východní chodbě,“ odvětila Leitha, „s muži seržanta Gebhela. Salkan ho učí zacházet s prakem.“

„To byl můj nápad, Althale,“ přiznal se Bheid. „Gher a Salkan spolu vycházejí skvěle. Myslel jsem, že by to byl dobrý způsob, jak Salkana přivést do téhle části Domu.“

„Potřeboval bych využít vašich oken, madam,“ řekl Khalor Dweie. „Generálové Aryi Andine mají jen velmi nejasnou představu o složení nepřátelské armády, a proto bych se na ni raději podíval sám.“

„Beze všeho, seržante,“ přisvědčila Dweia.

Khalor vrhl rychlý pohled kolem sebe. „Nenechali jste doufám mého náčelníka a Kreuterovu neteř spolu o samotě, že ne?“ zeptal se nervózně.

„Oba si zrovna hodili šlofíka, seržante.“

„Proč nezajdeš pro Ghera a Salkana a nepřivedeš je, Eliare?“ navrhl Althalus tiše. „Jestli máme Salkanovi nasadit postroj, můžeme klidně začít teď.“

„Běž s ním, miláčku,“ zamumlala Dweia.

„Já? Proč?“

„Musíš Gherovi zabránit, aby toho zezачátku neodhalil příliš mnoho. Chceme, aby se Salkan při nasazování postroje příliš nevzpouzel. Gher má často ve zvyku jít přímo k věci.“

„Máš pravdu, Smaragd,“ souhlasil Althalus.

„Přesně o to tu jde, Ghere,“ říkal zrovna Salkan, když Eliar s Althalem dorazili do východní chodby Domu. „Točit prakem ve vzduchu nad hlavou dokáže každý hlupák. Klíčem je vědět, kdy přesně vypustit kámen. Tvé oči a ruce musí pracovat společně.“

„Je to mnohem složitější, než to vypadá na první pohled,“ poznamenal Gher.

„Vida, tady jsi, Ghere,“ řekl Althalus. „Všude jsme tě hledali.“

„Děje se něco?“ zeptal se Gher.

„Vlastně ani ne. Smaragd si usmyslela, že když už jsi tak blízko jejího Domu, mohl bys ji navštívit. Můžeš se připojit, Salkane.“

„Nevěděl jsem, že jsou tady v horách nějaké domy,“ řekl Salkan.

„Jsme rádi, že to nikdo neví, Salkane,“ sdělil Eliar mladému zrzkovi. „Smaragd má ráda soukromí.“

Salkan se rozhlédl. „Nevídím tu žádné cesty ani pěšiny,“ namítl.

„Snažíme se nenechat tu žádné stopy,“ vysvětloval Althalus. „Smaragdin Dům je poměrně honosný, a tady v horách je spousta banditů.“ Otočil se, ukázal do prázdné chodby za sebou. „Dům je nedaleko, hned za tímhle hřebenem. Stejně už je skoro čas večeře a ujišťuji tě, že Smaragd umí vařit mnohem lépe než polní kuchaři seržanta Gebhela. Pojďme si dopřát slušné jídlo.“

„Ve válce jde o mnohem víc než jen o boj meči, šípy a praky, Salkane,“ poučoval seržant Khalor mladého Wekřana, když všichni dojedli večeři, která neměla daleko k hostině. Poklepal si na čelo. „To nejdůležitější, o co ve válce jde, se odehrává tady. Musíš umět uvažovat rychleji než tvůj nepřítel.“

„Já nejsem opravdový voják, generále Khalore,“ odvětil Salkan. „Sem tam se sice naštvu, ale většinou prostě jen pasu ovce.“

„Myslím, že se podceňuješ, hochu,“ řekl mu náčelník Albron. „Ve velmi krátké době jsi dokázal ze svých kamarádů vytvořit něco, co se blíží pojmu armáda, a tví chlapci hodně přispěli k našemu úspěchu.“

„Ať už se ti to líbí nebo ne, Salkane,“ řekl mladému zrzkovi Althalus, „Jsi teď velitelem svých kamarádů, a proto bys tu měl nějaký čas zůstat a vyslechnout si od Khalora pár dobrých rad.“

„Jak si přejete, pane Althale,“ přisvědčil Salkan. „Možná bych se tedy měl vrátit do tábora generála Gebhela, abych si sem mohl přinést své věci a říct svým kamarádům o tom, že budu nějakou chvíli pryč.“

„My se o to postaráme, Salkane,“ řekl Eliar.

„To bylo velice prohnané,“ zamumlala Dweia k Althalovi.

„Ani ne, Smaragd. Mladý Salkan dychtí potěšit ostatní, takže se obvykle podřídí - když mu dáš dostatečně dobrý důvod. Teď, když je tady s námi, na něm můžeme začít pracovat - Bheid, Khalor, ty, Gher a možná dokonce i já. Vsadím se, že než skončí léto, uděláme z něj pořádného chlapa.“

Následujícího rána zakryl nebe nad centrální Treboreou kouř z hořícího obilí a cesty byly ucpány běženci. Tvář seržanta Khalora, který vše pozoroval z okna, byla zachmuřená. „Myslím, že na tohle už jsem trochu starý,“ zamumlal si napůl pro sebe.

„Ty jsi válku nevymyslel, seržante,“ řekla mu Dweia s vážnou tváří. „Vidíš z téhle výšky dobře?“

Khalor znovu shlédl na hořící pole pod sebou. „Možná by bylo lepší, kdybys mi to trochu přiblížila, ale nejprve pohni s obrazem dál na sever,“ řekl. „Tady dole se nejspíš odehrávají věci, které bych raději neviděl moc zblízka.“

„Pravda,“ souhlasila.

Nebylo cítit, že by se věž nějak pohybovala, ale výhled z jižního okna se neustále měnil.

„Můžeme se dostat trochu níž, madam?“ zeptal se Khalor Dwei. „Rád bych si pořádně prohlédl ty vojáky.“

„Jistě, seržante.“

Althalus se k nim připojil u okna.

„Pěší jednotky vypadají převážně na Kweroňany a Regwosany,“ řekl Khalor po chvíli. „Vidím i pár Kagwheřanů, ale jen velmi málo.“

„A co ti jezdci?“ zeptal se ho Althalus.

„Jsou to převážně honáci dobytka z pohraničí mezi Perquainem a Regwosem,“ odvětil Khalor. „Jsou to velmi dobří jezdci, ale určitě bych je nenazval kavalerií první třídy. Kreuterovi Plakand'ané si s nimi poradí. Mezi těmi vojáky ale jsou nějakí lidé, které nedokážu poznat. Co jsou zač ti muži v černých zbrojích, kteří, jak se zdá, vydávají rozkazy ostatním?“

„To jsou Nekweřané, seržante,“ odvětila Dweia. „Ghend raději žoldněřům přiděluje své vlastní důstojníky.“

„Myslím, že Nekweřany jsem ještě nikdy neviděl.“

„Tak to jsi měl tedy štěstí.“

„Oni si zbroj pomalovávají černou barvou?“

„To ne. Jejich zbroj má černou barvu díky způsobu, jakým je vykována - a také díky místu, kde je vykována. Ti obrněnci nejsou tak úplně lidé, seržante a zbroj na sobě mají ani ne tak proto, aby je chránila, jako spíš aby pod ní ukryli svůj skutečný vzhled. Myslím, že pohled na ně by se ti nelíbil.“

Po schodech nahoru vyšli Eliar a Gher a připojili se k nim ve věži. „Dámy už zase probírají šaty,“ poznamenal Gher, „a Bheid si se Salkanem povídá o ovcích. Nám dvěma obě témata připadají dost nudná, a tak se jdeme podívat, jak vypadá válka.“

„Co dělá můj náčelník?“ zeptal se Khalor.

„To samé, co dělá už několik dní, seržante,“ odpověděl Eliar.

„Sedí tam dole a dívá se na slečnu Astorell.“ Pak Eliar zamrkal a položil ruku na jílec Nože. „Tam dole, to je Treborea?“ zeptal se a přistoupil k oknu.

„Ano,“ odpověděl Althalus. „Tvůj seržant si chtěl prohlédnout nepřátelské vojáky.“

„Někde tam dole je Ghend!“ řekl Eliar ostře. „Nůž mi právě málem vyskočil z pochvy.“

„Dokázal bys přesně určit, kde je?“ dožadoval se Khalor.

„Myslím, že v té vypálené vesnici na východě.“

Výhled pod nimi se rozostřil a Althalovi se zatočila hlava, protože oči mu říkaly, že se pohybují, a zbytek jeho těla tvrdil opak.

„Tamhle je,“ zašeptal Eliar a ukázal na dvě postavy, stojící poblíž ještě kouřících zčernalých trosek nějakého domu.

„Kdo je to tam s ním?“ otázal se Khalor tiše.

„Argan,“ odpověděla Dweia krátce.

„Ten odpadlý kněz?“ zeptal se Eliar.

„Ano. Ghend Argana ve skutečnosti nemá moc rád. Argan je přespráleně civilizovaný a Ghend je v podstatě barbar. Argan je také velmi ambiciózní a zřejmě věří, že jeho plavé vlasy jsou znamením rasové nadřazenosti. Právě proto byl vyhnán z kněžstva.“

„Potřeboval bych slyšet, co si povídají, madam,“ řekl Khalor naléhavě.

Dweia přikývla a náhle všichni uslyšeli Ghendův hlas. „Nezajímá mě jak je najdeš, Argane,“ vrčel, „ale sežeň je a řekni jim, ať přikážou svým vojákům, aby přestali vypalovat pole. Jestli toho nenechají, má armáda brzy vyhladoví.“

„Cožpak Geltě a ostatním žoldákům ještě nedošlo, že bez zásob se nedá vést úspěšné tažení?“ zeptal se Argan.

„Jsou to primitivové, nemyslí na budoucnost a chovají se podobně jako dobytek, který spase veškerou trávu, a pak se musí pohnout dál, aby nehladověl.“

„Gelta skutečně trochu připomíná krávu,“ poznamenal Argan. „Dokonce tak i páchne. Příkážu tedy Smeugorovi a Taurimu, aby přestali s pálením, ale nejsem si jistý, zda budou mé rozkazy respektovat.“

„O čem to u všech d'asů mluvíš?“

„Vidím, že nedáváš moc pozor na to, koho sis najal, staříku. Na ty dva jsi zbytečně plýtvat zlatem. Mají sice tituly, ale žádnou skutečnou autoritu. Jejich armádní velitelé jsou ti, kteří činí skutečná rozhodnutí.“

„Tak je zbav velení a ujmí se ho ty osobně. Chci, aby to pálení okamžitě přestalo.“

„Vyřídím jim, co jsi říkal, staříku - pokud si myslíš, že to bude ku prospěchu věci. Myslím, že se mýlíš, ale to je mezi tebou a Mistrem.“

„Jsi ve styku s Yakhagem?“ dožadoval se Ghend.

„Přirozeně, staříku. Dobře jsem ho vycvičil. Yakhag se bez mého svolení ani nepoškrábe na zadku.“

„Vyřid' mu, ať zatím nevytahuje paty z Nekwerosu. Nechci, aby se o něm Althalus dozvěděl příliš brzy.“

„Já vím, co dělám, Ghende.“

„Jak postupuješ v Osthosu?“

„Celkem dobře. Naše náboženská odnož přitahuje řadu aristokratů. Slovo ‚pokora‘ se mezi urozenými příliš nenosí, a to nám teď dobře slouží.“

„Tak jen tak dál, Argane,“ řekl mu Ghend, „ale hlavně teď přitáhni uzdu Smeugorovi a Taurimu.“

„Jak si přeješ, veliký vůdce,“ odvětil Argan s přehnanou úklonou.

„Nemohli bychom zabít Argana dřív než se setká se Smeugorem a Taurim?“ zeptal se Khalor Dwei.

„Ne, seržante. Argan musí ještě cosi vykonat, takže zatím zůstane naživu.“

„Musíme tomu setkání zabránit,“ prohlásil Khalor. „Jestli se ti dva zrádci osobně ujmou velení, ohně vyhasnou a my potřebujeme, aby útočníky zdržoval nedostatek jídla.“

„Mám takový nápad,“ řekl Gher ostýchavě.

„Sem s ním, chlapče,“ řekl Khalor.

„Proč prostě nezavřeme Smeugora a toho druhého v nějaké místnosti tady v Domě? Ten kněz je přece tady nenajde.“

„To je ale nápad, Khalore,“ řekl Althalus.

„To sice ano, ale nejsem si jistý, jak bychom nepřítomnost obou náčelníků vysvětlili Wendanovi a Gelunovi.“

„Co kdybychom jim řekli, že ten Argan je najatý vrah?“ navrhl Gher. „Řekneme jim třeba, že vypalování polí Geltu hrozně rozčílilo a že zaplatila Arganovi, aby našel Smeugora a toho druhého a podřízl jim krky. Myslím, že to oba náčelníky dost vyděsí, takže se sami budou chtít někde schovat. Pak se budeme tvářit, jako že jsme v horách našli nějakou ukrytou pevnost. Řekneme jim, že v ní budou v bezpečí - že je kolem ní spousta stráží, kolem kterých Argan nedokáže projít. A oni si budou myslet, že jsou v pevnosti, a přitom budou tady v Domě. Strážní si budou myslet, že se Argan pokusí dostat dovnitř, aby oba náčelníky zabil, a proto si na něj budou dávat pozor - a Argan si zase bude myslet, že se před ním oba náčelníci schovávají, protože se obávají Ghendovy odplaty za to, že vypalují všechno v dohledu. Myslím, že to bude skvěle fungovat.“

„Protože mi toho hoch nechceš prodat, Althale, co kdybych ho místo toho adoptoval?“ zeptal se Khalor prohnane.

„Ne, seržante,“ prohlásila Dweia a ochrannitelsky Ghera objala. „Je můj a můj také zůstane.“

„Máš ze mě radost, Smaragd?“ zeptal se jí Gher.

„Velikou, Ghere,“ ujistila ho a pohladila ho po tváři.

„Nechme ho projít,“ řekl Gelun dychtivě. „Pokud chce ty dva pitomce zabít, s radostí mu na to půjčím vlastní nůž.“

„Uprostřed války by to nebylo vhodné, Gelune,“ namítl vysoký kapitán Wendan posmutněle. „Všichni by se hned začali hádat o nástupnictví. Jsem si jistý, že by naši muži byli bez Smeugora a Tauriho mnohem šťastnější, ale o to se můžeme postarat až po válce.“

„Slyším tady nějaké narážky o vzpouře?“ zeptal se Althalus s úsměškem.

„To jsou jen takové řeči,“ řekl Gelun kysele. „Ale Wendan má bohužel pravdu. I když by se mi hrozně líbila představa vystrojít dvojici státních pohřbů, není na to vhodná doba ani vhodné místo.“

„Khalor našel místo, kde budou vaši náčelníci v bezpečí, pánové,“ řekl jim Althalus. „Je to stará opuštěná pevnost, která byla postavena před několika sty lety. Tady v pohraničí to vždycky vřelo, a proto je tu takových opuštěných staveb víc. Tahle konkrétní je ve velmi dobrém stavu a rota strážných dokáže zabránit tomu, aby se ten nájemný vrah dostal dovnitř. Možná bude potřeba trochu opravit střechu, ale jinak je pevnost celkem v pořádku.“

„S pevnými zdmi a spoustou stráží to bude trochu připomínat vězení, co?“ přemýšlel Wendan. „Může to vypadat jako místo, které má udržet vrahy venku, ale ve skutečnosti to bude místo, které udrží Smeugora a Tauriho uvnitř.“

„A až přijde čas vrátit se domů, třeba zapomeneme, že jsme je tam schovali,“ dodal Gelun.

„Nikdy jsem neměl moc dobrou paměť na detaily,“ souhlasil Wendan a jeho tvář se rozzářila úsměvem.

„To je pochopitelné, kapitáne Wendane,“ řekl Althalus. „Máš velikou zodpovědnost a nikdo od tebe nemůže čekat, že budeš věnovat pozornost drobnostem. Ať ty uvítací ohně hoří dál, pánové. Až útočníci snědí všechny své koně, začnou žvýkat podrážky a bosí vojáci nepochodují příliš rychle. Nechte kolovat kresbu obličeje toho vraha, aby všichni vaši muži věděli, jak vypadá. Pokud se vám však poštěstí ho zabít, nemyslím, že bude nutno o tom Smeugorovi a Taurimu říkat.“

„Naši náčelníci jsou důležití muži s důležitými věcmi na práci, Althale,“ prohlásil Wendan pokrytecky. Ani by nás nenapadlo obtěžovat je hloupostmi.“

„Jste vzorem vši zdvořilosti, kapitáne Wendane,“ řekl Althalus s extravagantní úklonou. „Budu s vámi v těsném kontaktu, pánové. Prozatím vás nechám vašim povinnostem.“

* * *

„Začínají být trochu zoufalí,“ poznamenal seržant Khalor, který vyhlížel z jižního okna věže. „Nikde v okolí není nic k jídlu. Pokud brzy nedobudou město, vyhladoví k smrti. Myslím, že bychom měli dostat Laiwona a jeho klan za hradby Kadonu. Postarej se o to, Eliare.“

„Ano, seržante,“ odvětil Eliar a vzorně zasalutoval.

„Půjdu s ním,“ řekl Althalus. „Náčelník Laiwon a vévoda Olkar mají odlišný pohled na svět, a proto by mezi nimi mohlo dojít k nepříjemné třenici.“

„Nepříjemné?“ zamumlala Andine. „Myslím, že Laiwon nemá ani tu nejmenší představu o významu slova ‚diplomacie‘, nebo ano?“

„Je trochu neomalený,“ souhlasil Khalor.

„Já ho udržím v mezích,“ ujistil je Althalus. „Jdeme pro něj, Eliare.“

„Dobrá,“ souhlasil mladík. „Jeho klan se nachází v jihozápadním křídle Domu.“

„Jak spolu s Andine vycházíte?“ otázal se Althalus mladíka, když se vydali dolů po schodech.

Eliar obrátil oči v sloup. „Pamatuješ, jak jsem dřív míval pořádk hlad?“

Althalus se rozesmál. „To rozhodně ano. Skoro jsem se bál vzít tě s sebou do lesa, protože jsem si byl jistý, že kdyby nám došly zásoby, snědl bys tam většinu stromů.“

„Nebyl jsem až tak hrozný,“ namítl Eliar.

„Já tedy myslím, že ano,“ nesouhlasil Althalus.

„Andine mě z toho docela vyléčila. Občas se mi už z pouhého pohledu na jídlo dělá zle. Mám pocit, že pokaždé, když se otočím, stojí tam s jídlem v ruce, připravená nacpat mi ho do pusy.“

„Ona tě miluje, Eliare,“ řekl Althalus. „A podle názoru některých žen - a všech ptáků - jídlo znamená lásku.“

„Možná, ale občas bych si skutečně přál, aby si našla nějaký jiný způsob, jak demonstrovat svůj cit ke mně.“

„Jsem si naprosto jistý, že si ho najde, Eliare, ale Dweia teď tyhle záležitosti nechala víceméně zamrznout. Až se rozhodne, že by váš vztah měl postoupit do dalšího stadia, měj se na pozoru.“

Eliar zrudl. „Myslíš, že bychom se mohli bavit o něčem jiném?“ zeptal se.

„Jistě, Eliare,“ odpověděl Althalus s pobaveným úsměvem. „Co třeba o počasí?“

Prošli tmavou chodbou vedoucí do jihozápadního křídla Domu a brzy narazili na Laiwonův klan, jehož členové se ploužili sem a tam se známým prázdným výrazem ve tvářích. „Věří, že jsou v předhůří jižního Kagwhere,“ řekl Eliar tiše Althalovi. „Když jsme s tímhle začali, Smaragd mi řekla, že do myslí všech Aramů, které máme tady v Domě vloží falešné vzpomínky na to, kde byli. Nevím sice přesně, jak to dělá, ale když jim řeknu, že se něco stalo, ona to zařídí tak, že si budou myslet, že to skutečně prožili. Smaragd si hrozně zakládá na jménech míst. Nařídila mi, abych jim vždycky řekl nějaké jméno. Když to udělám, oni to uvidí a budou si pamatovat, že pochodovali měsíc nebo dva, aby se tam dostali.“

„Mám o tom přibližnou představu. Takže ona opravdu trvá na tom, abys jim říkal jména míst?“

„Trvá na tom výslovně. Skoro by se zdálo, že když žádné jméno neřeknu, lidé, ke kterým mluvím, to místo zkrátka neuvidí.“

„Řekl bych, že slova jsou pro Bohy velmi důležitá. Určitě je tohle Laiwonův klan?“

„Ano, mají na kiltech Laiwonův vzor. Ovšem máš pravdu, že v tomhle je potřeba dávat pozor. Laiwonův vzor se hodně podobá vzoru Twengorovu a určitě nechceme udělat tu chybu, že bychom do Kadonu přidělili Twengora.“

„Naprosto souhlasím,“ přisvědčil Althalus. „Seržant Khalor by se na tobě kvůli takové chybě pěkně vyvztekal a Dweia by mi to nejspíš vyčítala tak dlouho, až by mě umluvila k smrti.“

Zanedlouho dorazili k pochoduujícím Arumům a po krátké diskuzi byli přivedeni k náčelníku Laiwonovi. „Co tady děláš, komoří Althale?“ dožadoval se Laiwon.

„Popravdě řečeno tě hledám,“ odvětil Althalus.

„A teď jsme tě našli,“ řekl Eliar rychle. „Máš lepší čas, než jsme čekali. Hned za dalším kopcem je město Kadon, a protože jsi k němu tak blízko, seržant Khalor chce, abys posílil tamní posádku. Útočníci

jsou jen pár dní daleko a je naprosto jisté, že město oblehnou. Narazil jsi cestou sem na nějaké potíže?“

„Nic významného,“ odpověděl Laiwon s pokrčením ramen. „Kantoňané se zřejmě soustředí na svou invazi. Prošli jsme jejich územím doslova po špičkách. Jak pokračuje válka? Nemám nejčerstvější zprávy.“

„Nepřítel je teď trochu vyhladovělý,“ řekl mu Althalus. „Klany Smeugora a Tauriho zapálily pole, takže nepřátelská armáda nemá co jíst.“

„Nenapadlo by mě, že Smeugor a Tauri jsou tak chytrí, aby je něco takového napadlo.“

„Vlastně nejsou. Zásahu na tom mají velitelé jejich vojáků.“

„To mě mohlo hned napadnout. V jakém stavu jsou hradby toho Kadonu?“

„V lepším než byly, než tam seržant Khalor navrhl pár vylepšení,“ odpověděl Eliar.

„To je celý Khalor,“ řekl Laiwon suše. „Mám to chápat tak, že chce, abych celé obléhání proseděl za hradbami?“

„Přesně tak,“ řekl mu Althalus. „Dokud udržíš Kadon, budeš na sebe vázat třetinu nepřátelských sil.“

„To bude docela nuda,“ povzdechl si Laiwon.

„Dostáváš zkrátka zapláceno za to, aby ses nudil, náčelníku Laiwone.“

„Kam přidělíš mého strýce?“

„Na východ odsud leží město zvané Poma,“ odpověděl Althalus. „Jeho hradby jsou špatný vtip, takže útočníci se bez problémů dostanou dovnitř. Khalor si myslí, že se tvému strýci Twengorovi bude boj dům od domu docela zamlouvat.“

Laiwon si povzdechl. „Jako obvykle. Veškerou zábavu si užije on,“ řekl posmutněle.

Althalus se vydal napřed, aby vévodu Olkara zpravil o Laiwonově příchodu. Rozvážný obchodník vypadal poněkud vyplašeně. „Doufám, že ti Arumové nezničí celé mé město,“ řekl.

„O tom pochybuji,“ ujistil ho Althalus. „Možná rozbijí pár oken a zničí nábytek v několika hospodách, ale pravděpodobně nespálí příliš mnoho budov.“

„Jen žertuji, Vaše Milosti,“ zasmál se Althalus. „Náčelník Laiwon drží své muže pěkně zkrátka. Zaveďte si seznam všech škod a až bude po válce, pošlete mi účet.“

Olkarův výraz se okamžitě vyjasnil.

„Přesný účet, Vaše Milosti,“ řekl Althalus pevně. Nesnažte se mě podfouknout. Budu chtít vidět střepy každého rozbitého talíře, který na tom účtu bude. Nepovede se vám mě podvést, vévodo Olkare, tak to ani nezkoušejte. A teď pojďme k bráně a přivítejme statečné obránce vašeho překrásného města.“

Vévoda Olkar a náčelník Laiwon si zrovna nepadli do oka a Althalus si byl nucen přiznat, že je to částečně jeho chyba. Hlavně to, že se zapomněl zmínit o kiltech a reakce vévody Olkara na tradiční arumský kostým byla poměrně hlasitá. „Oni nosí sukni!“ zaznělo ozvěnou od kadonských hradeb, když oči vévody Olkara poprvé spatřily blížící se armádu. Tím se definitivně zmařila jakákoliv naděje na dobrý začátek. Když se náčelník Laiwon přiblížil k městské bráně, připomínala jeho tvář bouřkový mrak a Althalus byl nucen hovořit velmi rychle, aby zabránil krveprolití.

Pak tu byl ten kouř. Posledních několik týdnů vál vítr hlavně ze západu na východ a odnášel kouř z hořícího obilí pryč od města Kadon. Během noci však vítr utichl, a když se klan náčelníka Laiwona přiblížil k městu, tyčily se za zády Arumů až k nebesům mohutné sloupky dýmu.

„Co to tam hoří?“ dožadoval se vévoda Olkar podezřívavě odpovědi.

„Řekl bych, že pšeničná pole,“ odvětil Laiwon ledabyle.

„Copak jsi se zbláznil?“ skoro vykřikl Olkar.

„Je to možné,“ odvětil Laiwon. „Kdybych to měl v hlavě v pořádku, nikdy bych nepřijal tuhle práci. Vypalování polí je nutnou součástí každé války. Myslel jsem, že je to všem jasné. Napadli vás, měšťáku, a pár našich klanů se snaží útočníky zadržet. Pálení obilí je v podobných situacích obvyklý postup. Většina armád nerada pochoduje skrz oheň, ale to není pravý důvod, proč to děláme.“

„Tví lidé pálí milióny!“

Laiwon pokrčil rameny. „No a co? Ta pole jsou teď stejně na nepřátelském území, takže byste je tak jako tak nemohli sklidit. O sklizeň jste přišli v okamžiku, kdy vás napadli. To obilí je teď jejich a nepřítel s ním hodlá nakrmit své vojáky. Když jsme ho spálili, znamená to, že útočníci budou muset žít na zkrácených dávkách. Každý nepřátelský voják, který vyhladoví k smrti, je o jednoho člověka méně, kterého budeme muset zabít, až zaútočí na vaše město. Ty jsi opravdu věřil, že se vám podaří sklidit letošní úrodu?“

„Ale to obilí je moje,“ protestoval Olkar. „Už jsem za ně zaplatil.“

„Můžeš zkusit dát nepřítele k soudu,“ odvětil Laiwon s pobaveným pohledem. „Abys ho přitáhl před tribunál, budeš ale potřebovat pár set tisíc zřízců. Teď musíme vyřešit něco jiného. Kde chceš, abych ubytoval své muže?“

„Na druhé straně města je pár prázdných skladišť - až skoro na břehu jezera,“ odvětil Olkar. „Ta by měla tvým lidem vyhovovat. Ale nechci, aby rušili slušné občany v hlavní části města, a proto obejděte hradby a vstupte dovnitř zadní branou.“

„Tak to ne!“ řekl Laiwon rozčileně. „Vezmu si svou odměnu hned teď, Althale, a budeme vyrovnáni. Nebudu nikam vstupovat zadní branou!“ Otočil se ke svým mužům. „Tady jsme skončili, bratři,“ zařval. „Vracíme se zpátky do Arumu!“

„To nemůžeš udělat!“ protestoval Olkar.

„Nelíbí se mi tvoje chování, prcku. Braň si to svoje smradlavé město sám.“

Althalovi trvalo nejméně hodinu, než tohle nedorozumění vyžehlil a přitom musel na vévodu Olkara hodně tlačit. Olkar nakonec ustoupil, a když odešel, náčelník Laiwon si odplivl na místo, kde Treboreánek stál. „Raději ho zamkni v paláci, Althale,“ řekl náčelník, „protože jestli toho namyšleného šaška budu potkávat příliš často, zabiju ho. Teď se pojďme podívat na stav hradeb. Možná mě napadnou nějaká vylepšení.“

„Stane se, jak přikazuješ, náčelníku Laiwone,“ odvětil Althalus s úklonou.

„Nech toho!“ řekl mu Laiwon navztekane.

„Zvědové, které vyslali vaši kapitáni, získali nějaké informace o tom, že útočníci plánují vás dva zavraždit, pánové,“ řekl Althalus Smeugorovi a Taurimu. „Tahle pevnost vás ochrání.“

„Zavraždit?“ vykřikl podřobaný Smeugor.

„To není během války nic neobvyklého, náčelníku Smeugore,“ odvětil Althalus lhostejně. „Dokonce si myslím, že to můžete brát jako kompliment. Pokud vás nepřítel natolik nenávidí, že vás chce zavraždit, znamená to, že postupujete správně.“

„Vždyť jsme toho zas tolik neudělali,“ protestoval Tauri.

„Je pravda, že jste nepostupovali nikterak neobvykle,“ usoudil Althalus, „ale vaši lidé dělají svou práci opravdu skvěle.“

„Co přesně Wendan a Gelun dělají?“ dožadoval se Smeugor odpovědi.

Althalus pokrčil rameny. „Invaze začala koncem léta, což jak jistě chápete není žádná náhoda. Obilná pole jsou připravená ke sklizni a žoldnéři Arya z Kantonu je během svého tažení na jih hodlali využít jako zásobárnu potravin. Wendan a Gelun ovšem zařídili, že široko daleko není k jídlu vůbec nic - snad s výjimkou popela. Vypálili pšeničná pole i pastviny. Na padesát mil v každém směru není nic, co by se dalo sníst. Útočníci a jejich koně pomalu hladovějí k smrti.“

„K tomu jsme nevydali rozkaz!“ vykřikl Tauri a jeho obličej náhle zbledl.

„Ani jste to nemuseli přikazovat, náčelníku Tauri. Je to běžný postup. Slovo ‚zadržet‘ obvykle znamená ‚vypalovat‘. Myslel jsem, že to víte.“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšel! Běž říct Wendanovi a Gelunovi, ať toho okamžitě nechají!“

„A proč bych to měl dělat? Vždyť to výborně funguje, Tauri. Nepřítele se podařilo zpomalit a naše armády se mohou připravit. Vaši muži dělají přesně to, za co vás dva platím.“

„Ale - ale -“ pokoušel se Tauri protestovat.

Pak ho Smeugor šťouchl loktem do žeber. „Jsme rádi, že si naši muži vedou tak dobře,“ řekl - snad jen trochu nepřesvědčivě.

„Držel bych se stranou od toho okna, pánové,“ upozornil je Althalus. „Nějakému lučištníkovi by se mohla povést šťastná rána.“

Sáhl do tuniky a vytáhl kousek papíru. „Jeden z našich zvědů je poměrně talentovaný kreslíř,“ řekl. „Tady je obrázek toho chlapíka, kterého nepřítel najal, aby vás zavraždil. Vaši strážníci mají kopie této kresby, takže vědí, na koho si dávat pozor. Budete tu v bezpečí, ale být vámi, moc bych nevycházel ven. A teď, pokud mě omluvíte, mám na práci ještě milión věcí.“

„Fungovalo to, Althale?“ zeptal se Gher dychtivě, když se Althalus vrátil do věže od Smeugora a Tauriho.

„Úplně dokonale, Ghere,“ zasmál se Althalus. „Oba na té kresbě poznali Argana a vědí, že Argan jim pravděpodobně přináší zprávu od Ghenda. Naše malá fikce, že Argan je vrah, úplně ospravedlnila to, že jsme je zamkli v nedobytné pevnosti. Teď nemohou nic namítat, aniž by vzbudili podezření. Aby na tom byli ještě hůř, oba vědí, že jestli Ghendovi rychle nevysvětlí, že to vypalování pšeničných polí nebyl jejich nápad, Ghend pravděpodobně skutečně brzy pošle někoho, kdo bude mít za úkol je zabít. Domnívám se, že Smeugor a Tauri zrovna teď vůbec nevědí co dělat. Ať už se zachovají jakkoliv, někdo po nich půjde.“

„Já bych se z toho na jejich místě zbláznil,“ zachechtal se Gher.

„Přitiskli jsme je ke zdi. Možná by bylo milosrdnější, kdybychom jim rovnou řekli, že jsme se dozvěděli o jejich spolupráci s Ghendem a že jsme je uvěznili právě proto.“

„To by byla nuda,“ Althale. „Držet je v nejistotě je mnohem zábavnější.“

„Máš pravdu, Ghere - mnohem, mnohem zábavnější.“ Althalus se rozhlédl. „Co dělají dámy?“

„Smaragd učí Andine, jak sehrát svou roli,“ vysvětloval Gher. „Má to něco společného s tím snem, ve kterém ta zlá ženská stála Andine na krku. Andine byla opravdu rozčilená, když jí Leitha řekla, že pár jejích generálů pracovalo pro Ghenda. Chystala se je zaživa odkožnit.“

„Odkožnit?“

„To jako stáhnout z nich kůži. Ale Smaragd jí řekla ne. Chce totiž, aby Andine předstírala, že je úplně na dně - něco jako mladá, vyděšená a bojící se vlastního stínu.“

„Andine a vyděšená!?”

„Zatím jí to moc nejde,” přiznal Gher. „Má potíže s tónem hlasu. Smaragd chce, aby se jí hlas chvěl potlačovanými vzlyky, ale Andine zdá se vůbec nedokáže pochopit, o čem je řeč. Vždycky, když promluví, roztřesou se okenní skla. Je hrozně rozkošná, když se zlobí, všiml sis?”

„To tak nějak závisí na tom, kde stojíš, Ghere,” řekl Althalus. „Pokud máš tu smůlu, že se ve chvíli, kdy začne křičet, nalézáš přímo před ní, není slovo ‚rozkošná‘ zrovna to, které tě napadne.”

„Myslím, že máš asi pravdu. Už na mě párkrát křičela a moc se mi to nelíbilo.”

„Kde je náčelník Albron?”

„Dole s tou svou dámou. Ona ho učí nějaké triky, které v boji používají jízdní vojáci. Pochybuji však, že se Albron něco naučí. Pořád na tu slečnu jen civí z důvodů, které jsem zatím tak docela nepochopil. Vypadá to, že civění mu zabírá větší část kapacity mozku, takže asi moc neposlouchá.”

„Pravděpodobně asi ne.”

„Je to zas nějaká ta záležitost mezi chlapci a dívkami?” zeptal se Gher. „Opravdu bych si přál, aby to nedělali, když jsem poblíž. Hrozně mě to znervózňuje. Nikdy totiž dopředu nevím, co se pak bude dít.”

Althalus se zamyšleně poškrábal na tváři. „Myslím, že se blíží čas, kdy si budeme muset pořádně promluvit, Ghere.”

KAPITOLA PATNÁCT

„**To prostě nemůžu udělat!**“ zazněl jim v myslech Andinin tichý hlas. „Před tou harpyjí se nebudu klanět ani náhodou.“

„Nefunguje to, Smaragd,“ zamumlal Althalus v hlubší, intimnější sféře té části mysli, kterou společně sdíleli. „Proč nenecháš mě, abych se o to postaral?“

„Proč prostě neudělá, co po ní chci?“ zlobila se Dweia.

„Já se o to postarám, kotě. Běž si olízat tlapky, nebo tak něco. Jsi velmi lstivá a vůbec, ale tohle je trochu složité.“ Pak se zarazil. „A ty neposlouchej, Leitho,“ dodal.

Leitha, která seděla u mramorového stolu a listovala Knihou, na něj upřela pohled plný nevinnosti.

„Myslím to vážně, Leitho,“ řekl Althalus kousavě. „Nelez tam, kam tě nikdo nepozval.“ Pak pohlédl na Andine, která pěníla u severního okna věže. „Pojďme si trochu promluvit,“ řekl jí nahlas.

„To ti nebude k ničemu, Althale,“ odsekla rovněž nahlas. „Já to prostě neudělám!“

„Proč ne?“

„Jsem Arya Osthosu a Gelta je jen stěží víc než zvíře.“

„Neznamená to snad, že jsi mnohem chytřejší než ona?“

„Samozřejmě, že jsem.“

„Teď to tak zrovna moc nevypadá, Andine.“

„Co to má znamenat?“

„Když chceš na nějaké zvíře nastražit past, musíš do ní dát návnadu, princezničko. Pokud chceš chytit ptáky, použiješ jako návnadu semínka. Pokud chytáš vlka nebo medvěda, je nejlepší maso. Gelta je trochu jiný druh zvířete, a proto musíš použít jinou návnadu. Chceme přece Geltu chytit a upéct si ji k večeři, nebo ne?“

„To je nechutné, Althale!“

„Hovořím obrazně, Andine. Aby byla Gelta vůbec k jídlu, musela bys ji hodně okořenit. Návnada, kterou použijeme v naší pasti, bude tak svůdná, že jí Gelta nedokáže odolat. A to je tvá práce. Buď neodolatelná, Andine. Buď měkká a poddajná a rozkošná - až do chvíle, kdy se tě dotkne. Pak spustíme past a napíchneme ji na rožeň.“

Andininy oči se zúžily a dívka se zamyslela. „Mám jednu podmínku, Althale,“ opáčila.

„Jakou?“

„Dostanu její srdce.“

„Andine!“ vyjekla Leitha. „Ty jsi ještě horší než Gelta!“

„Samozřejmě obrazně řečeno,“ dodala Andine.

„Povedlo se ti to, Althale,“ zamumlala Dweia. „Blahopřeji.“

„Proč?“ zeptal se Salkan Bheida během diskuze, která zjevně pokračovala již od samého rána. Právě v tom okamžiku vstoupil do jídelny Althalus, který hledal Eliara.

„Tak tomu vždycky bylo,“ řekl Bheid mladému ovčákovi.

„To ale ještě neznamená, že je to správné, bratře Bheide,“ prohlásil Salkan. „Pokud chce někdo hovořit s Bohem, měl by toho být schopen kdykoliv a na jakémkoliv místě chce. Proč by kvůli tomu měl jít navštívit chrám a platit lakomým kněžím za to, aby Bohu vyřídili jeho prosbu? Nesnažím se tě urazit, bratře Bheide, ale podle toho, co jsem viděl, se kněží mnohem víc zajímají o peníze než o Boha - nebo o dobro svých oveček.“

„Myslím, že tě právě dostal, Bheide,“ řekl Eliar. „Nejčastější slovo, které kněží opakují v modlitbách, je slovo peníze.“

„Skuteční kněží ne,“ namítl Bheid.

„Možná ne,“ souhlasil Salkan, „ale jak poznáš skutečného kněze od falešného? Všichni přece nosí stejné šaty. Raději se budu držet

pasení ovcí. Nemyslím, že by ze mě byl dobrý kněz. Nikdy jsem se nenaučil podvádět.“

„Nikam ho netlač, Bheide,“ doporučil mu Althalus v duchu. „Salkan zatím není připravený - stejně tak jako ty.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Bheid nespokojeně.

„Jak si vzpomínám, tvé náboženské přesvědčení se za poslední dobu dost změnilo. Než začneš kázat, měl by sis raději dlouze promluvit se Smaragd.“ Pak se Althalus obrátil na Eliara. „Tvůj seržant nás potřebuje, Eliare,“ řekl nahlas.

„Dobrá,“ přisvědčil Eliar, vstal a obešel stůl.

„Co se to s Bheidem děje?“ zeptal se Althalus, jakmile opustili místnost.

„Nejsem si jistý,“ přiznal Eliar. „Řekl bych, že má teď v hlavě pěkný zmatek. Smaragd mu nabourala životní filosofii, když mu řekla, že astrologie je čirý nesmysl, a když ho Leitha přitáhla do rodiny, všechno se pro něj ještě zhoršilo.“

„Chybou mohla být právě ta zmínka o rodině,“ poznamenal Althalus.

„Ale je to docela přesné. Nejdřív jsem to sice nepovažoval za moc dobrý nápad, ale poté, co jsme se s Leithou a Andine vrátili zpátky do Domu, se mi to začalo líbit.“

„Od chvíle, kdy vzniklo tohle hromadné spojení duší, ses hodně změnil, Eliare.“

„Cožpak ty ses nezměnil poté, co ses seznámil se Smaragd?“

„Jistěže ano. Člověku chvíli trvá, než si na to zvykne, co?“

„To ano,“ přitakal Eliar. „Ty jsi to měl jednoduché, Althale. Jediný, s kým ses zpočátku musel vyrovnat, byla jen Smaragd. Mně v hlavě od začátku bloumaly tři ženské. Co přesně seržant Khalor potřebuje?“

„Chce si promluvit s Kreuterem a Dreigorem a neví přesně, ve které části Domu se zrovna nacházejí. Nech si to pro sebe, Eliare, ale myslím, že tvůj seržant se zatím ještě nevyrovnal se zvláštnostmi Domu. Tvé dveře jsou v pořádku - dokud jsi to ty, kdo je otevírá. Nemyslím, že by to Khalor chtěl někdy zkoušet. Když se za tebou hnala Gelta se sekýrou, měl příležitost krátce si prohlédnout

Nahgharaš a zřejmě se bojí, že když vezme za kliku, otevře dveře, které vedou právě tam.“

„Věří, že táboří na západním břehu jezera Daso v Equeru,“ řekl Althalus seržantu Khalorovi, když je Eliar vedl východní chodbou k rozlehlému tábořišti. „Rozhodně bychom jim to neměli vymlouvat. Jen by je to zmátlo.“

„Já jsem pěkně zmatený,“ řekl Khalor. „Proč by na tom oni měli být lépe?“ Pak se usmál. „Promiň, Althale. Tomu jsem zkrátka nemohl odolat.“

S Kreuterem a Dreigonem se setkali v plátěném stanu uprostřed chodby a Khalor jim podal mapu, kterou předtím pečlivě nakreslil.

„Kreslíš pěkné mapy, Khalore,“ poznamenal stříbrovlasý Dreigon. „Odpovídají i vzdálenosti?“

Khalor přikývl. „Troufám si říct, že docela dobře. Původní mapa téhle oblasti nebyla nic moc a tak jsem ji trochu vylepšil.“

„Dokáží se ta tři města udržet?“ zeptal se Kreuter.

„Kadon se udrží minimálně tři měsíce,“ odvětil Khalor. „Brání ho Laiwon a ten ví, jak to obláhatelům osladit.“

„To tedy ví,“ souhlasil Dreigon.

„Koleiku Železnou Čelist pošlu do Maworu,“ pokračoval Khalor. „Vévoda Maworu se zjevně rozhodl, že ze svého města učiní nejlépe opevněné místo na světě. Domy uvnitř jsou sice trochu odbyté, zato hradby, jaké má Mawor, jsi ještě zaručeně neviděl. Myslím, že kombinace takových hradeb a Koleiky, nejzatvrzelejšího muže na světě, útočníky nemile překvapí.“

„A co to poslední město - Poma?“ zeptal se Kreuter.

„Tam máme problém,“ přiznal Khalor. „Jeho hradby by pravděpodobně pobořil i slabý jarní větřík. Chci tam poslat Twengora. Jsem si jistý, že v Pomě dojde k boji v ulicích a v tom je Twengor velmi dobrý.“

„Pokud je střízlivý,“ dodal Dreigon.

„Tenhle Twengor má problémy s pitím?“ zeptal se Kreuter.

„Vlastně ne,“ odvětil Dreigon. „Zpravidla ještě před obědem dokáže vyzunknout sud piva. Sice se pak odpoledne nedokáže udržet na nohou, ale on to jako problém nevidí. Má však tendenci poničit

každé město, do kterého vstoupí. Sám je veliký jako dům a když je opilý, a to on je skoro pořád, naráží do věcí. A to, do čeho narazí, se obvykle zřítí.“

„Nesnáším, když musím spolupracovat s opilci,“ prohlásil Kreuter přesvědčeně.

„Já ho zkrotím,“ slíbil Althalus.

„To chci vidět,“ řekl Kreuter s pochybami. „Neznám žádného opilce, který by dokázal jen tak z ničeho nic přestat.“

„V tomhle mi věř, generále Kreutere,“ prohlásil Althalus.

„Jak se daří Astorell?“ zeptal se Kreuter seržanta Khalora.

„Docela dobře, Kreutere. Úplně uchvátila mého náčelníka.“

„Vážně? Tak to je něco, co bychom měli podporovat. Sice bych mohl jít a zabít jejího přihlouplého bratra a toho starého hlupáka, který ji chtěl koupit, ale tím bych pravděpodobně začal válku v celém Plakandu. Možná bych se jí raději měl zeptat, jestli i ona nalézá zalíbení v náčelníku Albronovi. Je to koneckonců pohledný chlap, takže by nebylo divu, kdyby se jí líbil. Připomeň mi to, Khalore. Mohlo by mi to vyřešit spoustu problémů.“

„V tomhle se určitě shodneme, Kreutere. Kdyby se můj náčelník oženil, usadil by se a třeba by se mi přestal plést pod nohy.“

Když Althalus a Khalor vstoupili následujícího rána do severní chodby Domu, našli náčelníka Twengora ve stavu hlučné opilosti. Hřmotný arumský klanový náčelník se rozvaloval v bytelné židli v čele dlouhého plaňkového stolu přímo uprostřed tábořiště, před sebou měl džbán s pivem a zpíval - nebo se o to alespoň snažil.

„Bude nám trvat celý den, než ho probereme,“ zamumlal Khalor vztekle, když je stráže vedly k opilému náčelníkovi.

„Možná ne,“ nesouhlasil Althalus, který se v duchu probíral svými znalostmi Knihy.

„Hej, Khalore!“ zaduněl Twengor a pozdvihl džbán na přivítanou. „Posaď se a pusť se do pití! Mám před tebou slušný náskok!“

„To vidím, náčelníku Twengore,“ přisvědčil Khalor.

„Na mém stavu pracuji už třetí den,“ pochlubil se Twengor. Althalus k němu pocítil něco jako obdiv. Pít tři dny a pořád ještě

dokázat mluvit, to už chce pořádný cvik. Pohlédl na Twengorovu zrudlou tvář a tiše zamumlal ‚Egwrio‘.

Náčelník Twengor obrátil oči v sloup a bezvládně se sesul na židli. Nad stolem zaznělo jeho mocné chrápání.

„Myslím, že našeho náčelníka už nedohoníš!“ prohlásil jeden z Twengorových zástupců a opilecky se rozchechtal.

Althalus znovu zamumlal slovo moci a kolem se rozhostilo naprosté ticho přerušované jen chrápáním.

„Co jsi to udělal?“ zeptal se Khalor.

Althalus pokrčil rameny. „Myslím, že se tomu říká ‚urychlit události‘,“ odvětil. „Stejně by se nakonec zpili do bezvědomí, ale zabralo by jim to celý zbytek dne, a tak jsem je tam poslal rovnou.“

„Stejně jim bude trvat alespoň den, než se vyspí z opice,“ poukázal Khalor.

„Nemyslím,“ zavrtěl hlavou Althalus. „Pojď k nám, Eliare,“ zavolal.

Světlovlasý mladík se k nim připojil. Znechuceně nakrčil nos. „Hrozně páchnou,“ řekl.

„Dýchej mělce,“ navrhl Althalus. „Které dveře nás dostanou přímo k Pomě?“

Eliar ukázal na blízké dveře. „Tamhlety.“

„Tak běž a otevři je. Začnu tam ty opilce přesouvat.“

„Vždyť spí, Althale.“

„To víme ty a já, Eliare, ale oni ne.“

„Vůbec mi to nedává smysl, Althale,“ protestoval Khalor.

„Neboj, za minutku ti to dávat smysl začne.“ Althalus se obrátil k Eliarovi. „Kromě dveří na cestu k Pomě budu potřebovat také dveře do minulého týdne,“ řekl.

„Do minulého týdne?“ otázal se Eliar udiveně.

„Čas je to jediné, co dokáže způsobit, že opilec vystřízliví. Proto budu potřebovat alespoň týden. Začnu tím, že nechám naše opilé přátele kráčet ve spánku. Chci, abys je provedl do minulého týdne a zpátky. Pak je provedeme druhými dveřmi přímo k Pomě.“

„Nebylo by jednodušší použít k tomu jedny a ty samé dveře?“

„Ty něco takového dokážeš?“ zeptal se Althalus překvapeně.

„Myslím, že ano,“ řekl Eliar. Položil ruku na jílec Nože a soustředil se. „Ano,“ řekl přesvědčeně. „Teď už vím jak na to. Jde o dveřní rám. Pořád si to musím připomínat. Ve dveřích je místo, ale čas je ve dveřním rámu.“

„Máš představu, o čem to mluví?“ zeptal se Khalor Althala.

„Přibližně ano,“ odvětil Althalus. „Při průchodu dveřmi se Twengor a jeho muži dostanou do minulého týdne a zpět. Tady budou opilí jako lordi a tam budou střízliví jako soudci, protože budou mít dva týdny na to, aby vystřízlivěli. K tomu bude stačit jediný krok dveřmi. A protože budou kráčet ve spánku, nebudou vůbec vědět, co se stalo.“

„Prostě to udělejte a nic mi nevysvětľujte,“ řekl Khalor nakonec. „Občas jste vy dva stejně hrozní jako Gher.“

„To snad nemyslí vážně!“ vybuchl náčelník Twengor při prvním pohledu na hradby Pomy.

„Vévoda Bherdor nemá nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo páteř, náčelníku Twengore,“ poznamenal seržant Khalor. „Místní obchodníci prostě nechtějí platit daně a Bherdor je příliš velký slaboch, než aby je na nich dokázal vymoci.“

„Chci tady volnou ruku, Althale,“ řekl náhle střízlivý Twengor prudce. „Neplet’ se mi do cesty.“

„Co přesně hodláš udělat, náčelníku Twengore?“

„Hodlám ty obchodníky přinutit, aby zaplatili daně potom. Oni budou ti, kdo přispěje k zesílení hradeb.“

„Nemyslím, že s tím budou souhlasit.“

„Mám tu někde schovaný bič,“ řekl Twengor temně. „Budou souhlasit, Althale. Věř mi, že budou souhlasit. Pojd’me si promluvit s tím slabošským vévodou.“

Vstoupili do města a když procházeli obchodní čtvrtí, kde obchody připomínaly spíš paláce, byl náčelník Twengor čím dál tím rozčilenější. Když vstoupili do vévodského paláce, který neměl daleko k ruině, byla Twengorova tvář ocelově tvrdá.

„Tohle je náčelník Twengor, Vaše Milosti,“ představil Khalor mohutného Aruma ustrašenému vévodovi z Pomy. „Bude bránit vaše město.“

„Chvála Bohům!“ prohlásil mladý Bherdor roztřeseným hlasem.

„Budu potřebovat pár věcí, Vaše Milosti,“ řekl Twengor rovnou.
„Budeme doufám navzájem spolupracovat, že ano?“

„Ach samozřejmě, náčelníku Twengore. Samozřejmě.“

„Výborně. Chci, aby se do půl hodiny dostavil každý občan Pomy na náměstí před palácem. Chci k obyvatelům města pronést řeč.“

„Nevím, jestli přijdou, náčelníku Twengore. Obchodníci nemají rádi, když je někdo vyrušuje z obchodování.“

„Však oni přijdou, vévodo Bherdore,“ prohlásil Twengor sebejistě. „Řekni jim, že moji muži pověsí každého, kdo odmítne přijít - přímo před dveře všech těch pěkných obchodů.“

„To bys neudělal!“

„Dívej se.“

„Je úplně jiný, když je střízlivý, že?“ řekl Eliar tiše k seržantu Khalorovi.

„Ano,“ přisvědčil Khalor. „Takovýhle býval dřív - než začal hledat dno u každého sudu piva, na který narazil. Za posledních deset let nebyla jeho mysl tak jasná jako dnes.“

Twengor poslal část svých mužů, aby se připojili k palácové gardě, která dostala za úkol nahnat občany na náměstí a kolem poledního se na něm shromáždili víceméně všichni obyvatelé Pomy. Bohatě oděni obchodníci vypadali z nějakého důvodu poněkud vztekale a vyměňovali si mezi sebou rozzuřené poznámky.

„Ehm - promiňte,“ řekl vévoda Bherdor slabě z balkónu nad náměstím. „Rád bych vám něco řekl.“

Dav ho ignoroval.

„Dovolte, Vaše Milosti,“ řekl Twengor. Pak se sekerou v ruce postoupil dopředu. „Ticho!“ zařval hlasem, při kterém se otřásla sama země.

Veškerý hovor na náměstí okamžitě umlkl. „Země Aryi z Osthosu byla napadena Kantoňany,“ oznámil Twengor. „Někteří z vás už o tom možná slyšeli. Já jsem Twengor z Arumu a Arya mě najala, abych bránil vaše město. To znamená, že rozkazy teď dávám já a pověším každého, kdo neuposlechne.“

„To nemůžeš!“ vykřikl jeden z obchodníků.

„Vyzkoušejte mě. Rozhlédněte se kolem sebe. Ti muži s meči a sekerami jsou moji vojáci, kteří udělají, cokoli jim nařídím. To ze mne dělá velitele města a naší hlavní povinností je udělat něco s hradbami.“

„To je odpovědnost vévody Bherdora, ne naše,“ namítl další obchodník.

„Žijete ve stejném městě jako on,“ opáčil Twengor příkře. „Pokud Kantoňané strhnou hradby, vypálí Pomu do základů a zabijí každého, kdo tu žije. To znamená, že se všichni musíme podílet na obraně města.“ Twengor se odmlčel, aby to posluchači vstřebali. „Vy jste ve své mazanosti vévodovi tvrdili, že si nemůžete dovolit platit desetiprocentní daň. Ujišťuji vás ale, že Kantoňané si vyberou sto procent. Poté, co vyplení město, vám nezбудe vůbec nic, ale koneckonců mrtvoly také nic nepotřebují. Teď se pusťme do práce na hradbách.“

„Kde máme vzít stavební kámen?“ otázal se někdo z davu.

Twengor se rozhlédl. „Přímo odsud vidím spousty kamenných budov: domy, obchody, sklady - a tak dále. Možná, že až tohle skončí, budete muset žít ve stanech, ale zůstanete naživu. To je to nejlepší, co vám mohu nabídnout. Teď se pusťte do lámání.“

„Dobrá řeč,“ poznamenal Khalor.

„Se slovy jsem to vždycky uměl,“ odvětil Twengor polichoceně.

* * *

„Pojď sem, Althale, tohle musíš vidět!“ vykřikl Gher, když se Althalus, Khalor a Eliar vrátili do věže. Argan se pokusil proplížít do pevnosti, aby mohl předat Smeugorovi a tomu druhému Ghendův vzkaz. Chci vidět, jak se bude tvářit, až zjistí, že tam ve skutečnosti nejsou.“

„Jak to šlo v Pomě?“ zeptala se Andine.

„Twengor byl přiměřeně urážlivý, malá dámo,“ odvětil Khalor. „Ale podařilo se mu vysvětlit, o co mu jde. Všichni občané se teď cvičí v novém řemesle. Nejsou z nich sice zrovna dokonalí kameníci, ale pracují s nadšením.“

„Vydrží hradby?“

„Ani náhodou,“ odfrkl si Khalor. „Sebral jsem Dreigonovi a Gebhelovi část Salkanových ovčáků, takže Twengor bude mít kromě svých lučištníků také prakovníky. Nejde mu ani tak o posílení hradeb, jako spíš o vyčištění prostoru, aby měli střelci ničím nerušený výhled na nepřítele, který pronikne do města. Připravuje si půdu pro boj a až skončí, moc toho z Pomy nezbude.“

Althalus a Gher sledovali pevnost na kopci, kde se měli skrývat Smeugor a Tauri. „Kde je Argan?“ zeptal se Althalus. „Nikde ho nevidím.“

„Schovává se v tom křoví na západní straně,“ odvětil Gher. „V plížení je opravdu dobrý. Čeká na setmění. Pak se pokusí proniknout dovnitř, aby mohl Smeugorovi a tomu druhému vyřídit, ať přestanou vypalovat pole. Pochopitelně je tam nenajde, ale zato tam určitě najde ten vzkaz, který jsem mu tam nechal já a Eliar.“

„Jaký vzkaz?“

„Copak ti o něm Eliar neřekl? Myslel jsem, že se o to postará.“

„Musel na to zapomenout. Proč mi o něm neřekneš ty, Ghere?“

„No, tuhle jsem si s Eliarem povídal o Smeugorovi a tom druhém. Ptal jsem se Eliara, proč je jejich generálové prostě nenechají pověsit, když jsou tak neschopní a neoblíbení. Eliar mi vysvětlil, že kdyby to generálové udělali, začalo by se bojovat. Vypadá to, že Arumové mají sklony řešit všechno násilím.“

„Arumové jsou trochu zvláštní, Ghere. Řekni mi o tom vzkazu.“

„Aha, dobrá. Přemýšlel jsem o tom, jak jsme Smeugorovi a tomu druhému namluvili, že se na ně Ghend zlobí, a právě tehdy mě to napadlo. Kdybychom to zařídili tak, aby Ghend uvěřil nějaké divoké historce o Smeugorovi a tom druhém, pak by se je opravdu mohl pokusit zabít. A pokud oba náčelníky zabije Ghend a ne jejich generálové, nevypuknou mezi Arumy boje. Všichni budou mít vztek na Ghenda. Dává ti to smysl?“

„Ten vzkaz, Ghere,“ řekl Althalus pevně. „Pověz mi o tom vzkazu. Laskavě jdi rovnou k věci.“

„Jen jsem se ti snažil vysvětlit, proč jsme ho napsali, Althale,“ řekl Gher na svou obranu. „Argan se plíží natolik dobře, že se určitě dostane do pevnosti bez ohledu na to, kolik je tam strážných. Eliar a já jsme proto dali dohromady vzkaz, který jakoby napsal seržant Khalor.“

Eliar podepsal vzkaz Khalorovým jménem, protože já zatím neumím moc psát. Čtyřikrát nebo pětkrát jsme to přepisovali, než jsme si byli jistí, že tam nejsou chyby. Ten vzkaz je určený oběma náčelníkům a píše se v něm, aby předstírali, že stále pracují pro Ghenda a aby vinu za všechny ty ohně, které připravily Ghendovy vojáky o jídlo, svalili na své generály. Dál se v tom vzkazu říká, aby se pokusili vyzvědět Ghendovy válečné plány, které nám pak mají předat. Napsali jsme tam pak také nějakou zmínku o tom, kolik zlata za to dostanou zapláceno. Celý vzkaz jsme zakončili tím, že se naše strana obává o průběh války a připojili jsme pár ošklivých nadávek na Smaragdina bratra. Myslíš, že to bude fungovat, Althale?“

„Jestli to Ghenda vyděsí tak, jako to vyděsilo mě, tak nejspíš ano.“

„Aha a ještě na něco jsem zapomněl. To je z toho, jak mě pořád poháníš.“

„Už budu zticha,“ řekl Althalus chlapci. „Co je to za věc, kterou jsi vynechal?“

Až vyhraje tuhle válku nebudeme už mít důvod, abychom Smeugora a toho druhého drželi tady v domě.“

„To je pravda.“

„Napadlo nás s Eliarem, že by bylo pěkné, kdybychom je vyšoupli dveřmi někam, kde je Ghend dokáže rychle najít. Ghend bude pěkně našťavaný, protože bude mít za sebou další prohranou válku, takže těm dvěma provede něco dost ošklivého. To budou mít za to, že se nás pokusili podvést. A protože zabíjení obstará Ghend, oba generálové budou mít čisté ruce a mezi Arumy nebude žádný boj. Zapadá to do sebe?“

„Nevidím v tom žádné velké nedostatky,“ přiznal Althalus.

„Proto jsem tě zavola, aby ses díval se mnou,“ řekl Gher. „Jsem hrozně zvědavý, jak se bude Argan tvářit, až si přečte ten vzkaz. A později - pokud nebudeme mít moc práce - bychom se třeba mohli podívat, jak se bude tvářit Ghend, až Argan ten vzkaz ukáže jemu. Udělal jsem to dobře?“

„Provedl jsi to výtečně,“ řekl Althalus a pak se rozchechtal.

Následujícího rána hned po snídani se Eliar, Althalus a seržant Khalor vydali k táboru náčelníka Koleiky Železné Čelisti a odvedli jeho klan na cestu vedoucí do města Mawor.

„Dobrý Bože!“ vykřikl obvykle zamlklý Koleika. „Podívejte se na ty hradby!“

„Vypadají dobře, co?“ souhlasil Khalor.

„Postavit něco takového muselo stát celé jmění!“

„Pokud vím, zasvětil vévoda Nitral svůj život studiu architektury,“ řekl mu Althalus. „Cestoval do Deiky a Avesu a spousty dalších měst, jen aby si učinil nákresy tamních budov a hradeb. Mawor leží na řece Osthos a je to velmi prosperující město. Když vévoda Nitral nastoupil na zdejší trůn, rozhodl se, že zužitkuje vše, co se naučil. Je rozhodnutý udělat z Maworu nejkrásnější město v celé Treborey.“

„Řekl bych, že už teď k tomu nemá daleko,“ prohlásil Železná Čelist. „Jsem rád, že jsme na jeho straně. Na tohle místo bych určitě útočit nechtěl.“

„Nebude muset,“ řekl mu Khalor. „Jak dlouho myslíš, že dokážeš Mawor udržet?“

„Pokud je ve skladech dost jídla, tak s tou řekou pod hradbami tak deset let.“

„Doufejme, že tak dlouho to nebude potřeba,“ řekl Althalus. „Ještě důležitější než udržet město je však zabránit nepříteli v tom, aby zanechal obléhání a vydal se rovnou na Osthos.“

„Jakmile se tady nepřítel objeví, tak ho tu udržím,“ slíbil Koleika a jeho spodní čelist se vysunula ještě víc. „Tohle místo je dokonalá past. Nechám útočníky přijít a začít obléhání. Pokud se však pokusí stáhnout, rozdrtím je. Budou tu muset nechat celou armádu, protože v té samé chvíli, kdy se pokusí ustoupit, se na ně vyřítím jako hněv boží a rozeženu je po celé pláni. Kolem mě neprojdou, Althale. To ti mohu zaručit.“

„Myslím, že tohle byla ta nejdelší řeč, jakou jsem od tebe kdy slyšel, náčelníku Koleiko,“ poznamenal Khalor.

„Omlouvám se,“ řekl Koleika krátce. „Myslím, že jsem se nechal trochu unést. Ty hradby na mě opravdu udělaly dojem.“

„Pojďme do města,“ navrhl Althalus. „Představíme tě vévodovi Nitrálovi.“

„Vévoda však ve svém paláci nebyl. „Jeho Milost je u řeky,“ prozradil jim jeden z palácových gardistů. „Dohlíží na nějakou konstrukci. Myslím, že to má něco společného s doky.“

„Tak to je neobvyklé,“ poznamenal Khalor. „Většině šlechticů práce nevoní.“

Strážný se rozesmál. „To neznáte našeho vévodu,“ řekl. „Když se opravdu zažere do některého ze svých projektů, sundá si kabátec a pustí se do pokládání cihel spolu s řadovými kameníky. Slyšel jsem, že je přinejmenším stejně dobrý jako většina mužů, kteří to dělají celý život. Sice tak zničí spoustu drahých šatů, ale zdá se, že mu na tom nesejde.“

„Tak to je muž, se kterým se určitě chci setkat,“ řekl Koleika. „Když je ochoten ušpinit si ruce, znamená to, že je skutečný umělec. Tak proto jsou ty hradby tak překrásné.“

Vydali se k bráně, která ústila k řece, prošli skrz ní a vstoupili na širokou vydlážděnou silnici. Okamžitě spatřili místo, kde se nad vodu natahovala mola, nad kterými hordy dělníků pilně stavěly kamenné oblouky.

„Nitrál?“ zopakoval předák, když se ho Khalor zeptal, kde by našli vévodu. „Je u horního mola. Máme tam nějaké potíže s jeho ukotvením.“

Když Althalus a jeho přátelé dorazili k severnímu molu, viděli, že dělníci nervózně hledí do blátivé vody.

Pak se nad hladinu prudce vynořil muž, ve kterém Althalus poznal Nitrála, a začal zhluboka lapat po dechu. „Obávám se, že jsme narazili na kamenné podloží,“ řekl mužům u mola. „Bohužel budeme muset vrtat ještě hlouběji. Musíme to molo pořádně ukotvit.“

„Jsou tu nějakí cizinci, kteří s vámi chtějí hovořit, Vaše Lordstvo,“ zavolal na muže ve vodě jeden z dělníků.

„Vyříd jim, že mám práci.“

„Ale oni jsou přímo tady, můj pane.“

Koleika už si však sundával šaty. „Dávej na sebe pozor,“ zavolal na vévodu. „Skáču dolů.“ Pak se odrazil a elegantní šipkou se zanořil pod hladinu řeky.

Althalovi se zdálo, že Koleika je pod hladinou celou věčnost a po chvíli si uvědomil, že podvědomě zadržuje dech.

Pak Železná Čelist vyplaval nad hladinu asi dvacet stop od mola. „Můžeš to molo ukotvit tady,“ řekl, když popadl dech. „Přímo pod mnou je asi tři stopy hluboká trhlina v podloží.“

Vévoda Nitral chvíli zamyšleně šlapal vodu. „Označte to místo!“ vykřikl na své dělníky.

„Ano, můj pane,“ odpověděl předák.

Železná Čelist doplaval zpátky k molu. „Pochopil jsem to správně, že tyhle oblouky mají chránit zásobovací lodě při vykládání?“ zeptal se vévody z Maworu, kterému z vody čněla jen hlava.

„Přesně tak,“ odvětil Nitral. „Mám na druhé straně řeky přítele, který nakoupí pšenici od Perquainců a až se Mawor ocitne v obležení, pošle mi ji lodním nákladem přímo sem. Nechci, aby nás při vykládce rušily nepřátelské lodě. Ale vypadá to, že i ty toho víš o konstrukci opevnění dost, příteli.“

„Stavění pevností mám jako koníčka,“ odvětil Koleika. „Má práce je však mnohem jednodušší, když už je opevnění postaveno. Jmenuji se Koleika a byl jsem najat, abych tvým nepřátelům poskytl lekci slušného chování.“

„Je mi potěšením se s tebou setkat, náčelníku Koleiko,“ řekl vévoda Nitral a napřáhl ruku.

„Nemohli bychom potřesení rukou odložit na později?“ zeptal se Koleika. „Nejsem zrovna dobrý plavec a zrovna teď mám plné ruce práce, abych se udržel nad hladinou. Skončili jsme tu?“

„Řekl bych, že ano,“ odvětil Nitral.

„Tak proč tedy nevylezeme z vody? Řeka je hrozně chladná a já tady mrznu.“